

လမ်းပေါ်တွင်
နံရံတစ်ခု

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုပျိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်ရင်သားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချစ်အခြာ အာဏာ တည်တံ့ ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုးမသိနှင့် အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအားဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံ များအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ခြေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- * နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- * အမျိုးသားပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- * နိုင်ငံသား ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေအသစ်နှင့်အညီ ခေတ်စီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * ရွေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- * အမျိုးဂုဏ်၊ တတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

သီဟရတနာစာအုပ် - (၆၃)

ကြည်စိုး

လွမ်းပင်တိုင်စံ

နှင့်

နန်းဘုံသီဟာသွေ

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ မေလ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၁၆၁၈/၂၀၀၃ (၁၂)
မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၁၈၆/၂၀၀၄ (၂)

ဝံ့နိုင်စွတ်တမ်း ■ ပထမအကြိမ်

(၂၀၀၄ ခု၊ မေလ)

သီဟရတနာစာပေ

အုပ်စု ■ (၁၀၀၀)

ထုတ်ဝေသူ ■ ဦးသိမ်းစိုး

(ယာယီ-၇၅၇)

(သီဟရတနာစာပေ)

အမှတ် (၁၀၀-D)၊ အင်းယားလမ်း၊

ကမာရွတ်မြို့နယ်။

မျက်နှာပိုးနှင့် ■ ဒေါ်ခင်အေးမြင့်

အတွင်းပုံနှိပ် (ရာပြည့်အောင်ဆက်)

၁၉၉၊ လမ်း-၅၀၊ ပုဇွန်တောင်။

ကွန်ပျူတာစာစိ ■ **GLORY**

မျက်နှာပိုးပန်းချီ ■ လင်းဝဏ္ဏ

စာအုပ်ချုပ် ■ ကိုမြင့်

တန်ဖိုး ■ (၆၀၀)ကျပ်

သိဟရတနာစာပေတိုက်မှထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ သုမ
- ၂။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ရင်မှတစ်ချက်
- ၃။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ဓမ္မတ္တာ
- ၄။ ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၏ သု
- ၅။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ နတ်ရေးငယ်ရွှေစာ
- ၆။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ကမ္ဘာမြေဝယ်
- ၇။ ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၏ အိမ်ကြီးမာယာ
- ၈။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ဝိတ်
- ၉။ ဆောင်းဝင်းလတ်၏ လွမ်းလောက်ပေသည်
- ၁၀။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ သုလိမ္မန်းမ
- ၁၁။ မောင်သိန်းတန်၏ သည်အရွယ်
- ၁၂။ လေသုရဲတစ်ဦး(ဦးလှဝင်း)၏ သေခြင်းနှင့် အားမာန်
- ၁၃။ ပါရဂူ၏ ဘုရားကျောင်း တံမြက်လည်းသမား
- ၁၄။ ဒေါက်တာခင်လေးမြင့်၏ ကျွန်ုပ်၏သဒ္ဒါ
- ၁၅။ လေသုရဲတစ်ဦး(ဦးလှဝင်း)၏ မုန့်တိုင်း
- ၁၆။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ရွှေလင်းယုန်
- ၁၇။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ပုဂ္ဂလပညတ်
- ၁၈။ မြတ်ဆွေ၏ စာရေးဆရာတို့၏ အနီးအဝေးပုံရိပ်များ
- ၁၉။ မင်းဆွေ၏ နာမည်
- ၂၀။ မိချမ်းဝေ၏ အလွမ်းပင်ဆင့် ကျွမ်းရင်နင့်
- ၂၁။ ဦးလှမိုး၏ ရဟန္တာအစ ကောဏ္ဍည
- ၂၂။ လူထုစိန်ဝင်း၏ ပထမအမျိုးသမီးလမ်းထွင်သူများ
- ၂၃။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ရဲဘော်ဖခင်မှတ်တမ်း
- ၂၄။ မင်းခိုင်ဦး၏ ပန်းတို့သည်လည်း ရနံ့ချင်းပြိုင်မညီနိုင်
- ၂၅။ ဇော်နောင်၏ အာရုံမျက်လုံးများဖြင့် အနောက်ကမ္ဘာကိုကြည့်ရှုခြင်း
- ၂၆။ ဟိန်းလတ်၏ သိမ်တိမ်းကြောင်းဖြစ်တည်မှုသစ် ပဉ္စလက်သရုပ်မှန် နှင့်
စာပေအနုပညာရေးရာ
- ၂၇။ ဂျာနယ်ကျော်မိသားစု၏ ဂျာနယ်ကျော်စီးဆင်းမှု
- ၂၈။ ရွှေဥဒေါင်း၏ အေပရာဟင်လင်ကွန်း
- ၂၉။ ဒဂုန်တာရာ၏ မေ
- ၃၀။ နတ်နွယ်၏ ရင်သွေးနှင့် ဗိုလ်စိုးယား ဝတ္ထုတိုများ
- ၃၁။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ သုခမအနုပညာရှင်
- ၃၂။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ အဖြူ
- ၃၃။ ချစ်ဦးညို၏ လက်ကံပီပူချစ်သူ
- ၃၄။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ တွေးတစ်စုံစိတ်
- ၃၅။ မန္တလေးကလောင်စုံ၏ မဆုံးဖြတ်ကြသူများ
- ၃၆။ လူထုဒေါ်အမာ၏ ငွေနှင့်လက်နက်
- ၃၇။ ဒဂုန်တာရာ၏မြိုင်
- ၃၈။ ရွှေဥဒေါင်း၏ ရွတ်စပီးယား ဝတ္ထုတိုများ
- ၃၉။ မိချမ်းဝေ၏ လှိုင်းနှစ်ထပ်ပင်လယ်
- ၄၀။ လူထုစိန်ဝင်း၏ အရှေ့တိုမျှော်၍ အနောက်ကိုကြည့်ခြင်း
- ၄၁။ မြသန်းတင်၏ ကံကောင်း
- ၄၂။ ချစ်ဦးညို၏ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဝေဒနာ
- ၄၃။ မင်းသုဝဏ်၏ ပန်းနှင့်ပင်စည်

- ၄၄။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ မုန်း၍မဟု
- ၄၅။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ သွေး
- ၄၆။ ထိန်းသတ်၏တစ္ဆေကျော်စာရေးဆရာများနှင့် သူတို့၏စာများ
- ၄၇။ အောင်လေး၏ အေးမြမြမီးလုံး
- ၄၈။ မောင်ငံသင်္ဃာတက္ကသိုလ်တန်းခိုင်များ၏ ခိုင်ငံရေးစီးပွားရေး
- ၄၉။ မြင့်တင်ကျယ်လေလာချက်
- ၅၀။ ဆောင်းဝင်းလတ်၏ မီးပြတိုက်
- ၅၁။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ သူလိလ
- ၅၂။ ဒေါက်တာခင်လေးမြင့်၏ LET US SPEAK FRENCH
- ၅၃။ ထူထောင်၏အမာ၏ မြန်မာပြည်တွင် စစ်ဆေးခဲ့သော အမှုအခင်းများ
- ၅၄။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ မြန်မာ့ဆေးပညာ
- ၅၅။ ကျော်ဝင်း၏ လူများ ဖြစ်ရပ်များ တူခွဲချက်များ(နိုင်ငံတကာအိုင်ဒီယာမိတ်ဆက်)
- ၅၆။ အချစ်မြင့်လောင်ကျွမ်းတောက်ပသမျှများ
- ၅၇။ ရွှေဘိုမြို့ကြီး၏ ဗုဒ္ဓသာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်ကျော် အနာဂါရိကဓမ္မပါလ
- ၅၈။ ဝသုန်း၏ သားတလေးအမည်မသိနှင့် ဝတ္ထုတိုများ
- ၅၉။ ချစ်ဦးညို၏ ချစ်သူသန္နရီ
- ၆၀။ မြသန်းတင်၏ အညတရရုပ်ပုံလွှာများ
- ၆၁။ တက်တိုး၏ မေတ္တာမွန် (Silas Marner)
- ၆၂။ မောင်ပေါ်ထွန်း၏ အကြီးအကဲ (The Haj-Leon Uris)
- ၆၃။ ချစ်ဦးညို၏ ပန်းပွန်ဝေ

လွမ်းပင်တိုင်စံနှင့် နန်းတုံသီဟာတွေ

သက်လက်ထုတ်ဝေမည့်စာအုပ်များ

- ၆၄။ ဒဂုန်တာရာ၏ စန္ဒရားဆရာ (သို့) မဟာအချစ်
- ၆၅။ လူထုဒေါ်အမာ၏ သက်တန်းရောင်
- ၆၆။ မောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်)၏ အိမ်ရှေ့စံလှိုင်မင်းမှသည်ရွှန်းဝိလိယံမောင်လတ်သို့
- ၆၇။ ချစ်ဦးညို၏ လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုများ
- ၆၈။ ညီစေမင်း၏ နှလုံးသားမဲ့ဒေဝီ (သို့) အဲလစ်ဘက်နှင့် သမိုင်းနောက်ခံ
- ၆၉။ ဒဂုန်တာရာ၏ စိမ်းမြေရာ
- ၇၀။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ လက်ရွေးစင် ဝတ္ထုတိုများ
- ၇၁။ ချစ်ဦးညို၏ မိမိနှင့် အဝိဇ္ဇာဏကများ
- ၇၂။ ဇိုလ်အေးမောင်၏ မြားနက်
- ၇၃။ မောင်မိုးသူ၏ ခေတ်မီမိမိ တစ္ဆေကြည့် ကြည့်မြင်
- ၇၄။ လှကွန့် (စံတင်ထွန်း) ၏ ရွှေမည်း တိုယိုတစ်စီးနှင့် အိကွေတာယဉ်ကျေးမှု
- ၇၅။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ မာလာရီ
- ၇၆။ သန်းမြင့်အောင်၏ နီးခြင်း၊ ဝေးခြင်း၊ ငိုခြင်း၊ ရယ်ခြင်း . . . ဝတ္ထုတိုများ
- ၇၇။ စည်သူမြသန်း၏ ဆရာမြသန်းတင်၊ ဒေါက်တာဘဦး၊ ကျော်မောင်၊ အမှောင်ရိပ်ဝယ်
- ၇၈။ နတ်နွယ်၏ တက္ကသိုလ်နှင့် ပြင်ပကမ္ဘာ
- ၇၉။ ဒေါက်တာခင်လေးမြင့်၏ အိပ်မက်ဆန်သောဘဝ
- ၈၀။ မိုးတိန်း(သားဂျာနယ်ကျော်)၏ ဆင့်၍ ဆင့်၍ ဆက်၍ ဆက်၍
- ၈၁။ ချစ်ဦးညို၏ ကာဠုဒုဒရက္ခတနှင့် သစ္စကပရိဝရ်
- ၈၂။ မင်းဆွေ၏ မိန်းမနှင့် ယောက်ျား

“စကားလက်မွန်”

ရာဇဝင်နောက်ခံ ဝတ္ထုများကို ငယ်ဘဝကတည်းက စွဲလန်းခဲ့သည်။ ဒုဂ်ဓဂ္ဂဇင်းကြီးထဲမှာ လစဉ်ပါလာသည့် ဆရာမကြီး ဒုဂ်ဓဂ္ဂဇင်းလေး၏ “စာဆိုတော်” ဝတ္ထုကြီးမှ အစ လယ်တီပဏ္ဍိတဆရာဦးမောင်ကြီးရေး “နတ်ရှင်နောင်နှင့် တပင်ရွှေထီး” ဝတ္ထု၊ ဆရာကြီးရွှေစကြာ၏ “နာခံတော်၊ ခင်ကိုင်းမင်းသား” ဆရာကြီးဇေယျ၏ “မြတ်လေးရွှေမီးငိုလ်” စသည့် ဝတ္ထုကြီးများသည် ရာဇဝင်မှတ်တမ်းများကိုသာမက၊ အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ်များကိုပါ နှိုးဆွသိမ်းသွင်းစေခဲ့သည့် စာပေဩဇာလည်း သက်ရောက်စေသည့်အချက်ကြောင့် နှစ်ချိန်စွဲလန်းစွာဖြင့် မှတ်မှတ်သားသား ဖတ်ရှုခဲ့လေသည်။

ရာဇဝင်ကို ကျောရိုးပြုထားကြပါသော်လည်း ဝတ္ထုအသွင်ဖြင့် နေဆင်းလိုက်သောအခါ၌မူ ရာဇဝင်အစစ်အမှန်နှင့် ကွဲလွဲကာ စာဖတ်သူများ အကြိတ်သို့လိုက်၍ ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်းများတွင် အဖွဲ့အနွဲ့လွန် မင်းမှားယွင်း ဘတ်သည်မျိုးလည်း ရှိဘူးလေသည်။ ဥပမာအားဖြင့် နတ်ရှင်နောင်ဝတ္ထုကြီးတွင် နတ်ရှင်နောင်သည် တောင်ငူနန်းမှနေ၍ ရာဇဓာတုကလျာရှိရာ ဘိသိကတီနန်း သို့လာကာ ရာဇဓာတုကလျာကို သင်္ဃပန်းများဆက်သမည့်သူ နန်းတွင်းသူမိန်းကလေးအယောင်ဆောင်ဝင်သည့်အခန်း”သည် နတ်ရှင်

ဆောင်၏သိက္ခာကိုထိပါးစေသည့်အပြင်၊ ရာဇဝင်ကို အမှားတစ်ကွက် ဝင်သွား
 စေသည်မို့ကို မောင်းခေတ်တွင် ဝေဖန်သူများစွာပေါ်စေခဲ့လေသည်။ စာဆို
 ဘော်ဝတ္ထုကြီးတွင် “မောင်ဖေငယ်နှင့် ခိုင်းခင်ခင်”ကို ချစ်သူနှစ်ဦးအသွင်ဖြင့်
 ဆရာမကြီး၏ ဖန်တီးထားချက်ကို နောင်သောအခါ မောင်ဖေငယ်၏ ကျွန်ရစ်
 သူဆွေမျိုးသားချင်းတို့က “အရွယ်ချင်းကလည်း သားအဖတွေအရွယ်၊ ငြိစွန်း
 ခြင်္သေ့လည်းအာဇာနည်ဖြစ်ခဲ့ဘူးပါ” ဟု စာနှင့်ပေနှင့်ရှင်းကြသည်။ ထိုအခါ
 ဆရာမကြီးဝန်ခင်ခင်လေးနှင့် အလွန်ရင်းနှီးသည့် မောင်သန်းဆွေ (ထားဝယ်)
 က “ဒေါ်ဒေါ်ခင်ရယ် . . . သူတို့ရေးကြတာ၊ ပြောကြတာတွေကို အာဖြစ်လို့
 ပြန်ချင်းတာလဲ” ဟု မေးသောအခါ ဆရာမကြီးက “မောင်သန်းဆွေရယ်၊
 ဒေါ်ဒေါ်ခင်က ဝတ္ထုရေးတာပဲ၊ ဝတ္ထုဆိုတော့ စိတ်ကူးယဉ်ခန်း အချစ်အကြိုက်
 ခန်းဆိုတာနေဖွဲ့မိတာပဲ” ဟု ဖြေလေသည်။ သို့သော်လည်း ရာဇဝင်တွင်
 တတယ်သတ်ရှိထင်ရှားရှိနေခဲ့ကြသေးသည့် ကာယကံရှင်များ၏ မျိုးဆက်
 များအနေဖြင့် ခေတ်ကာလများ မည်မျှကြာညောင်းသွားပါသော်လည်း ကိုယ်
 ကျင့်တရားနှင့်ပတ်သက်၍ အမဲစက်တစ်ခုထင်သွားမည့်အဖြစ်မျိုးကိုမူ မည်
 သူမျှ လက်ခံချင်ကြမည်မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် ဆရာမ မလေးလုံက လုံမလေးမဂ္ဂဇင်းအတွက် “ရာဇဝင်
 ဝတ္ထုရေးပေးပါ” ဟု တောင်းဆိုသောအခါ ကျွန်မသည် ပထမဆုံးဝတ္ထုအဖြစ်
 “အနောက်နန်းမတော်မမြကလေး”ကို ရေးရန်စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ မြန်မာ
 စကားတွင် “ကိုယ်ကောင်းလျှင် ခေါင်းမရွှေ့” ဟု ဆိုလေ့ရှိပါ၏။ သို့သော်
 မမြကလေး၏အဖြစ်ကား “ကိုယ်ကောင်းပါလျက် ခေါင်းရွှေ့သွားရရှာသည်” မှာ
 ရာဇဝင်ကိုလိုက်စားသူတိုင်း ထင်ရှားစွာမြင်သာသိသာပါသည်။ မင်းပြောင်း
 မင်းလွဲခေတ်၌ မိမိဘုရင်ဖြစ်ရေးအာဏာရရေးအတွက် စတေးခံ လိုက်ရရှာ
 သည့်မမြကလေး၊ သား၊ မယ်တော်နှင့် ပြည်စားမင်းသားတို့၏ မိသားစု
 အဖြစ်သည် အသက်ဆုံးရှုံးရသည့်အပြင် နာမည်ဂုဏ်သတင်းပါ ညှိုးနွမ်းသွား
 ကြရရှာသည်မှာအလွန်ပင်ရင်နာဘွယ်ရာ ကောင်းလှပါ၏။

ထို့ကြောင့် ရင်နာဘွယ်ရာကောင်းလှသည့် မမြကလေး၏ရာဇဝင်ကို
 နောက်ခံပြုကာ ဝတ္ထုပုံအသွင်ဖြင့် ရေးမည်ပြုသောအခါတွင် ကျွန်မများစွာ
 သတိထားရပါသည်။ ရှေးရှေးသောဆရာကြီးတချို့၏ ရာဇဝင်နောက်ခံဝတ္ထု
 တချို့ကဲ့သို့ အမှားအယွင်းတစ်ခုခုပါသွားလျှင် ခက်ချည်ရဲ့ဟုလည်း ယူဆပါ
 သည်။ မမြကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဟင်္သာတမြို့သို့ ကျွန်မ ၃-ကြိမ်ရောက်ခဲ့ပါ

သည်။ မမြကလေး၏မယ်တော် ဒေါ်အိတည်ထားခဲ့သည့် “မယ်တော်ဘုရား”
 ဆွေအမည်ဖြင့် ဟင်္သာတ၊ ကင်းရွာအရပ်တွင် မြေပေါက်စေတီတော်ကြီး ရှိ
 တော်မူခဲ့ဘူးပါသော်လည်း ကမ်းပြိုရာတွင်ပါသွားပြီဆို၍ မဖူးမြင်ခဲ့ရပါ။ မယ်
 တော်ဒေါ်အိစားစေခွင့်ရခဲ့သည့် မယ်တော်လယ်တုတွင်ခဲ့သော လယ်ကွက်များ
 နေရာတွင် ယခုအခါ၌ “လယ်တော်ရပ်”အမည်ဖြင့် လူနေအိမ်ခြေများ စည်
 တားလျက် ရှိနေသည်ကိုမူ ရောက်ခဲ့ရ မြင်ခဲ့ရလေသည်။

ဧရာဝတီမြစ်အနောက်ဘက်၊ လယ်ယာဘက်ကမ်းတွင်ရှိသည့်
 တင်္သာတမြို့၏ အောက်ဘက်အဖျားတွင် “ကသောက် ကရောက်”ဟူသော
 ချောင်းတစ်ခုရှိခဲ့သည်။ (ယခုတိမ်ကောသွားပြီ) ထိုချောင်း၏အထက်တွင်
 “ကံတွင်း”ဟူသော ရပ်ကွက်ရှိသည်။ ထိုချောင်း၏အောက်တွင် “ကင်းရွာ”ဟူ
 သော ရပ်ကွက်ကြီးရှိသည်။ ထိုကင်းရွာသည် မမြကလေး၏ဖွားရာဇာတိမြေပင်
 ဖြစ်လေသည်။ မမြကလေး၏ မိဘနှစ်ပါးလုံးသည် ဗုဒ္ဓသွေးမကင်းကြသည့်
 ဇွန်မျိုးဇာတိနွယ်ဘွားများလည်း ဖြစ်ကြသည်။ ဖခင်မှာ ရေကင်းမြို့သားကိုဦး
 ဖြစ်သည်။ မင်းမြှောက်စား၍တောက်ကြွားကာ “မင်းပျံချီ”ဘွဲ့ဖြင့် ထင်ရှား
 ခဲ့သည်။ သူမှာ မယား ၃ ယောက်ရှိသည့်အနက် မအိက အကြီးဆုံးမယား
 ဖြစ်သည်။ မအိမှာကိုမြတ်ရေးဆိုသော မောင်တစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုမောင်
 တား ရေကင်းတိုက်နယ်ကို စားရသည်ဖြစ်၍ ရေကင်းတိုက်စားဦးမြတ်ရေးဟု
 လူသိများသည်။ မင်းပျံချီကိုဦးမှာလည်း ညီတစ်ယောက် ကိုမျိုးဆိုသူရှိသည်။
 ကိုမျိုးသည်လည်း မမြကလေး အနောက်နန်းမတော်ဖြစ်သွားသည့်နောက်တွင်
 “တင်္သာတမြို့ အနောက်ဘက်တိုက်စား”ဟူ၍ ချီးမြှောက်ခြင်းခံရသည်။

ထိုဦးမျိုးမှ သားသမီး ၄ ယောက်မြင်ရာတွင် ဒုတိယသမီး မရေးမှမြင်
 သောသားသမီး ၅ ယောက်အနက် မလုံမလေးမှ မြင်သောသား (တင်္သာတမြို့၊
 အမိန့်တော်ရရှေ့နေဦးပု)သည် အနောက်နန်းမတော်မမြကလေးနှင့်ဆိုလျှင်
 ခြေးအဖွားတော်စပ်သည်ဖြစ်၍ အဖွား၏ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်နှင့်တကွ အဖွား
 ၏ဇာတာ၊ အဖွား၏တော်ကောက်ခံရသည့်အခါမှစ၍ နာမည်ဆိုးကြီးဖြင့်
 ထုပ်ကြွလည်ဆည်ခံရကာကွယ်လွန်သွားရသည်အထိ နာကျည်းစွာ ခံစားသွား
 ရသည်များကို “မြမျိုးနွယ်”အမည်ဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့လေသည်။ ဤ
 နှစ်တမ်းကြီး ကျွန်မလက်သို့ရောက်လာသည့်အခါ အနောက်နန်းမတော်
 မမြကလေး၏ဘဝကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်လိုလာသည်။ ထိုအခါမှာပဲ ဆရာမ
 လေးလုံက တောင်းဆိုလာသောအခါမှာ လုံမလေးမဂ္ဂဇင်း၌ ကျွန်မရေး

ဖြစ်သွားသည်။ ဤတွင် ကျွန်မ၏မမြကလေးဖြစ်ရပ်မှန် “မုန်းတေးမပွဲလိုပါ” ကို ဖတ်မိလိုက်သည့် အငြိမ်းစားကျောင်းဆရာမကြီးတစ်ဦးက “ဆရာကြီးဗန္ဓုရ ဝင်း” နှင့် ဆက်သွယ်ကာ သူနေသောကျောက်မြောင်းနေအိမ်သို့ ယမင်းဖိတ် တွေးသည်။ “မမြကလေးဖြစ်ရပ်မှန်ကို ရေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်လွန်း လို့ပါ” ဟု ပြောလေသည်။ စိတ်ကြည်နူးရပါလေသည်။

မမြကလေးကို “ဆင်နှင့်နင်းသတ်သည်” ဟု ဆိုကြလေသည်။ ဆရာမ ကြီးဒုန့်ခင်ခင်လေးကလည်း ဤသို့ပင်ရေးခဲ့သည်။ သို့သော် မှတ်တမ်းပြု ခဲ့သည့်ဗုဒ္ဓိလိက “မယ်တော်ဒေါ်အိနှင့် မမြကလေးကို စစ်ကိုင်းတောင် နေကွယ်သည်နှင့် လက်မရွံ့သားတို့သည် မယ်တော်နှင့် မမြကလေးကို မလှမ်း တမ်းတစ်နေရာစီခွဲကာ မယ်တော်ကိုရှေးဦးစွာသတ်သည် (အချို့သော သူများက မိဖုရားမမြကလေးကို ဆင်နှင့်နင်းသတ်သည်ဟူသောစကားကို အမှားဟူ၍မှတ်ကြစေလို) ဟု မှတ်ချက်ပြုထားသည်။ ထိုသို့သော ဝိဝါဒကြောင့် မမြကလေး၏ဇာတာကို ဝေဒပညာရှင်ဆရာကြီးဆရာမြိုင်အားပြကာ တွက် ချက်ကြည့်ခဲ့သည်။ ဆရာကြီး၏ အဟောကား “မမြကလေးရေမှာ သေသည်” ဟု ဆို၏။ ဤသို့သောအချက်မှလွဲ၍ မှတ်တမ်းပြုထားသည့်အားလုံးသည် ခိုင်မာသည်ဟု ယူဆနိုင်ပါသည်။

မမြကလေး၏ရာဇဝင်ကို ရှာဖွေရင်းဖြင့် ရာဇဝင်ချင်းဆက်နွယ်နေ သည့် ပြည်မင်းသားမိသားစုများ၏ သောကဗျာပါဒများ ကို တွေ့ရဖတ်ရ ပြန်လျှင် “ရဟတ်ကြမ္မာသံသရာ” ဟူသော ဖြစ်ရပ်မှန်ရာဇဝင် ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ကိုပါဆက်၍ရေးမိပြန်၏။ ရဟတ် ကြမ္မာသံသရာ၏ ဇာတ်လမ်းတွင် မင်းတုန်းမင်း၏မိဖုရားခေါင် စင်္ကြာဒေဝီသည် ဂရုဏာရှင်၊ ကယ်တင်ရှင်ကြီး အဖြစ် အစစအားကိုးဘွယ်ရာဖြစ်လျက်ရှိသည်ကို မြင်ရပြန်၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီးမြကေတုရေးသည့် “သီလရှင်ထိပ်ထား” ကို သတိရသွားမိ၏။ သီလ ရှင်ထိပ်ထားသည် မင်းတုန်းမင်း၏ သမီးတော် “ပင်တိုင်စံ စလင်းစုဖုရား” ဖြစ်လေသည်။ ဆရာကြီး၏ အထောက်အထားများနှင့် ရာဇဝင်များကိုညှိကာ ကျွန်မသည် သနားဘွယ်ရာ၊ ရင်နာဘွယ်ရာကောင်းလှသည့် ပင်တိုင်စံစုဖုရား ကို ဝတ္ထုဟန်ဖြင့် “လွမ်းပင်တိုင်စံ” ဟူ၍ သီကုံးလိုက်ပြန်၏။ အကိုးအကား များအဖြစ် ဆရာကြီးအိုးဝေဦးညိုမြ၏ “ကုန်းဘောင်ရှာပုံတော်”မှ အနည်း ငယ်ယူ၏။

သို့သော်အထက်ပါ ကိုးကားချက်များအရ ပင်တိုင်စံစလင်းစုဖုရားကို

မီးရားကြီး စင်္ကြာဒေဝီကမွေးစားသည်ဟူသော ကျွန်မ၏ဖော်ပြချက်သည် ပြဝေခ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသော ဆရာမောင်သန်းဆွေ (ထားဝယ်)၏ ကုန်းဆောင်းရှင်းတမ်း)ပါ အချက်များအရ အနည်းငယ်ကွဲလွဲနေပြန်ပါ၏။ မြန်မာစကားဟောင်းများတွင် “အကြံတူ၊ နောက်လူသာစမြဲ” ဟု ဆိုသည့်အတိုင်း ဆရာမောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်)၏ အပင်ပန်းခံအားထုတ်ကြိုးပမ်း၍ ရှာဖွေလေ့လာပြုစုခဲ့သောအချက်များအရ စလင်းစုဖုရားကိုမွေးစားခဲ့သည်မှာ စင်္ကြာဒေဝီမိဖုရားကြီးမဟုတ်ပါဘဲ၊ မယ်တော်ရင်း “လင်ပန်းတိုက်စားမိဖုရား”နှင့် အဖေတူအမေကွဲညီအစ်မဖြစ်သည့် မင်းတုန်းမင်း၏မြောက်နန်းမိဖုရား “ခင်သဲ”မှ မွေးစားခဲ့ခြင်းဖြစ်နေသည်ကို သိရှိရပြန်၏။

အနည်းငယ်မျှသောဤကွဲလွဲချက်များမှလွဲလျှင် ကျွန်မပြုစုထားသည့် ဤရာဇဝင်နောက်ခံဝတ္ထုများသည် စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးချဲ့ထွင်မှုများကို မပါစေဘဲ နှောင်းခဲ့ပြီဖြစ်သောရာဇဝင်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို လွယ်ကူစွာဖြင့် အမှတ်တရ ခြုံငုံစေရန်အတွက်သာ ရည်ညွှန်းအား ထုတ်ထားပါသည်ဟု ဝန်ခံရပါမည်။

ဤတွင်စလင်းစုဖုရားနှင့်ပတ်သက်၍ ထပ်လောင်းဖြည့်စွက်လိုသည်မှာ စလင်းစုဖုရားသည် ဗီဇအားဖြင့်ဗုဒ္ဓ၏တရားတော်များကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြိုးကုတ်လာခဲ့သူဖြစ်သည့်အလျောက် “ယောအတွင်းဝန် ဦးဘိုးလှိုင်”အားတောင်းပန်၍ “ကာယာနုပဿနာကျမ်း”ကို ပြုစုစေခဲ့လေရာ၊ ထိုကျမ်း၏ နိဂုံးတွင်ပါရှိသော ဂါထာပေါင်း ၂၅ ပုဒ်အနက်မှ ကောက်နှုတ်ချက်အနည်းငယ်ကို တင်ပြပါမည်။

ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးနှင့် အဂ္ဂဒေဝီမဟေသီ မီးရားကြီးတို့တွင် ချစ်စွာသောသမီးတော်တစ်ပါးရှိ၏။ ထိုသမီးတော်အား ဇလင်းမြို့ကိုပေးတော်မူ၍ ပင်တိုင်စံအဖြစ်ထား၏။ ထိုသမီးတော်သည် ထုမ်းဂန်အရာ၌ လွန်စွာရဲရင့်တော်မူ၏။ “ရူဇာဒေဝီ”ကဲ့သို့လည်း ဇာတိဿရဉာဏ်ကိုရတော်မူ၏။

ဤစကားအချက်ကိုထောက်၍ စလင်းစုဖုရားအား စင်္ကြာဒေဝီ မီးရားကြီးက မွေးစားထားသည်ဆိုခြင်းမှာလည်း ဖြစ်နိုင်ကောင်းသည်ဟု ဆင်၏။ ထို့နောက်တစ်ချက်မှာလည်း စလင်းစုဖုရားသည် “လူဝင်စားဖြစ်ကြောင်းမှာလည်း” သေချာသည်ဟုဆိုရမည်ဖြစ်လေသည်။

ဟံသာဝတီဘုရင် “ဗသုန်ဗန်စက်”ဒေါ် ရာဇဓိရာဇ်၏ငယ်ဘဝကို “ဆိုဆိုပေသားငယ်နှင့် ပျိုနားမထောင်”ဟူသော စာဆိုတော် လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်

၏ ဘောလယ်တစ်ပုဒ်မှ စာသားကို ယူမှည့်ထားသည့် အဖြစ်မှန်ဝတ္ထုကား ရိုးစင်းလှပါသည်။ ဗသုန်ဗန်စက်သည် ခမည်းတော်ဖြစ်သူ “ဗညားဦးမင်း” က နိမိတ်စကားဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း “သူသည် ဆံပင်လည်းကောက်သည်။ ခြေသလုံးသားတို့လည်း ထွားလွန်းသည်။ အဆင်းအင်္ဂါလည်းကြမ်းသည်ဖြစ်၍ ရက်စက်တတ်လိမ့်မည်။ ငါနှင့်လည်းမတူ၍ ငါ့သားပင် ဟုတ်မည်မထင်” ဟု အစ်မတော် မဟာဒေဝီကိုပြောသည်။ ဤမင်း၏ ရက်စက်မှုကြောင့် ရင်သွေးတော် “ဟောလောကျန်းထော” သေရသည်။ အဖေတူအမေကွဲမှတော် ငယ်ချစ်ဦးဖြစ်သည့် မိဖုရား “တလမည်ဒေါ” သည်လည်း အဆိပ်သောက်၍ ကြေကွဲစွာ သေဆုံးရပုံများကို ရာဇဝင်လာအတိုင်း၊ မိမိ၏ဆန္ဒကတိကို မထည့်ရေးဘဲ ပြုစုခဲ့ပါသည်။

ဤအခြေခံအကြောင်းများကြောင့် ရာဇဝင်ဝတ္ထုများရေးရန်ကို ကားပေးထောက်ပံ့မှုပြုသွားသည့် ဆရာမ မလေးလုံကို များစွာကျေးဇူး တင်ပါသည်။ ဤသို့ ပင်ပန်းစွာပြုစုထားသည့် ရာဇဝင်ဝတ္ထုများကို တစ်စုတစ် ပေါင်းတည်အဖြစ် လုံးချင်းဝတ္ထုကြီးကို ထုတ်ဝေပေးသည့် “သီဟရတနာ စာပေတိုက်” ကိုလည်း များစွာကျေးဇူးတင်ပါကြောင်းဟု ထပ်လောင်း၍ ဖော်ပြပါသတည်း။

ကြည်ဦး

မုန်းတေးမဖွဲ့လိုပါ

နေလုံးကြီးသည် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးပေါ်မေးတင်နေလေပြီ။

ခဏကြာလျှင် ဤတောင်စွယ်တွင် နေလုံးကြီးကွယ်တော့မည်။ တဒဂ်
အချိန်အတွင်း ဘဝတစ်ခုချုပ်ငြိမ်းရတော့မည်ဟု ပြတ်ပြတ်ထင်ထင်မြင်လာ
သည်။

ရက်စက်လွန်းကြသည့်အဖြစ်။

လုပ်မှလုပ်ရက်ကြလေခြင်း၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေခြင်း ဟူသော ခံပြင်း

စိတ်များက ထကြွလာသည်။

တွေးမိပြန်လျှင် ရင်ထဲမှာတစ်စုံတစ်ခုဆိုနှစ်လာသလိုပင်။ အသက်

၅၅ ပင်မဝချင်တော့။ အင်ကြင်းပန်းရနံ့တို့ဖြင့် ထုံဖျံ့နေသည့် လေပြည်ကိုပင်
သွေးညှိနံ့နံလာသည်ဟု ထင်လာသည်။

မှန်ပါသည်။ ချမ်းသာတစ်ခုအပြိုင်လူရာမှ လျှံဖိတ်အန်ကျလာသည့်

သွေးညှိနံ့တွေပဲ ဖြစ်ပါလေသည်။

လေနှင့်အတူ လွင့်မျောနေမိသည့် စိတ်အစဉ်တွင်အားလုံးသည်

ထင်ထင်ရှာရှား။

လှုပ်ရှားမှုများစွာတို့သည် တစ်ခုပြီး၊ တစ်ခု၊ တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ၊

ပြတ်ပြတ်ထင်ထင်မြင်နေရသည်။

ကြေကွဲဖွယ်ရာအဖြစ်ဆိုးများ။

ဤအဖြစ်ဆိုးများစွာကို ဖန်တီးရက်သူ ပုဂံမင်းသားအားအားရ
ကျေနပ်နေမည်လား။

ဗုဒ္ဓစိယံသံဃာ ကျွန်ုပ်တို့အား အဆစ်ပါသွားရရှာသည့် မယ်မယ်ညှိုးငယ်
ဗုဒ္ဓနှင့် အမိမဲ့ သမီးတော်ကလေး၏ ပုဆွေးမျက်နှာတို့ကို ဖျောက်၍မရ။

အို စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရတော့ပါလား မောင်
မောင်ရယ်။

‘တောင်းထွေမြတ်လေး အရှင်မွေးက နှိုင်းသွေးမသီး၊ နေ့ချင်းပြီးသတဲ့
သမီးရဲ့...။ သမီးလဲ စဉ်းစား နှိုင်းချိန်တတ်သားပဲ’

နိမိတ်ပြတေးကို ရွတ်ပြီးမှ တွေးတွေးဆဆပြောလိုက်သည် ဘာ
တေး။

‘မင်းမိဖုရားဖြစ်လာရတယ်ဆိုတာ တော်ရုံသာမည ကုသိုလ်မှတ်လို့
ထား သမီးရယ်၊ မိန်းမသားတွေအဖို့ အထူးမြတ်ဆုံး ကုသိုလ်ပေါ့၊ ဒီကုသိုလ်
မျိုးတို့များ မိန်းကလေးက ငြင်းမယ် ကြံနေသလား’

မိဖုရားဘဝကို လက်ခံချင်လာအောင် သွေးဆောင် တိုက်တွန်း
လာသည့် မယ်မယ့် အားပါးတရစကား။

သို့ပေသည့် ကျွန်မ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

ခေါင်းခါလိုက်သည်ဟု ဆိုရာမှာ မိဘနှစ်ပါး၏ စကားကို နားမထောင်
လို၍ မလိမ့်မိုး မလိမ့်မာနှင့် ခေါင်းခါလိုက်ခြင်းမျိုးမဟုတ်။

အတန်တန်စဉ်းစားပြီးမှ ခေါင်းခါခြင်းမျိုးဖြစ်၏။

ဦးခေါင်းကို ငဲ့စောင်း၍ ခါလိုက်စဉ် ကျွန်မမျက်နှာကို လေးနက်လွန်း
လှသည်ဟု မယ်မယ်ထင်နေမည်လား။ ကော့ဖြူညိုလဲ့နေသည့် မျက်တောင်
အစုံကြားမှ မျက်ဝန်းကို မယ်မယ်သည် အမှန်ပဲ အကဲခတ်ရခက်နေပါမည်။

‘မြမြ မငြင်းဝံ့ပါဘူးမယ်မယ်၊ မဟာသီရိသီဟသူရ ဓမ္မရာဇာဘွဲ့ခံ
သာယာဝတီမြို့စားရဲ့ တော်ကောက်လာခြင်းကို မြမြငြင်းလို့ကော ရပါ့မလား
စဉ်းစားပါ မယ်မယ်။’

ပြောရင်း ဝမ်းနည်းလာသည်။ မျက်လွှာချထားပေသည့် ကော့
မျက်တောင်များ တဖြတ်ဖြတ်ခတ်နေမိ၏။ ငိုချင်လှလှစိတ်ကို မနည်း ထိန်းချုပ်
ထားသည်တိုင် ဣန္ဒြေပျက်သွားသည်ကို ဘာ ခိုမိတန်ကောင်းပေမည်။

ချက်ချင်း ဘာ၏ သက်ပြင်းရှုရှိုက်သံကို ပိပြင်စွာကြားလိုက်ရသည်။

မယ်မယ်ကမူ ဆိတ်ဆိတ်လျက်ပင်။

‘နရာဓိပွ၊ နရစ်တည၊ မင်းမည်သည်ကား၊ အရည်မဟန်၊ ပြင်းထန်
အမှတ် ထွက်သည်ရှိသော်၊ မျက်စိမှိုက်ဝင်၊ မီးသွင်ပြုန်းတီး၊ ပျက်ဆီးတတ်ချေ၊
သိမြင်လေ၍ ဆိုတဲ့ မင်းတို့အန္တရာယ်ကြီးမားတတ်ပုံတွေကို ဘာ သင်ထားပေး
ခဲ့သို့ ကလေးဘဝကတည်းက မြဲမြဲသိနားလည်ခဲ့ပါတယ်မယ်မယ်’

စိတ်ကျေနပ်သလိုထပ်၍ပင် ပြောလိုက်မိပြန်သောကြောင့် ဘာ၏
အကြည့်စူးစူးကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဘာ မျက်နှာမကောင်းလှပါ။

‘ရှင်မယ်အိရယ် ညည်းတို့သားအမိချင်း ကြည့်သာပြောကြပေတော့၊
တူပီစိတ်များ တယ်မကြည်လင်ချင်ဘူး။’

ပြောပြောဆိုဆို ဘာ ထွက်ခွာသွားသည်။

‘မင်းလောင်းမှန်လို့ ဖုတ်သွင်းရထားဆိုက်လာတာပါ မိန်းကလေးရဲ့၊
ဘာကိုမှ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး။ မင်းပျိုမင်းလွင်ဆိုတာ မိဖုရားတော့ များတာပေါ့။
မယ်မယ့်တုန်းကလဲ မိန်းကလေးရဲ့ ဘာကို မေတ္တာမျှလို့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ
တွေတဲပဲ၊ လူကြီးတွေစီမံလိုသာ နာခံခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ မိန်းကလေး
ဘာမှာ မယ်မယ့်အရင် လက်ထပ်မယား သုံးယောက်တောင် ရှိနေတာကို
ရပ်သိရွာသိ၊ ဒါပေသည့် သူမလဲ ဟင်္သာတမြို့ပေါ်မှာ ဟိုးဟိုးကျော်နေခဲ့တဲ့
ခဲသမာဓိလူကြီး မင်းပျံ့ချိုကိုဦးဆိုတဲ့ မင်းပေးဘွဲ့ကြီးနှင့်မဟုတ်လား။ ဒီတော့
သောကျားကောင်း မောင်းမတစ်ထောင်ဆိုပြီး သဘောထားလိုက်ရတော့ တာပဲ’

တဘက်လူမဝင်လာအောင် မယ်မယ်သည် စကားကို အဖုံးအပိတ်
နှင့်ပြောသွားသည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာများကို မယ်မယ်
ကနာမိမည်မထင်။

သည်လိုနှင့်သုံးရက်ဟူသော အချိန်အတွင်းမှာ မင်းပျံ့ချိုကိုဦးနှင့်
ဒေါ်မယ်အိတို့ သမီး ဟင်္သာတသူမမြကြပ်၏ ဘဝသည် ကြီးမားစွာ ပြောင်းလဲ
သွားခဲ့ရပါ၏။

စဉ်းစားမိလျှင် လုံးဝကျေနပ်ဖွယ်မရှိပေသည့် မျက်နှာကို တစိတ်စာ
မှောင်မညှိုးဝံ့ခဲ့။ သီတဂူလဝန်းကဲ့သို့ အေးချမ်းသည့်အသွင်ကို ထားရှိခဲ့ရပါ၏။

ရွှေကံတော့စွပ်၊ ပြာနုနုဖဲဇာပုဝါ ပိုးသားနုနုထိုင်မသိမ်း၊ စိန်နှင့်နီလာ
ဇီရာနှောစီခြယ်ထားသည့် လက်ဝတ်ရတနာအစုံ။

ဖဲဖောက်ပန်းကြွထဘီပေါ်မှ အပြာမှိုင်းမှိုင်းရိပ်ရိပ်ပြေလျော့ ကျနေ
သည့် ရွှေခြည်ထိုး ငွေခြည်ထိုး ပန်းလိမ်ချိတ်အဆင်။

ညီသည်လည်းမဟုတ်၊ ပြုသည်လည်းမဆိုနိုင်သည့် မမြကြပ်အသား
ဝါပြေပြေနှင့် အလိုက်ဖက်ဆုံးအရောင်ဟု ပြောတတ်ကြသော နီတာအသွေး
များ။

အရွယ်ကလည်းတကယ့်ကို နုနုစင်းစင်းဆယ့်ခုနှစ်အတွင်းသို့ပင်
မဝင်သေးသည့်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အတွင်းသို့ပင် မဝင်သေးသည့် ဆယ့်ခြောက်နှစ်
သို့ရောက်ခါစ မျက်မည်းအရွယ်အလေး။

‘အို မြမြရယ် လှလိုက်တာ၊ တို့သူငယ်ချင်း၊ ခုလောက်လှတာမျိုး
တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး။ ငွေငွေရေ လာပါဦး၊ ဒီမှာ မြမြကိုလာကြည့်စမ်း၊
မိုးနတ်ဒေဝီမေဘရင်ကလေးတယ်ဆိုတာ တို့သူငယ်ချင်းမြမြအလှကိုမှ မိပါ့မလား’

မြမြကိုသာယာဝတီမင်းသားစံရာ ဓနုဖြူမြို့သို့ ပို့လျှင် မြမြနှင့်အတူ
အဖော်အဖြစ်လိုက်သွားကြဟု မယ်မယ်စိမ့်ပေးထားသည့် သူငယ်ချင်းရွှေရွှေနှင့်
ငွေငွေတို့၏ ချီးကျူးစကားကိုပင် ကျွန်မဘာမှ ပြန်မပြောမိ။ မျက်လုံးအကြောင်
သားနှင့် ငေးတွေးနေမိရင်းက အလှပြင်ဆောင်ထဲမှာ ခပ်လေးလေးလှမ်း
ထွက်လာသည်။

ယောင်နောက်ဆံထုံးပါရတော့မည်ဟု မိဘနှစ်ပါးကို ဝတ်ပြုပြီးက
တည်းက ကျွန်မရင်မှာ ဘာမျှမရှိတော့။ ဟင်းလင်း ပွင့်ထွက်သွားသလို ဟာ
ကနဲခံစားလိုက်ရ၏။

အလှပြင်ပေးနေကြသည့် တစ်ချိန်လုံးမျက်ရည်ရစ်ဝဲ နေရသည့် ကျွန်
မအဖြစ်ကို မယ်မယ်သည် မမြင်ဟန်ပြုနေပါကလားဟု ရင်မှာ ဆိုကြပ်
လှိုက်မောခဲ့ရပါ၏။

‘မြစ်ဆိပ်ဆင်းဖို့ အချိန်သင့်ပါပြီ’

သတိပေးလာသော စကားကြောင့် သည်တစ်ခါဖြင့် မွေးရပ်မြေမှ
ခွဲရပြီ၊ ချစ်သူခင်သူ ကြင်နာသူများလည်း ဝေးကြလေပြီဟု ဝမ်းနည်းကြီးစွာဖြင့်
ရွှေရွှေလက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး စံအိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

တောင်မြောက်ဝဲယာ မည်သည့်နေရာကိုမျှ မကြည့်မိ၊ ခေါင်းကို
အောက်စိုက်ပြီး ခပ်ငိုက်ငိုက်လိုက်သွား၏။

မြေပြင်ပေါ်သို့ခြေချမိသည်နှင့် အရိပ်တစ်ခုက ကိုယ်ပေါ်သို့ ဖြန့်
မိုးကျလာသည်။

အော် ထီးတော်မိုးနှင့်ပါကလား။

ရှေ့ဆုံးမှထီး၊ ဖလားစသည့် အဆောင်အယောင်ကိုင်လာသူများကို

ဦးဆောင်လာသော မင်္ဂလာအိမ်တော်အတွင်းဝန် နေမျိုးသီဟစည်သူ၊ ညွှန်ကြားမှုပါလာသူကား အိမ်တော်ဝန်နေမျိုးဗန္ဓုလကျော်နှင့် စာရေးတော်ကြီး ဦးတော်ထင်နော်ရထာတို့ ဦးဆောင်လာသည့်အိမ်ရှေ့အိမ်တော်သားများ၊ နောက်ဆုံးမှလိုက်လာသူကား ဟင်္သာတမြို့သူကြီးဦးရွှေလှ၊ ဦးရွှေလှသည် ဦးတော်ထင်သို့ အိမ်ရှေ့ဘုရားကတော်ကောက်တယ်ဆိုတော့ မြို့အနေနှင့် စုတ်လှစရာပေါ့'ဟု တလမ်းလုံးလေလုံးထွားလာသည်များကို ရွှေရွှေက တီးတိုး ပြောပြ၍ သိလိုက်ရလေသည်။

မြစ်ဆိပ်သို့ ရောက်လာသည့်တိုင် ငိုက်စိုက်ကျနေသော ဦးခေါင်းကို ညည်းမှ ထူမတ်၍မရ၊ ခေါင်းပုတ်လောက်ကြီးကာ ရှက်စိတ်နှင့်ဝမ်းနည်းစိတ် ချောပြီး တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်လာ၏။

‘မြမြရေ ရွှေထီးနှစ်လက်မိုးထားတဲ့ လောင်းလှေတစ်စင်း မြစ်ဆိပ်မှာ တပ်ထားတယ်၊ မြမြကိုလာကြိုတဲ့ လောင်းလှေလားမသိဘူး’

ငွေငွေစကားကြောင့် ချွေးစေးများသည် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက် ထာသည်အထိ ပျံ့နှံ့လာသည်။ ရွှေရွှေလက်ကိုလည်း စောစောကထက် ပိုပြီး တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်မိ၏။ ထိုအခိုက်...

‘မင်္ဂလာရွှေလှေတော်ပေါ်ကိုကြွပါ’ ဟု ကြားလိုက်ရသည်။ တချိန် တည်းမှာပဲ‘လာ... မြမြ’ ဟု ရွှေရွှေကဦးဆောင်ပြီးတဲ့ခေါ်သည်။ ငွေငွေက နောက်မှ လိုက်လာသည်ထင်၏။ ဤသို့ဖြင့် မနုပျူမြို့သို့ မြစ်စဉ်အတိုင်း နေဆင်းလာသည်။

ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်ပင်မယုံ။

အိမ်မက်လေလား၊ တကယ်လားနှင့် ဝေခွဲမရအောင် ခံစားနေရ လေသည်။ မြစ်ပြင်ကိုဖြစ်၍ တိုက်ခက်လာသည့် လေအေးကို တဝှေ့လိုက်ရပါမှ ဇိတ်အနည်းငယ် လန်းဆန်းသွားသည်ဟု ထင်၏။

ဧရာဝတီကား အကြောင့်ကြ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် အေးငြိမ်းကြည်မြစွာ ထွင်းလိပ်ကလေးများ လူးလွန်းပြီး ညင်သာစွာစီးဆင်းလျက်ရှိသည်။

ညိုညိုဆိုင်းနေသည့် သစ်ပင်အုပ်ကြီးများ၊ ဝါညိုညိုကမ်းပါးဖြတ် ကြီးများနှင့် အဝေးမှာရေးရေးသာမြင်နေရသည့် တောအုပ်ခင်တန်းများရှိရာသို့ အကြည့်ရောက်သွားမိသည့် အခိုက်ခဏာမျှရင်မှာပေါ့ပါးအေးချမ်းသွားရပါ၏။

နေစောင်းလာပြီဖြစ်၍ လှေတော်ကို အရှေ့ဖက်ကမ်းသို့ ကပ်ကာ အနိပ်ခိုယင်းဖြင့် ဖြည်းဖြည်းလှော်လာကြသည်။

‘ဘုရား သုံးဆူ၊ ထုံးဖြူနှင့်မွေးရွှေတော်တည်စက၊ ငယ်လှတယ်လေ’
 နောက်မှကပ်ပါလာသည့် မင်္ဂလာလှေတော်သားများ၏ သီချင်းသံဖြစ်
 သည်။ သူတို့တစ်တွေသည် ကျွန်မအသက်ငယ်ရွယ်လွန်းသည်ကိုပဲ စာဖွဲ့၍
 ဆိုလာကြသလားဟု တွေးလိုက်မိ၏။ မင်္ဂလာလှေတော်သားများအားလုံး
 အလွန်အမင်းပျော်ရွှင် လာကြဟန်ရှိသည်ကို သတိထားမိလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဓနုဖြူမြစ်ဆိပ်သို့ မင်္ဂလာရွှေလှေတော် ဆိုက်သောအခါမှာ
 ညနေသုံးချက်တီးကျော်လေပြီ။

မင်္ဂလာရွှေလှေပေါ်မှ ဆင်းသည်နှင့် လက်တစ်ဖက်က ကျွန်မလက်
 ပေါ်သို့ သာသာဖွဖွကျလာသည်။ ရုတ်တရက်မို့ ထိတ်လန့်ကြီးစွာဖြင့် မော့
 ကြည့်လေလျှင် ပြုံးစေ့မျက်နှာပေါ်မှ သူ့အကြည့်နှုန်းကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရ၏။
 ကြက်သီးများထလျက်နှင့် အလိုက်သင့်လိုက်ပါသွားမိသည်။ နည်းနည်းမျှ
 မရုန်းမိပါ။ ရုန်းရန်လည်းမဝံ့ပါ။ ကြောက်စိတ်ပြင်းစွာနှင့် စပါးကြီးမြွေ အညှို့
 ခံထားရသည့် ယုန်သူငယ်တို့လို မလှုပ်သာမလွန်သာ ခံစားနေရပါ။

ရွှေရွှေနှင့်ငွေငွေတိုလည်းမမြင်ရတော့၊ ဘယ်ကိုများရောက်သွား
 ကြပါလိမ့်ဟုတွေးယင်း သူ့လက်ရုံးကိုမှီတွယ်ကာ သဲသောင်မြေပေါ် ဖြတ်ကျော်
 လာသည်။

မင်္ဂလာတဲနန်းအဖြစ် ဆောက်လုပ်ထားသည်နေရာလေးကား မြစ်
 ဖက်သို့ မျက်နှာပြုထားသည်ဖြစ်၍ အမြင်ရှင်းလှ လေသည်။ တိတ်ဆိတ်
 အေးချမ်းလွန်းသော နေရာကလေးလည်း ဖြစ်လေသည်။

တဲနန်းအတွင်းသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် အမြင့်ဆုံးနေရာတွင် ခန့်
 ထည်စွာ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသည့် မင်္ဂလာဖုံတော်နှစ်ခုကို ဘွားကနဲမြင်
 လိုက်ရ၏။ ဖုံတော်၏ယာဖက်တွင် ယမကာရွှေရည်ခွက်များနှင့် အကြော်
 အလှော် အပြတ် အတင် စသည်စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် သစ်သီးစုံပန်းကန်
 များ။

မွှေးကြိုင်အိပ်ပျံ့၊ ရနံ့ပြင်းလှသည့် မီးရှို့ထားကြသော နံ့သာဆီတိုင်
 နှစ်ခုနှင့် နံ့ခေါင်းထုပ်များ၏ အနံ့အသက်များကလည်း ခေါင်းထဲမှာပင် အံ့၍
 လာသည်ထင်၏။ မုတ်လုံးတွေကိုပင် တယ်မဖွင့်ချင်သော ငြီးစိစိကြီး ဖြစ်လာ
 သည်။

‘မြကလေးက သိပ်လှပါကလားကွယ် မောင်မောင် ကြားထားတာ
 ထက် အပုံကြီးကို လှနေပါကလား’

ပုံပေါ်သို့ ထိုင်မိသည်နှင့်သူပြောလိုက်သည့်စကား။

နွေထွေးလှစွာသော လေငွေ့ရှိန်းရှိန်းသည် သူ့ရင်ခွင်ကို မှီထိုင်နေရသည့် ကျွန်မ ပါးမို့မို့ပေါ်သို့ ဖြတ်ကျော်ဆင်းလာသည်။ ရင်ဖိုလွန်းရသော အဖြစ်။

‘မြကလေးတဲ့’

တစ်မျိုးပါပဲ။ နားထဲမှာချိုသလိုလို၊ တခါမျှ မကြားခဲ့ဖူးသည့် ခေါ်ပုံမျိုး။ ဘာနှင့်မယ်မယ်တို့ ခေါ်သလို မြမြလို့ မခေါ်ဘူးလား၊ ပြီးတော့ သူ့အသံကို ကြားလိုက်ရသည့်အခိုက် ရင်ထဲ၌လှိုင်းထသွားသည်သို့ တုန်ယင်သွားသည် တုပင်ထင်၏။

မင်္ဂလာရွှေလှေပေါ်မှ ဆင်းလာကတည်းက ကိုင်ထားသည်လက်ကို ခုထိမလွှတ်သေး။ ရုန်းရန်လည်းမဝံ့၍ ခက်လိုက်သည့်အဖြစ်ဟု ရင်ထဲမှ ညည်းတွား မိသည်။ သည်အခိုက်မှာပဲ.....

‘မြလေး.. ရဲ့’မောင်မောင့်ကို မော်လို့ကြည်စမ်း၊ ဟောဒီ ခေါင်းကလေး ဘာကြောင့်များ သည်လော့ကဲ့သို့ထားရတာလဲ၊ မောင်မောင့်ကို ကြောက်လို့လား၊ ဖုတ်လား ဟင်း.. ဟင်း.. မောင်မောင်က မြကလေးကို ကိုက်မစားပါဘူးဗျ’ မေးစေ့ကို အသာအသာကိုင်မော့စေပြီးမှ သူ့မျက်လုံးများနှင့် ဆုံစေသည်။

ရှက်လိုက်သည်အဖြစ်၊ မျက်တောင်တွေကို မှေးယှက်ပြီး မကြည်ဝံ့ဝံ့ ခြုံငုံလျှင်.. .

‘အို မောင်မောင့် မြကလေးရယ် မျက်လွှာကလေးများ ပင့်ပါဦးတော့၊ မောင်မောင်အားပါးတရ ရှုစားစမ်းပါရစေ’

မွေးထုံ သင်းပျံ့နေသည့် ယစ်ရွှေရည်ရနံ့များက သူ့ခွန်းဟ လေတိုင်းမှာ ဝေဝဲလာသည်။ နဂိုကမှ အနေခက်နေရသည့်အပေါ် ထိတ်လန့်ကြိုးစွာဖြင့် မျက်တောင်ကော့များကို လှစ်လိုက်လျှင် မျက်နှာပေါ် အုပ်မိုးထားသည့် သူ့မျက်နှာကို ဖိုလှိုက်စွာတွေ့လိုက်ရ၏။

ရေးတေးတေးကြင်စွယ်များက ဝါဖန်ဖန် သူ့အသားပေါ်မှာ စိမ်းလဲ့နေပါတလား။

သူ့ကိုယ်သင်းရနံ့နှင့် ယစ်ရွှေရည်၏ မွေးထုံရနံ့များအကြားမှာ မြကလေး မိန်းမောရပါလေပြီ၊ မောင်မောင်ရယ်။

သနားငယ်ခံ၊ တင်ရန် ကုန်ခက်တဲ့ ရွှေမျက်မူထား။

ပြုရစ်စုံ၊ ဗိုလ်ပုံရွှေပွဲက၊ မယ်နဲ့မညီရုံမည်ကို စိုးမိပြန်သား။

‘ဘာများ စိုးမိနေတာတုန်း မြကလေးရဲ့’

‘အလို. . ဘုရား လန့်လိုက်တာ မောင်မောင်ရယ်၊ မြကလေး ကဗျာ စပ်ဖို့ညည်းဆိုကြည့်နေပါတယ်၊ ဘောက်မယ့်ကြောင့် တိတ်တိတ်ကလေး လာရသတုန်းဘရ’

‘အို တော်တော်များ လန့်သွားသလား မြကလေးရယ် မှန်းစမ်း’

စကားပြန်မဆိုမိ။ ပြုံးမျက်နှာနှင့်ပဲ ရွှေစွန်ညိုလို ရစ်ဝဲလာ နေသည့် မောင်မောင်လက်ကို အသာယူလိုက်ပြီး ရင်မှာအပ်ထားလိုက်သည်။ လင်ရယ် မယားရယ်ဖြစ်လာပြန်တော့ ကိုယ်ထက် အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ် တိုင်တိုင် ငြီးနေပါသော်လည်း အချစ်မိုးစေ့ကလေး ထွက်ပြုကာစ ရင်မှာ မောင်မောင် ဆိုသော အချစ်ပင်ကို စည်ပင်ရှင်သန်လာသည်အထိ တွယ်ငြိလာရသည်။

‘မြကလေး မျှော်တော်ယောင်မောင်ဘွဲ့ ပတ်ပျိုးကလေးတစ်ပုဒ်ကို သိကုံးကြည့်နေပါတယ် မောင်မောင်၊ အဲဒီအတွက် သဖြန်ကလေး လိုနေတာ ကြောင့် ဆိုကြည့်နေတာပါ’

‘ဪ. . . မြကလေး မြကလေး မောင်မောင် မြကလေးက အဆင်း နှင့်တင်ပြည့်စုံတာမဟုတ်ဖူး၊ အချင်းနှင့်ပါပြည့်စုံသူကလေး ပါလားကွယ်၊ ဒါထက် စစဆီသင်နေတဲ့ပညာများ တော်တော် တတ်မြောက်နေပြီလား မြကလေးရဲ့’

‘မှန်ပါ့မောင်မောင်၊ စစရဲ့တပည့် မောင်ဖူးခေါင်ကပြောတော့ စစ ဆီပညာလာလာယူတဲ့ သုံးဦးမှာမြကလေးက အထက်ဆုံးတဲ့ မောင်မောင်ရဲ့’

‘သုံးဦးတဲ့လား ဘယ်သူတွေတုန်း မြလေးရဲ့’

‘ဪ မောင်မောင်သိတော်မမူသေးပဲကိုး၊ သားတော်ပြည်မင်းသား နှင့် တရားသူကြီးမောင်အေးရဲ့သား မောင်ကျောက်ခဲလေ ဘုရား’

‘အို ဟုတ်ပေသားပဲ၊ မောင်မောင် မေ့လို့မေးမိတယ်။ နို့ သားတော် မောင်ဖေပုကော တော်ရဲ့လား မြကလေးရယ်’

‘တော်ကြောင်းပါ မောင်မောင် တစ်နေ့ကပဲ မိုးဘွဲ့ပတ်ပျိုးကလေး တစ်ပုဒ် သားတော်ပြည်စား သိကုံးယူလာပြီး စစကိုပြတော့ စစက တော်တော်ပဲ ချီးကျူးတယ်လို့ မြကလေးသိခဲ့ရပါတယ်’

‘အင်း လူဆိုတာ ကိုယ့်ဝါသနာနှင့်ကိုယ်ပေပ၊ မောင်မောင်ဖြင့် အတွင်းတော်မှာ မြဝတီမြို့စား ဝန်ကြီးဦးနှင့် ရင်းနှီးခဲ့တာဖြင့် ကြာပါပြီ’

ဘဝညာနှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်ခါမှ စကားမစပ်ခဲ့မိပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် နောင်တော်ကျတော့’

စကားကို အဆုံးမသတ်ပဲ ပြတ်ထားလိုက်၍ ကျွန်မမှာ မောင်မာင့်ကို အပြုံးလက်လက်ဖြင့် မော့ဖူးသင်း..

‘နောင်တော်ဘုရားကျတော့ ဘာဖြစ်ပါသလဲ မောင်မောင်၊ ဆက်တော် မူပါဦး’

ဟု စကားတောင်းရသည်။

‘နောင်တော်က အိမ်ရှေ့မင်းသားဘဝကတည်းက စစဆီပညာသင် သာတာနည်းတာမှတ်လို့၊ ဒါကြောင့်လည်း မင်းညီမင်းသားတွေထဲမှာ တောင်ငူဘုရင်နတ်ရှင်နောင်နှင့် နောင်တော်စစ်ကိုင်းမင်းသားတို့ဟာ အနုပညာဂီတဝါသနာမှာ အထူးချွန်ဆုံးလို့ပြောစမှတ်ပြုကြတာ။ ပြင်စည် မင်းသားကြီးကို နောင်တော်ချစ်ခင်လေးစားတာဟာ သည်ပြင်စည်မင်းသားကြီး ဆီမှာရှိနေတဲ့ပညာကို တန်ဖိုးထားပြီးလေးစားတာပဲပေါ့’

ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့ ပြောခဲ့လှသည့် မောင်မောင်စကားများကို နားထောင်နေရသည်မှာ နားဝင်ချို့လှသည်ထင်၏။ မောင်မောင်သည် တစ်ပါးသူများနှင့် မည်မျှခက်ထန်ပါသော်လည်း သူ့နောင်တော်နှင့်တွေ့လျှင် အပြစ်တင်းစင်နေသည့်ကလေးအတိုင်း စင်ကြယ်နူးညံ့လှသည်။ ချစ်ခင် တွယ်တာသံယောဇဉ်ထားဖွယ်ရာဟူ၍လည်း ဤနောင်တော်ညီတော် နှစ်ပါးသာရှိသည်။

နောင်တော် စစ်ကိုင်းမင်းကို မောင်ဇင်ဟုခေါ်ပါ၏။ မောင်မောင်ကမူ မောင်ခင်ဖြစ်ပါ၏။

နောင်တော် အနုပညာအစွမ်းကို စစပြောထားဖူး၍ ကျွန်မသိပြီးသားပင်။ နောင်တော်သည် စစထံ ‘စုံသာမြိုင်လယ်’ ကိုစောင်းနှင့် သင်ယူစဉ်က ‘စုံသာမြိုင်လယ်’တွင် တီးကွက်တွေများလွန်းသည်ဆိုကာ ဆို၍ကောင်းအောင် စာသားများများထည့်ပေးပါဟု စစကိုပူစာသည်ဆို၏။ ထို့ကြောင့် စစသည် နောင်တော်အလိုကျ မူရင်း ‘စုံသာမြိုင်လယ်’ကို စာသားများများ ထပ်ဖြည့်ကာ ခေကိုင်းမြို့ဘွဲ့ ‘ဇေယျာရွှေမြေ’ကို မူပွားအဖြစ် သိကုံးပေးလိုက် ရသည်ဟု ဆိုလေသည်။

‘မောင်မောင် သားတော် ပြည်စားကတော့ ဘကြီးတော်ကို နွယ်လို့ ထင်ပါရဲ့၊ အနုပညာဖက်မှာ အပုံကြီး ဝါသနာ ထုံတယ်နော်’

ကျွန်မစကားကြောင့် မောင်မောင်အားပါးတရပြုံးသည်။ ယခုလို့

နှစ်ခြိုက်စွာ ပြီးလိုက်သည့် အခါမျိုးမှာ မောင်မောင်သည် ငယ်သွေးငယ်ရွပ်များ ပေါ်လာပြီး နုပျိုလန်းဆန်းလှသည်ဟု ထင်ပါသည်။ မောင်မောင်မှာ အိမ်တော်ပါ မိဖုရားကြီးမှ မြင်သည် သားတော်ပုဂံမင်းသားနှင့် သမီးတော် ကြောဒေဝီ၊ ကျပင်းမင်းသမီးမှမြင်သည့် သားတော်ပြည်မင်းသား၊ ကျောက် ခော်မြို့စားမိဖုရားမှမြင်သည့် မင်းတုန်းမြို့စားမင်းသားနှင့် ကနောင်မြို့စား မင်းသားညီနောင်စသည်ဖြင့် သမီးတော်တစ်ပါးနှင့် သားတော် ချည်းလေးပါး ချီလေသည်။

သို့သော် မောင်မောင်ထံ အထွက်အဝင်များသူကား သားတော် ပြည် မင်းသားသာဖြစ်သည်။ ပုဂံမင်းသားနှင့် မင်းတုန်းညီနောင်တို့သည် အထွက် အဝင်ရှိလှသည်မဟုတ်။

မောင်မောင်နှင့် မောင်မောင်သားတော်များ ထံသို့ အတွေးရောက်မိ ပြန်လျှင် အခါလည်သား သာသောတွင် ကံတော်ကုန်သွားရှာသည့် သားတော် တလေးကို ကျွန်မမှာအမှတ်ရသွားမိသည်။ သားသမီးရေးနှင့် ပတ်သက် လာလျှင် ကျွန်မ ကံဆိုးလှသည်။

ကံကုန်သွားရရှာသည့် သားဦးကလေးနောက် သားအမြွှာတစ်စုံကို ကျွန်မရသေးသည်။ သို့သော်လည်း အဖတ်မတင်ပါ။ အမွှာညီနောင် နှစ်ပါးသည်လည်း ခြောက်လသားအရွယ်မှာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကံကုန် သွားကြရှာပြန်သည်။ အပူများလှသည့် ကျွန်မဘဝပင်။

ထို့နောက် သမီးတော်ကလေးတစ်ပါး ထွန်းကားပြန်၏။ သမီးကလေး ရ၍ ဝမ်းသာရသောပီတိကြောင့် စောစောက ခံစားလာခဲ့ရသည့် သောကများ ပင် လွင့်စင်သွားရလေ၏။ သို့ပါသော်လည်း ဤသမီးကလေးခမျာ အသက် မရှည်ရှာပါ။ ဆယ်လသာ လူလောကမှာနေသွားရရှာပြီး ကျွန်မအသည်းကို ခွဲသွားပေလေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မဘဝမှာ သားသမီးသောကကြောင့် အပူကြီး ပူခဲ့ ရသည်။ ပြေမဆည်နိုင်အောင်ရှိခဲ့ရသည်။ ကျွမ်းဝင်သူချင်း တွေ့လိုမှ ကိုယ်အပူ ကိုထုတ်မပြောချင်တော့ မြို့သိပ်လိုပဲနေလိုက်ချင်သည်။ လူသူလေးပါးနှင့်လည် မြင်ချင်တွေ့ချင်စိတ်တယ်မရှိ၊ လူမမြင်ကွယ်ရာမှာ ပုန်းအောင်းရုံပဲ နေလိုက်ချင် သည်။ လူတွေနှင့်တွေ့ဆုံရမည်ကိုပင် တစ်နေ့ တစ်ခြားကြောက်ရွံ့လာသည်။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုပါလျှင် မောင်မောင်ထံ ခွင့်ပန်ပြီး ဘိက္ခုနီမကလေးပင် လုပ်လိုက် ချင်သည်။

စိတ်မကြည်လင်တိုင်း ကံကုသံကိုင်မိ၏။ ရင်မှဝေဒနာကို ပုရပိုက်
သိသို့နှင့်အန်ချလိုက်ချင်၏။ သည်လိုဖွင့်အန်လိုက်လျှင် ရင်နှင့်မဆုံ ခံစား
ရသည်များ လွင့်ပျောက်မလားထင်သည်။

‘သည်ခင်ခင်ပူသရွှေ့ကိုလ၊ လူအတွေ့ကြောက်တယ်၊ ငူအတွေ့
ဆောက်အဆွယ်မှာ၊ တစ်ယောက်ကွယ်ရှောင်ပုန်း၊ သည်ခေတ်တွင် မယ်ကြည်
အောင်၊ ဆယ်ပြည်ထောင် ချောတော့မပြုံး၊ မင်ခိုင်ကြော့ကော့လေး လျော့ပ
ဆ၊ မထုံး၊ ကတော့မေပတ်သုံးနှင့် အမြတ်ဆုံးရည်ရွယ်၊ သံသရာငွေခြည်ဖောက်၊
သေမည်လောက်ကြောက်တဲ့အခါဝယ်၊ ရွှေရည်သောက် လျှော်ဝတ်ထည်ကို
ဖျော်ဖြေမယ်ဆင်မွေ့လို၊ ယင်လေ့လေ့ဇောတပသီ၊ စော၍တည်တည်၊ တော
အတွေ့ သေလာဂီမှာ မေဓာဝီလုပ်မယ်ဖျာလေး’

အပြောင်းအလဲများစွာသည် ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် လှိုင်းလုံးကြီးများ
တလိမ့်ပြီး တလိမ့် လိမ့်သွားသကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာရွှေ့လျားပြောင်းလဲကုန်ကြ၏။

ဟင်္သာတစ်အိမ်တွင် ဘာကွယ်လွန်သည်။ မယ်မယ့်ကို မြမြနှင့်
အတူလာနေပါဟု ခေါ်ထားရသည်။ သမီးတော် မဖွားကြီးကို ဖွားမြင်သည်။
မောင်မောင်နှောင်တော်နှင့် မရိုးတော်ကို မကျေနပ်၍ ရွှေဘိုသို့ ထွက်တော်
မူသည် စသော ပြောင်းလဲမှုများစွာတို့သည် မရှေးမနှောင်းသော ကာလအတွင်း
တွင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်ပျက်ကုန်သည်။

မောင်မောင်ရွှေဘိုသို့ ထွက်တော်မူသည့် သတင်းကို သိရသည့်
အချိန်မှစပြီး နောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ်ကျန်းမာတော်မမူတော့၊ ညီတော် အား
ထွယ်တာချစ်ခင်သောစိတ်ဖြင့်နောင်တော်သည် စက်ရာထဲမှာလဲတော်မူတော့
၏။

ဤအချိန်မှာပဲ မောင်မောင်သည် ရွှေဘိုကို အခိုင်အမာယူပြီး လက်
နုတ်လူသူများစွာဖြင့် အမရပူရထီးနန်းကို လေးဘက်လေးတန်မှ ဝိုင်းရံလာ
သည်။ သို့သော် ပင်ကိုယ်စိတ်နှူးညံ့လှသော နောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ်သည်
မောင်မောင်ကို လုံးဝ စစ်ဖက်ပြိုင်ခြင်းမပြုပါ။

‘ညီတော်ကို စစ်ဖက်ပြိုင်ဖို့ နောင်တော်မှာလုံးဝ နှစ်မရှိ၊ နိုင်ငံသူ
နိုင်ငံသားရှင်၊ လူသတ္တဝါတို့ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်လိုတဲ့ မင်းတို့မည်သည်
အကျိုးစီးပွားပျက်ပြားအံ့မှာကို မလိုလား၊ ညီတော်ဆန္ဒရှိသမျှအတိုင်း အရေး
အလုံး ပြီးစေပါမည်။’

ဤသဝဏ်လွှာနှင့်အတူ နောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ်သည် နန်းမတော်

မိဖုရားကြီးနှင့် သမီးတော်ကလေးဆင်ဖြူမရှင်ကို လက်တဘက်စီဆွဲပြီး နန်းထက်မှ ဆင်းပေးခဲ့ရှာသည်။

သည်လိုနှင့်သွေးတစက်မကျရပဲ မောင်မောင်သည် အမရပူရ ဒုတိယမြို့တည် နန်းတည်ဆန္ဒနိဆင်မင်းသခင်ဖြစ်လာလေသည်။ သိရိပဝရာဒိတျာလောတာဓိပတိဇယ မဟာရာဇာဓိရာဇာဘွဲ့နှင့် ရာဇာ ဘိသေကဘိသိက်ကို ခံယူတော်မူ၏။

ဤဘိသိက်ခံယူပွဲတွင် ကျွန်မသည်လည်း သိရိမဟာသုရတနာ စန္ဒာဒေဝီထူသောဘွဲ့ကိုခိုးမြှင့်ခံရလေသည်။ အနောက်နန်းမတော်မိဖုရားအဖြစ်နှင့် ရွှေသောင်းတိုက်ကို စားစေခွင့်ရခဲ့ရာမှ ယခုတဖန် ဟင်္သာတမြို့ကိုပါ စားစေဟု မောင်မောင်ပေးသနားပြန်၏။

သမီးတော်ကလေးမဖွားကြီးကိုလည်း သိရိသုမြတ်စွာရတနာဒေဝီဘွဲ့နှင့်လှိုင်မြို့ကိုစားစေခွင့်ပြု၏။ မောင်မောင်မေတ္တာစေတနာသည် ကျွန်မအပေါ်ရက်ရောလွန်းပါသည်။ သဒ္ဓါလွန်းပါသည်။ ကျွန်မတစ်မျက်နှာ ပြင့်မယ်မယ့်တို့ပင် ဟင်္သာတတောင်ဘက်ရှိ လယ်များမှထွက်သမျှစပါးကို စားစေခွင့်ပြုထား၏။

ဘုရင့်ယောက္ခမ စားစေခွင့်ရသည့် ထိုလယ်များကို လယ်တော်ဟု ခေါ်ကြသည်။ ထိုလယ်တော်အနီးဝန်းကျင်ရှိ ကျေးရွာများကိုလည်း လယ်တော်ရွာဟု ခေါ်တွင်လာကြသည်။

သမီးမျက်နှာဖြင့် မယ်မယ်ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားခဲ့ရပါ၏။

ဘဘမရှိတော့၍ ချီးမြှောက်ခွင့်မပြုရသည့်တိုင် ဘဘ၏ညီ ဘထွေးတော် ဦးမှူးကိုပင်လျှင် မောင်မောင်သည် သဒ္ဓါရက်ရောစွာဖြင့် ရေကင်းတိုက်နယ်ကိုစားစေခွင့်ပြုပါ၏။ သည်မျှမကသေးပါ။ ကျွန်မနှင့် အဖေတူ အမေကွဲဖြစ်သည့် ညီမမလေးဖြူကိုလည်း နေဝင်ဘုရင်ဟု ခေါ်ထားသည့် ရန်ကုန်မင်းကြီးဦးမှေးနှင့်လက်ဆက်ပေးခြင်းအားဖြင့် ချီးမြှင့်မြှောက်စားလေသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်မမှာ မောင်မောင်မေတ္တာစေတနာရိပ်မှာ ခိုလှုံပါသောကြောင့် နှလုံးစိတ်ဝမ်းအေးချမ်းရသည်နှင့်အမျှ တစ်ဖက်မှလည်း မလိုတော် နန်းမတော်ဒေါ်နု၊ မောင်တော်မင်းသားကြီး ဦးအိုနှင့် အပေါင်းပါများကိုပါမသင့်မလျော် ကြံစည်သည်ဟု အသက်ဆုံးစီရင်လိုက်သည့်ကိစ္စများကို ကြည့်ပြီး စိတ်ချောက်ချားရလေသည်။ မင်းခစားဘဝကို အလိုလို ရင်တုန်မိသည်။ သမီးတော်ကလေး ဆင်ဖြူမရှင်၏ လက်ကိုဆွဲပြီး မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့်

ထစ်ဝါးထည်းတည်း စံနေရရှာသည့် ခဲအိုတော်၏ အပြစ်ကိုကြည့်ယင်းမြင့်လည်း
မည်ထုမနာခံစားရသည်။

အတွင်းတော်၌ ဤကဲ့သို့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးဖြင့် လှုပ်ရှားမှုများစွာ
မြင်ပေါ်နေသည့်အချိန်အတွင်းမှာ မယ်မယ် အမရပူရ ထီးနန်းမှာမရှိပါ။
ထင်္ကာတကို ပြန်ပြီး စံအိမ်ရှိရာ ကင်းရွာရပ်ထဲမှာ မြေပေါက်စေတီတော်ကြီး
တစ်ဆူ တည်ပါရစေဟု မောင်မောင်ထံမှာ ခွင့်ပန်ပြီး ပြန်သွားလေပြီ။

မြေပေါက်စေတီဆိုသည်မှာ တိုက်ကုလားကျောင်းမပဲ မြေပြင်ပေါ်
ဝန်းတင်ခုံ ဘိနပ်ခင်းပြီး၊ ပစ္စယံကိုနှစ်ဆင့် သုံးဆင့်စသည်ဖြင့် တည်ထား ပူဇော်
ကြသည့် စေတီတော်မျိုးဖြစ်ပါ၏။ ဤမြေပေါက်စေတီတော်မျိုးကို ကျေးတော်မျိုး
ကျွန်တော်မျိုးများတည်ခွင့်မရှိပါ။ ဘုရင်းမင်းမြတ်များသာ တည်ခွင့်ရှိသည်
ဖြစ်ပါ၍ ကျွန်မအပေါ် ထားရှိသည့် မောင်မောင်မေတ္တာ စေတနာ မည်မျှ
ကြီးမားသည်ကို ကျွန်မခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့လေသည်။

စေတီတော်ကြီး ပြီးစီးပြီဆိုသော အကြောင်းနှင့် စေတီတော်ကြီး၏
ဘွဲ့တော်ကို 'မယ်တော်ဘုရား'ဟုပဲ အရပ်ကခေါ်ဝေါ်ကြသည်ဟူသော
အကြောင်းများကို ကျွန်မကြားသိရပါ၏။

ထို့နောက် ဘထွေးတော်ကပါ မယ်တော်ဘုရားကြီး၏ အရှေ့ဘက်မှ
နေ၍ တန်ဆောင်းတစ်ဆောင်နှင့် အုတ်ရိုးတင်ပျဉ်ခွေဘုရားကြီးတစ်ဆူ ထပ်မံ
တည်ပြန်သည်။ ဘထွေးတော်၏ ကောင်းမှုဘုရားကြီးကိုလည်း အခြားသော
ဘွဲ့အမည်တော်မခေါ်ပဲ 'ဘထွေးတော်ဘုရား'ဟုပဲ လွယ်လွယ်ခေါ်တွင်ကြ
သည်။

(ယခု ဤဘုရားများ ကမ်းပြိုရာတွင် ပါသွားလေပြီ)
'မယ်မယ်နှင့်ဘထွေးတော်တို့က ဘုရားအစ်မ၊ ဘုရားဒကာ ဖြစ်လာ
တော့ မြကလေးလည်း ဘုရားအစ်မလို့ခေါ်တာခံချင်ပါတယ် မောင်မောင်'
ဟု ပူဆာတော့မောင်မောင်နှစ်ဦးစွာပြုံးသည်။

'မောင်မောင် မြကလေးက ဘယ်နေရာမှာများ တည်ထားပူဇော်ချင်
လို့တုန်းဗျ'

ကျွန်မကို ပိုက်ထွေးပြီး မောင်မောင်ယုယစွာမေးသည်။

'ရေကင်းကိုပြန်ပြီး မြေပေါက်စေတီတော်ကြီး သုံးဆူတည်ထား
ပူဇော်ချင်ပါတယ် မောင်မောင်၊ မောင်မောင်အတွက် ရည်စူးပူဇော်ချင်တာက
တစ်ဆူပါ။ မမခေါင်ဘုရားအတွက် ရည်စူးချင်တာက တစ်ဆူပါ။ ကျန်ဆစ်ဆူက

မြကလေးအတွက်ပါ မောင်မောင်'

'အင်း မြလေးကတော့ တယ်ပြီးလိမ်မာပေတာပဲ၊ မောင်မောင် သဒ္ဓါပါတယ်သာ၊ သဒ္ဓါပါတယ်၊ ငွေတိုက်တော်က လိုသမျှငွေထုတ်ပြီး မြကလေး ကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်တည်စေဗျား'

ကျွန်မဆန္ဒရှိသမျှ မောင်မောင် လိုက်လျောတတ်လွန်းပါ၍ ကျွန်မမှာ တောင်းခံခြင်းအမှု ပြုခဲ့လှသည်။ အခွင့်အရေးယူသည်ဟု ထင်ကြမည်ကို ကျွန်မော့ဦးရိပ်ပါ၏။ မိမိတတ်နိုင်သည့်အခိုက် ကိုယ်ရပ်၊ ကိုယ့်ရွာ၊ ကိုယ့် အသမာ အမှတ်တရ ဒါနအမှုတစ်ခုခုကို ပြုလိုသောဆန္ဒ ရှိသောကြောင့်သာ ယခုလိုဘုရားတည်ခြင်းအမှု ပြုရခြင်းဖြစ်သည်။ ရေကင်းသည် ဘထွေးတော် ဘေးခွင့် ရထားရုံမျှမက ဘဘ၏ဇာတိမွေးရပ်လည်း ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ရေကင်းမှာ ရှိနေကြသည့် ကျွန်မ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းမှန်သမျှသည် ကျွန်မ၏ တောင်းမှုဖြစ်သော စေတီတော်ကြီးများ တည်ဆောက်ရေးမှာ ညီညာဖုဖု စုရုံးရောက်လာကြပြီး ဝိုင်းဝန်းကူညီကြသောကြောင့် အချိန်တို အတွင်းမှာပဲ ဘုရားတည်ခြင်းကိစ္စများ ပြီးစီးအောင်မြင်သွားရသည်။

လောကဇေယျ၊ လောကမှန်ကူ၊ လောကဥသျှောင်ဟု စေတီတော် ကြီး၏ ဘွဲ့အမည်တော်များကို ပေးအပ်ပူဇော်သည်။ ပူဇော်ပွဲပြီးသည့် သုံး လေးရက် အတွင်းမှာပဲ နေပြည်တော်သို့ ပြန်တော့မည်ဟု ဆွေမျိုးသားချင်းများ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်သည်။

သို့သော် ကျွန်မ မပြန်ဖြစ်တော့ပါ။

မောင်မောင် ရေကင်းသို့ရောက်လာပါသည်။ မောင်မောင်နှင့်အတူ မမခေါင်ဘုရားလည်း လိုက်ပါလာသည်။ ရန်ကုန်သို့ စုန်မည်ဖြစ်၍ မြကလေး တည်ထား ပူဇော်ထားသည့် စေတီတော်များကို ကြည့်ညှိယင်း မြကလေး ကိုလည်း ရန်ကုန်သို့ ခေါ်သွားချင်၍ ဝင်လာသည်ဟု မောင်မောင် ပြောသည်။

ရေကင်းတွင် ခေတ္တစံနေသည့်အခိုက် 'မြကလေး အမျိုးတွေက မောင်မောင် ရှုစားချင်သည်'ဆို၍ ကျွန်မမှာ ဆွေမျိုးအားလုံးကို စုရုံးခေါ်ယူပြီး မောင်မောင်ရှေ့တော်သို့ သွင်းရသည်။

ရေကင်းတွင် ဘထွေးတော်၏ မြေးမောင်သိုင်းဆိုသူရှိသည်။ မောင် သိုင်းမှာ မရွှေပွင့်နှင့်မစပယ်ဆိုသည့် သမီးတော်နှစ်ယောက်ရှိသည်။ မရွှေ ပွင့်ကဆယ့်နှစ်နှစ်၊ မစပယ်ကဆယ်နှစ်၊ နှစ်ယောက်လုံး မိန်းမချော ကလေး များဖြစ်သည်။ မစပယ်ကပိုလှသည်။ အသားကဝင်းပြီးအိနေသည်။ ထိရ

နိုင်ရက်စရာမရှိ။ ဆံပင်တို့ကလည်း အရွယ်နှင့်မလိုက်၊ သန်စွမ်းလွန်းသည်။
မောင်မောင်ပြောင်လက်နေပုံကလည်း ပီတုန်းရောင်အတိုင်း။

ဤကလေးမနှစ်ယောက်ကို မောင်မောင်သည် အတန်ကြာသည်အထိ
ဦးစီးကြည့်နေပါ၏။ တစ်အောင်လောက်ကြာမှ...။

‘အင်း... မြကလေးတို့ အမျိုးက မျိုးနှင့်ရိုးနှင့်လှကြပေတာကိုး’

ဟုလှစ်ကနဲမိန့်သည်။ ကျွန်မသတိပြုလိုက်မိပါ၏။ မမ ခေါင်ဘုရား
၏အကြည့်စူးစူးသည် ကျွန်မကိုယ်ပေါ်သို့ ဖောက်ထွင်းသွားမတတ် အရှိန်
ငြင်းစွာဖြင့် ကျရောက်လာလေသည်။ ခေါင်ဘုရား၏ အကြည့်ကို မည်သို့မှ
သဘောမပေါက်နိုင်ပါသော်လည်း မသိစိတ်များက ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးကို
တုန်ခါသွားသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

မောင်မောင်သည် အလှအပကို လွန်စွာမြတ်နိုးသူဖြစ်ပါ၏။ မြတ်နိုး
သည်နှင့်အမျှ ထိုအလှအပများစွာတို့ကိုလည်း သူ၏ ဝန်းကျင်တွင် အမြဲတစေ
ရှိနေစေချင်သော ဆန္ဒလည်းရှိပါ၏။

ကျွန်မကို မသိမ်းပိုက်မိကာလ၊ ဓနုဖြူမြို့မှာ စံနေစဉ်ခဏကလည်း
ဓနုဖြူမြို့သူ မလှဝိုင်းဆိုသူ၏ သမီးမစိန်ဆိုသူကို မောင်မောင်ကောက်ယူ
တော်မူဖူး၏။ သို့ပါသော်လည်း ကျွန်မကို သိမ်းပိုက်ပြီးချိန်မှစ၍မောင်မောင်
သည်မစိန်ကိုရှေးယခင်ကလို အရေးပေးတော်မမူတော့ပါ။ ကျွန်မ၏ ကံ
ကုသိုလ်ဟုပဲ ယူဆရပါသည်။

ရန်ကုန်မှာစံနေသည့်အတွင် မောင်မောင်သည် အလွန်ပျော်မွေ့ဟန်
ရှိပါသည်။ အထက်ပိုင်းနှင့် မတူညီသော ရာသီဥတုနှင့် သဘာဝအနေအထား
တို့သည် မောင်မောင်စိတ်ကို လန်းဆန်းစေသည် ထင်ပါ၏။

မြို့သစ်နှင့် နန်းတော်ကို ခုနှစ်ရက်နှင့် အပြီးတည်ဆောက်ခိုင်းသည်။
အရေရေရထီးနန်းမှ လိုက်ပါလာသည့် သားတော်များလည်း မနေရ။ များတော်၊
မင်္ဂလာတော်၊ ဗိုလ်မှူး၊ တပ်မှူး၊ ရဲမက်စသည်တို့နှင့်အတူ တာဝန်းတစ်ထောင်
မျှစီရာကျယ်သည့်မြေမြို့ကိုတည်ဆောက်ရာမှာ တာဝန်ကိုယ်စီယူကြရသည်။

ကျုံးမြောင်း၊ တံတား၊ ပြအိုးနှင့် ပစ္စင်စသည်မြို့၏ အင်္ဂါရပ်များ
ပြည့်စုံစေသည်သာမက၊ အိမ်ဈေးသဘင်စသည့် မြို့ပြ ပြည်ရွာစည်ကား
သောပစ္စင်စများကိုပါ မောင်မောင်သည်အားတက်သရောဖြင့်စီရင်ခိုင်းသည်။
အရာရာမှာ စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိလွန်းပါ၍ မောင်မောင်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မမှာ
ပျော်သောနေရလေသည်။

မြို့တော်သစ်ကို 'အောင်မြေရန်နှင့်'ဟု သမုတ်၏။ နန်းတော်ကိုမူ 'မြန်မာတောင်ချာ'ဟု ခေါ်ဆိုသည်။ မောင်မောင်သည် ဤနန်းတော်မှနေပြီး မြတ်ဘုရားရွှေတိဂုံ၊ ရွှေမော်စောရှင်၊ ကျိုက်ခေါက်စေတီတော်နှင့် ကုသိန္နာရုံ ဘုရားများသို့ မနားတမ်းလှည့်၍ ဖူးမျှော်သည်။ သဒ္ဓါစိတ်၊ ကြည်ညိုစိတ်များ မြင့်သာ ထာဝရ ထုံလွှမ်းနေဟန်ရှိသည့် မောင်မောင်ကို မြင်နေရသည်မှာ အခါတိုင်းထက် နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းနေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

တစ်နေ့ မောင်မောင်သည် မြတ်နန်းအောင်ချာ နန်းတော်တွင် အမောခြေနေစဉ် မမခေါင်ဘုရားနှင့်အတူ ကျွန်မတို့မင်းမိဖုရားများ အားလုံး မောင်မောင်အပါးမှာ စေားလှုပ်ခဲ့ကြသည်။ မောင်မောင်မှာ အထူးကြည်လင် နေထန်ပြီး ကျွန်မတစ်ဦးတည်းတို့ပဲ ရွေး၍မေးလိုက်သည်။

မြကလေးရဲ့ ဘေးလောင်းတော်၊ ဘိုးလောင်းတော်တွေ ကိုးကွယ် တည်ထားခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုတော်များကို ကြည်ညိုရတာတယ်ပြီး နှလုံးကြည်အေး ပေတာပဲ။ နေပြည်တော်ကိုတောင် သတိမရချင်တော့ဘူး။ မြကလေးတို့ကော မောင်မောင်လိုပဲ ပျော်မွေ့ကြရဲ့လား'

မမခေါင်ဖုရားကိုရှေ့ထားပြီး ကျွန်မတို့မှအရေးတယူ ရှိလိုက်သည့် အတွက်အနေခက်မိသည်။ မျက်နှာပင်ပျက်သွားမည်ဆို၍ ဣန္ဒြေဆည်ကာ

'မောင်မောင်ပျော်မွေ့ပါရင် မမခေါင်ဖုရားနှင့်တကွ မြလေးတို့ အားလုံးပျော်မွေ့ပြီးသားပါ မောင်မောင်၊ နတ်ဘုံ နတ်နန်းမှာစံနေရပေမယ်လို့ မောင်မောင်ကငြီးငွေ့ပါလျှင် မြကလေးတို့အားလုံးငြီးငွေ့ကြမှာပဲ'

ဟု မမခေါင်ဘုရားကို ရှေ့တန်းတင်နေရာထားပြီးကျွန်မပြောရသည်။

'ဟုတ်ပါမလား မြကလေးရဲ့၊ သည်အထဲမှာ မြကလေးကသာ သူများ ထက်ထူးပြီး အောက်သူဖြစ်နေလို့ ပိုပြီးပျော်မွေ့ပေလိမ့်မယ်လို့ မောင်မောင် ထင်တယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လားမြကလေး'

'မှန်ပါမောင်မောင်၊ ဘုန်းတော်ကြီးလှသည့် အရှင်နှစ်ပါးကျေးဇူးကြောင့် တန်ခိုးကြီးဘုရားများကို ဖူးမျှော်ပူဇော်ခွင့် ရပေတယ်လို့ ကျေးဇူးတော် မြတ်ကို ဆပ်မကုန်အောင် ခံစားရပါတယ်။ စေတနာသဒ္ဓါတရားတို့လည်း အတိုင်းထက် အလွန်ပွားများလာရပါတယ် မောင်မောင်။ ဒါကြောင့် ခုတိုက်ခံတော်ရှင်ဘုရားကြီးရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ စောင်းတန်းတစ်ဆောင် လစ်လပ်နေတာကို မြကလေးဆောက်လုပ်လှူဒါန်းချင်ပါတယ်။ ကုန်သွယ် အားလုံး အရှင်နှစ်ပါးအတွက် ကုသိုလ်တော်ပွား မြကလေးဆက်သလိုပါတယ်။

ခွင့်ပြုတော် မူပါ မောင်မောင်'

စကားဆုံးသွားသည့်တိုင် မောင်မောင် နှုတ်ဆိတ်နေပါသည်။ ရုတ်တရက်စကားမပြန်ပါ။ အတန်ငယ်ကြာမှ ပြုံးယောင်မျက်နှာနှင့်.

'အင်း မြကလေးက အနောက်နန်းမိဖုရားမို့ အနောက်ဖက်စောင်းတန်းကို လှူချင်ပေတာကိုး၊ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါဆိုပါတော့'ဟု ပြောသင်း မမခေါင်ဘုရားသို့ လှည့်ကာ လေသံဖွဖွနှင့်. . .

'ဘယ်နှယ်သဘောရသတုန်း နှမတော်ရဲ့ မြကလေးတင်တာ ကြားရဲ့ ဧတုတ်လား'

ဟု သဘောတူချက် တောင်းသည့်အနေဖြင့် အမေးရှိလိုက်သည်။

'သဘောမညီစရာအကြောင်းမရှိပါဘူး မောင်မောင်၊ အနောက်နန်းတို့ ကုသိုလ်ကို ရှာရှာဖွေဖွေ စိတ်ကူးရပေတာပဲ၊ သာဓုခေါ်ရမပါ'

'ဒါဖြင့် ခေါင်ကြီးကလည်း သဘောမျှတော်မူသတဲ့၊ မြကလေးကသာ ဆက်တော်မူပေတော့။ မောင်မောင်တို့က မြကလေးကို အကြောင်းပြုပြီး တောင်းမှုကုသိုလ်တော်ယူရဦးတော့မပေါ့။ ကိုင်း ပြာသိုလ်ပြည့်နေ့ သံဃာတော်များ ပင့်ပြီးရေစက်သွန်းချ လှူဒါန်းကြမယ်၊ အားလုံးသာဓုခေါ် ကြပေတော့'

သာဓုသံများ ဆူညံသွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးကြက်သီးချမ်းမြေ့လာရ၏။ ပီတိဖြစ်ရလွန်းသည့် ဤခံစားမှုကို ကျွန်မမှာ ဘယ်ခါမျှ မေ့မည် ဧတုတ်ပါ။

'အနောက်နန်းက တန်ဆောင်းဖိုးငွေကို ဘယ်လောက်လှူမယ်လို့ ဖိတ်ပြဋ္ဌာန်းထားလဲ'

သာဓုသံများ ဆိတ်သွားသည့်အခါမှာ မမခေါင်ဘုရားက ကျွန်မကို ထွန်း မေးသည်။

'မှန်ပါ၊ ဆိုင်ရာကို မေးစမ်းပြီး ကုန်ကျသမျှကို ဆက်သလိုပါတယ် ခေါင်ဘုရား'

ကျွန်မစကားကြောင့် စိတ်မြန်လွန်းသည့် မောင်မောင်သည် နေရာမှ မထ ဆိုင်ရာတို့ကို ချက်ချင်းခေါ်ယူပြီး တွက်ချက်ခိုင်းသည်။ တန်ဆောင်းဖိတ်ကို ကျွန်မစိတ်ကြိုက်ထုတ်ပါဟု မောင်မောင်ဆိုသည်။ သည့်နောက်မှ ကုန်ကျသမျှငွေကို ပြာသိုလ်ပြည့်နေ့မတိုင်မီ သိလိုသည်။ ဆိုင်ရာမြေတိုင်း အမတ် နန်းတံကျွေးဝန်နှင့် အသုံးစာရေး စသည်တို့က ဆင့်ဆိုစာရင်းပုံစံများ ထပ်ပြကြစေဟု အမိန့်တော်ချသည်။

ရန်ကုန်မှ ပြန်ရောက်လာပြီး မကြာမီအတွင်းမှာပဲ မောင်မောင်သည် အတွင်းဝန်၊ အိမ်တော်ဝန်နှင့် ပုဏ္ဏားတော်များ အရာရှိကြီးငယ်များသည် လူပေါင်းဆယ်ယောက်ပါဝင်သော အဖွဲ့တစ်ခုကို ရေကင်းသို့ လွှတ်ကာမရွေ့ပွင့် တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို အတွင်းတော်သို့ ခေါ်ခဲ့ရမည်ဟု အမိန့်တော် ခြံငြိမ်းသည်။ ခရီးတိုလည်း အသွားရော အပြန်ပါ တလသာကြာရမည်ဟုမိန့်၏။

ရေကင်းကိုကျွန်မရောက်ခဲ့သည်မှာ လွန်ခဲ့သည့် လေးနှစ်လောက်က ဖြစ်၍ မရွေ့ပွင့်၏အသက်သည် ယခုဆိုလျှင် ဆယ်ငါးနှစ်ကျော်ကျော် လောက် ခြံငြိမ်းမည်ဟု ထင်သည်။ ကျွန်မကို မောင်မောင်သိမ်းပိုက်ခဲ့သည့် အရွယ်ပဲဟု ရင်ဆင်မှာ ခိုလှုံတိမ်းခို၏။

သို့သော် မရွေ့ပွင့်ကို တကယ်တွေ့လိုက်ရသောအခါ၌မူ အံ့ဩသွား ရတော့သည်။ မရွေ့ပွင့်သည် ကျွန်မငယ်စဉ်ကလို သွယ်သွယ်၊ သပ်သပ်မဟုတ်၊ ငါးရောင်နီတို့သို့ ပြုနုပွင့်ထွားပြီး အရွယ်ရောက်နေသည့် မိန်းမသားတစ်ဦး ဖြစ်နေသေးပြီ။ ဝေဝေတပါမလော၊ မစပယ်သည် ကျွန်မရန်ကုန်မှာရှိနေသည့် အခိုက် တွယ်လွန်သွားလေပြီဟု သိရလေသည်။

မရွေ့ပွင့်နှင့်အတူ သူ၏ မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သည့် မောင်သိုင်းနှင့် မနုတို့ လိုက်ပါလာသည်။ သူတို့ကို နန်းမြို့ပြင်ရှိအိမ်ကြီးတစ်လုံးမှာ ထားသည်။ အခြံ အရံများစွာကို မောင်မောင်ပေးထားသည်။ မရွေ့ပွင့်ကိုမူ အရာချထားသည့် ညောင်ရမ်းမိဖုရားအဆောင်တွင်ထားပြီး မိဖုရားမြှောက်သည်။ မောင်သိုင်းကို နားခံတော်အဖြစ် မောင်မောင်မြှောက်စားသည်။

ဤဖြစ်ရပ်များမှာ ကျွန်မလုံ့လပယောဂတစ်ခွန်းတစ်စမျှ မပါသော် လည်း အတွင်းတော်ရှိကတော်မယားများ၏ စကားဝိုင်းတွင်မူ... .

‘အနောက်နန်းတို့ကဖြင့် တယ်ဥာဏ်ကြီးပေတာပဲ၊ အတွင်းတော်ကို တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံးရောက်လာအောင် စွမ်းနိုင်ပေတယ်၊’

ဟူသော သတင်းအဖျင်းစကားများထွက်လာသည်ဟု ကျွန်မအပျို တော်များဖြစ်သည့် သိရိစိတ္တာနှင့် သိရိမဟေတို့ထံမှ သိရလေသည်။

မောင်မောင်ထံမှ အချစ်နှင့်မေတ္တာစေတနာများစွာကို ရရှိနေခြင်း ကြောင့် ကျွန်မကို မလိုတမာဖြစ်ကြသည်ဆိုလျှင်တော့ မတတ်နိုင်ပါ။ အမှန်မှာ မောင်မောင်သည် မမခေါင်ဘုရားမှ လွဲလျှင် ကျွန်မကို အရေးပေးဆုံးဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မကလည်း မောင်မောင်စေတနာမေတ္တာကို သိ၍ ဖခင်လိုလည်း အားကိုး ပါ၏။ ရိုသေပါ၏။ လင်သည်လိုလည်း ချစ်ခင်ပါ၏။ တွယ်တာပါ၏။ မြတ်နိုး

မောင်မောင်စိတ်နှင့် အဆင်မသင့်မည့် အရေးကို ရှေးဦးက ရှောင်လေ

ပါ၏။ မောင်မောင်စိတ်နှင့် အဆင်မသင့်မည့် အရေးကို ရှေးဦးက ရှောင်လေ
သည်။ မောင်မောင်စိတ်နှလုံးနှင့် ကိုက်ညီအောင် ထာဝရစဉ် သတိထားနေထိုင်
ခဲ့သည်။

မောင်မောင်နှလုံးမကြည်မသာရှိပြီဆိုသည်နှင့် မောင်မောင်
စိတ်ကြိုက်နှင့် ကိုက်ညီစေမည့် စကားလုံးအနုအလှအရွှက်လေး တွေချည်း
ဈေးချယ်သိကုံးပြီး ရွှေနားတော်သွင်းသည်။ မောင်မောင်နှုတ်တော်မှလည်း
မြွေကလေးအဆောင်မှာ စံရတာမောင်မောင်နှလုံးစိတ်ဝမ်းအေးချမ်းလှတယ် ဟု
ကြောခဏမိန့်လေသည်။ မောင်မောင်မှာ မကြာခဏစိတ်ဆိုးလွယ်၊ ဒေါသ
ဖြစ်လွယ်သော စိတ်ရောဂါတစ်မျိုး စွဲကပ်လာသည် ထင်ပါ၏။

မောင်မောင်ကျန်းမာရေး တဖြည်းဖြည်းချွတ်လွင်းလာသည်။ ဝေဒနာ
ခွဲတပ်စဉ် မည်သူမျှမရိပ်မိသော်လည်း ကြာတော့ မောင်မောင်မှာ စိတ်ဝေ
ဒနာစွဲကပ်နေပြီဟု သိလာကြသည်။ သို့သော် မမခေါင်ဖုရားနှင့် သားတော်
သမီးတော်တို့လောက်သာ သိကြသေးသည် ဖြစ်၍ ဤသတင်းကို ဖုံးနိုင်သမျှ
ဖုံးထားသည်။ သမားတူးရားများနှင့်လည်း ကြပ်မတ်၍ ကုသည်။

ခက်သည်မှာ မောင်မောင်သည် သူ့ကိုယ်သူ ဝေဒနာစွဲနေမှန်း မသိ
ဝါ၍ဆေးကုရခက်နေပါ၏။ တတ်နိုင်သမျှအလိုလိုက်၍ အကြိုက်ကို ဆောင်
နေကြပါသော်လည်း မောင်မောင်သည် သူ့သဘောနှင့်မတွေ့လျှင် ကြောက်
ခမ်းလိလိဖြစ်လာတတ်သည်။

မောင်မောင် စိတ်ဝေဒနာကို ကျွန်မစတင်အကဲခတ်မိသည်မှာ
အမရပူရထီးနန်းမှာ မစံလိုတော့ပဲ မင်းတဲဒေးဝန်းတိုက်သို့ပြောင်းကာ စံချင်
သည်ဟု မိန့်တော်မူစဉ်ကတည်းက ဖြစ်၏။

အလွန်စည်ကားသိုက်မြိုက်ပြီး အစစသာယာချမ်းမြေ့မှုရှိလှသည့်
အမရပူရထီးနန်းလို နေရာမျိုးမှနေပြီး မင်းတဲဒေးဝန်းကဲ့သို့ သွားလာရေးလည်း
လွယ်ကူ၊ သာယာအေးချမ်းစိုပြေမှုလည်း မရှိသည့် နေရာမျိုးမှာမှ စံလိုတော်
မူသည်ဆိုခြင်းမှာ စိတ်တော်ဖောက်ပြန်မမှန်လို့ပဲဖြစ်ပေမည်ဟု တထစ်ချ
ကျွန်မယူဆမိသည်။

သို့သော် အားလုံးသည် မောင်မောင်အလိုကျသာ ဖြစ်စေရပါမည်။

မင်းတဲဒေးဝန်းတိုက်မှာ စံနန်းတော်အသစ်ကို အမြန်ဆုံး ဆောက်ရ
သည်။ ကျွန်မကိုလည်း သူ့မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ
စေသည်။ ကျွန်မကိုမတွေ့သည်နှင့် တရရမေးသည်။ တွေ့ပြန်လျှင် 'မြွေကလေး

ဘယ်သွားနေတာလဲကွယ်'ဟု မေးပြီးယင်းမေးသည်။ သတိတွေလည်း ချွတ်ယွင်းလာရှာပြီဟု မောင်မောင်ကွယ်ရာမှာ ကျွန်မမျက်ရည်ကျရလေသည်။

တရားနှင့် ဆင်ခြင်မြန်လျှင် မောင်မောင်သည် နောင်တော်လက်မဲ့သိရန်ကို အဓမ္မလုပ်ပြီး ဆယ်ရှစ်နှစ်လုံးလုံး မတရားမင်းပြုခဲ့သည်။ မရိုးတော်မူခဲ့သော ခေါ်တော်ငါအသိုင်းအဝိုင်းအားလုံးတို့သည်လည်း မောင်မောင်သောကြောင့် ပျက်စီးခဲ့ရသည်ဟု မြင်ယောင်လာမိသည်။

ဤဝင့်ကြွေးများစွာသည် မောင်မောင်ထံသို့ ဆိုက်ရောက်လာပြီလားဟု ထိတ်လန့်ရပါသည်။

သည်လိုနှင့် မောင်မောင်ဝေဒနာကာလများ နှစ်နှစ်ကျော်ကျော် ကြာလာသည်။ မူလစိတ်ရင်းပျောက်လိုက်၊ ပြန်ကောင်းလိုက်နှင့်မနည်းကို သတိထားတာ ခေးနေရလေသည်။

တစ်တခါမှာလည်း မောင်မောင်သည် သူ့ကိုယ်သူ့ရှိန်းဆာယာဝိဇောက်၍ ကိုယ်ပျောက်သည်ဆိုကာ ကြုံးဝါးတတ်သည်။

ကျွန်မအဆောင်သို့ ပြန်းကနဲရောက်လာ၍လည်း ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ပြုံးပြုံးပျာပျာနှင့်မြဲကလေးရေ မောင်မောင်ကို တွေ့အောင်ရှာနိုင် ရင်ရှာစမ်း'ဟု ခိုင်းသည်။ ဝတ်လဲတော်တစကို ခေါင်းပေါ်သို့ယူတင်ဖုံးပြီး တိုင်ကွယ်မှာဝုန်းကာ အသံပေးသည်။

ကျွန်မမှာ မောင်မောင်အဖြစ်ကို မျက်ရည်ရစ်ဝဲစွာရှိယင်းမှ 'မောင်မောင် ဒီနားတင်ပျောက်သွားပါတယ်၊ ရှာလို့လည်းမတွေ့ပါလား၊ ဘယ်မှာစံနေပါလိမ့်'ဟု မမြင်ဟန်ပြုယင်း ရှာဖွေဟန်ဆောင်ရသည်။

သည်တော့မှ မောင်မောင်သည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ တဟားဟား ရယ်ယင်းဖြင့်-

'မောင်မောင်ဘယ်မှ မသွားပါဘူး၊ မြဲကလေးရဲ့၊ ရှိန်းဆေးတန်ခိုးကြောင့် မောင်မောင်ကို မြဲကလေးရှာမတွေ့တာပါ'ဟုတိုင်ကွယ်မှ ထွက်လာလေသည်။ မည်မျှရင်နာရသည့်အဖြစ်ပါနည်း။ ဤဝေဒနာဆိုးမှ အမြန်ဆုံးလွတ်ကင်း၍ မောင်မောင်ချမ်းသာလာပါစေဟု ကျွန်မဆုတောင်း ရသည်မှာလည်း အကြိမ်ပေါင်းမနည်းတော့ပြီ။

သည်မျှလောက်စိတ်ဖောက်ပြန်ရုံမျှနှင့် မည်သူမျှ အန္တရာယ်မရှိလျှင်ကိစ္စမရှိပါ။ ကျွန်မအဖို့ ကိုယ်စိတ်နှလုံး ညှိုးချုံးနွမ်းယို၊ မချီတရိခစား နေရသည်များကို ကြိုးစား၍ ပျောက်ဖျက်နိုင်ပါသည်။ ယခုတော့ ဤသို့မဟုတ်ပါ။

မောင်မောင်သည် နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေဆိုသော ကားကဲ့သို့ အခြေအနေ
သည်တစ်နေ့တွင် အလွန်ဆိုးရွားစွာ ဖြစ်ပေါ်လာပါ၏

စိတ်ကိုလုံးဝမထိန်းနိုင်ပြီဖြစ်နေရှာသော မောင်မောင်အဖို့ ရာဇဏ္ဏမြေ
ဆိုသည်ကိုလည်း သတိမရတော့၊ ထို့ကြောင့် ထွက်တော်မူလျှင် ဟိုခုန်သည်ပုံ
နှင့်ခြေလှမ်းလုံးဝမမှန်အောင် ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ မောင်မောင် ထွက်တော်
မူရာနောက်သို့ တစ်ကောက်ကောက်လိုက်ကားထီးတော်မိုး ပေးရရှာသည့် ထီး
တော်မိုးခမြာ မောင်မောင်ကို နေလုံအောင်မမိုးနိုင် ရှာတော့သဖြင့် မောင်မောင်
စိတ်ကွက်ပြီး ထီးတော်မိုး ကို ကိုယ်တော်တိုင် ကွပ်မျက်လိုက်တော့သည်။

မည်မျှစိတ်ထိခိုက်ဖွယ် ကောင်းလှသည့်အဖြစ်ပါနည်း။ မောင်မောင်
အမျက်ကို ကြောင့်၍ ထီးတော်မိုးတာဝန်ကို ယူပုံသုပင်မရှိအောင် ဖြစ်နေရ၏။

သို့သော် နောက်ထပ်ရောက်လာသည့် ထီးတော်မိုးသည် သူ့အသက်
တို့သူ ကောင်းစွာစောင့်ရှောက်နိုင်၍ တော်ပါသေး၏ဟု ကျွန်မမှာ သက်ပြင်း
အကြိမ်ကြိမ်ချမိပါ၏။ ပြုံးလည်း ပြုံးမိပါ၏။ မချိပြုံးပင်ဖြစ်ပါမည်။

ထီးတော်မိုး အသစ်သည် မောင်မောင် အခုန်အယုံကြောင့် ထီးတော်
တို့ နေလုံအောင်မမိုးနိုင်လျှင်ဉာဏ်ကူပြီး

‘ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ကို မမြင်ရတော့ပါဘုရား’ဆိုကာဟိုကြည့်
သည်ကြည့်ရှာဖွေဟန်ပြုသည်ကို မောင်မောင်အလွန်သဘောတွေ့ သွားသည်။
ပြုံးရယ်တော်မူပြီး

မောင်မင်းသည်မှာ ငါရှိလေရဲ့ မြင်စေ။

ဟု အမိန့်ပေးသည်။ ထီးတော်မိုးကိုလည်း ဆုများချီးမြှင့်သည်။

မောင်မောင်တွင် ကျွန်ယုံကလေး ဗိုလ်မောင်ဆိုင်ဟု ရှိသည်။ ထို
ကျွန်ယုံတော်ကလေးကို သစ္စာရှိသည်ဟု မောင်မောင် အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသည်။

တစ်ညသောအခါတွင် ဗိုလ်မောင်ဆိုင်နှင့်အတူ မိန်းမစိုး နှစ်ယောက်
တို့ပါ ခေါ်ယူပြီး မောင်မောင်အိမ်သာသို့ဝင်သည်။ အပြင်မှနေ၍ ဗိုလ်မောင်
ဆိုင်ရော မိန်းမစိုးနှစ်ယောက်ပါဝင်၍ ခစားစောင့်ရှောက် နေကြ၏။ မကြာမီ
အိမ်သာထဲမှမောင်မောင် ထွက်လာ၏ မောင်မောင်မျက်လုံးများ ဟိုကြည့် သည်
ကြည့် ပြူးကြောင်ကြောင် ကြည့်ကာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့် အဖြစ်ကြောင့်
ဗိုလ်မောင်ဆိုင် အံ့ဩလျက်ရှိစဉ်...

‘ဟဲ့... လေးဗိုလ် ဟောဟိုမှာ ရန်သူတော်နှစ်ယောက် မောင်မင်း
မြင်ဖူးလား၊ စီရင်လိုက်စမ်း’

ဟု ဆိုတာ မိန်းမစိုးတစ်ယောက်ကို ဗိုလ်မောင်ဆိုင်အား ကွပ်မျက် ခိုင်းပြီး ထုန်တင်ယောက်ကိုမူ မောင်မောင်သည်ကိုယ်တော်တိုင် လက်သုံးတော် မားနှင့်ရောင်တိုဆွဲချ၍ ကြမ်းပြင်ပေါ် လှဲချစေပြီးမှ ငါးတစ်ကောင်ကိုမွန်းသလို စိတ်စိတ်မွန်းပြီးသတ်သည်။ ပွဲချင်းပြီး သေသွားရှာ၏။ လေးဗိုလ်မောင်ဆိုင် သတ်သည့် မိန်းမစိုးမှာမူ အနည်းငယ်အသားပြတ်ရုံသွေးထွက်ရုံမျှ ဟန်ဆောင် သတ်ပြီး သေချင်တန်ဆောင်ခိုင်းထားလိုက်သဖြင့် အသက်ချမ်းသာရာရသွား သည်။

ထုန်လွှပ်ဖွယ်ရာ ဤအဖြစ်ကြီးကြောင့် ညီလာခံဝင်ခစားနေရသူ များပြားမတ်ရာသေနာပတိ အားလုံးထိတ်လန့်နေကြတော့၏။ မိမိကိုယ်တိုင်ပင် လျှင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏စိတ်တော်နှင့် ဆင်မသင့်ပါက နေ့သေရမလား၊ ညသေရ မလားဟု တထင့်ထင့်ဖြစ်လာကြကုန်သည်။ ဤသောကများဖြင့် ညီလာခံဝင်နေ ကြရသည်ဖြစ်၍ 'သစ်နားခွေးရောက်'သည်သို့ မလှုပ်ဝံ့မရှားဝံ့ ဖြစ်နေကြရှာ သောကြောင့် ညီလာခံသည် မီးကိုရေနှင့်သတ်ထားသည်သို့ တိတ်ဆိတ် ငြိမ် သက် မလှုပ်မရွက်ရှိနေလေ၏။

ဤသို့မောင်မောင်ဝေဒနာဆိုးရွားနေသည့် အချိန်အတွင်းမမခေါင် ပုရားအဆောင်တွင် လူဝင်လူထွက်များလာသည်။ သားတော် ပုဂံမင်းသားသည် လည်း ဗိုလ်မှူးတပ်မှူးစသည်များနှင့် အစီအမံရှိနေသည်ဟူသော သတင်းများကို ကျွန်မကြားလိုက်ရသည်။ သို့ပါသော်လည်း ဤသတင်းများကို ကျွန်မစိတ် မဝင်စားလှပါ။ ကျွန်မအဖို့ မောင်မောင်ဝေဒနာပျောက်ကင်းရန်မှတစ်ပါး ဘာကိုမျှ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

ရှေ့ရေး နောက်ရေး တွေးမိကြသည့်မျိုးကြီးမတ်ကြီးတစ်ချို့ကလည်း သားတော်ပုဂံမင်းသားထံသို့ဝင်ကာ

'အရှင်သားသာ တိုင်းသူပြည်သားတို့အဖို့ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်ပါတော့ တယ်။ ခမည်းတော်ဓားကို ထိန်းတော်မူပါတော့'ဟု တိုက်တွန်းလျှောက်ထား ကြသည်ဆိုသော အကြောင်းများကိုလည်း ကျွန်မကြားသိရသည်။ စိတ်လေ ဖွယ်ရာသော ဤသတင်းများက ကျွန်မပင်လျှင်တနေ့တစ်ခြား အင်အား ကုန် ခမ်းစိတ်ပင်ပန်းလာပြီး နေမကောင်းထိုင်မသာ ခံစားလာရတော့၏။

သမီးတော်ကလေးမဖွားကြီးနှင့်လည်း နေ့စဉ်မတွေ့နိုင်အောင် ဖြစ်နေ ရသည်။ မယ်မယ့်လက်ပေါ်မှာ အနေများခဲ့၍သာ သမီးတော်ကလေး အ နေသာထိုင်သာရှိတော့သည်။ သို့မဟုတ်ပါလျှင် ဝေဒနာရှင် ခမည်းတော်အပါး

သောနိုင်အောင်ခစားနေရသည့် ကျွန်မကို သမီးတော်ကလေးသည် တဖွဖွမေးနေ
စဉ်ပေတော့မည်။ ခက်လိုက်သည့်အဖြစ်၊ ဤအဖြစ်များစွာတို့မှ လွတ်ကင်းပြီး
စိတ်အေးကိုယ်အေး စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာဖြင့် နေရပါမည့် အကြောင်း
ဆုတောင်းရသည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်။

ယခုတော့ စိတ်အေးကိုယ်အေးမရှိရုံမျှမက ခမည်းတော် မကျန်းမမာ
ဝေဒနာခံစားနေရသည့်အတွင်း သားတော်ပြည်မင်း မောင်ဖေပုကလည်း ပုန်စား
ပုန်ကန် ပြုလုပ်ရန်ကြံစည်နေသည် 'ဟူသော သတင်းဆိုးကြီးသည် ပြုန်းကန်
ပေါ်လာပြန်သည်။ ကျွန်မမှာ ရင်ကိုမပြီး ဘုရားတမိသည်။ ဘုရား.. ဘုရား
ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားသားတော် ပြည်မင်းအတွက် သည်သတင်းဟာ အန္တရာယ်ပါ
တလားဟု အလွန်အမင်း စိုးရိမ်သွားမိသည်။

ကျွန်မကို 'မြအမေ'ဟုသုံးနှုန်းခေါ်ဝေါ်တတ်သည့် သားတော် ပြည်
မင်းသား၏ရိုကျိုးစွာသော ဟန်အမူအရာသည် မျက်လုံးထဲတွင် ဝေ့ဝေ့ပေါ်လာပြီး
'အင်း... သူလည်း အလယ်နန်းမတော်မိပုရားကဖွားထားတဲ့ သား
မကုန်း၊ ရှင်ဘုရင်တော့ ဖြစ်ချင်ရှာပါမပေါ့ ခမည်းတော်ကို တော်လှန်ချင်လို့
တော့ ဟုတ်ဟန်မတူပါဘူး။ သူ့မယျာခမည်းတော်ကို အလွန်ရိုသေချစ်ရှာပေသား
ထား'တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဒီပြဿနာမှာ သားတော်ပြည်မင်းသားဟာ နန်းမတော်
ခေါင်ဖုရားရဲ့ သားတော်ဖြစ်တဲ့ ပုဂံမင်းသားနဲ့တော့ ထိပ်တိုက် တိုးနေတာမို့
ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်လာနိုင်တယ်။'

... စသည့် အတွေးများစွာသည် ကျွန်မခေါင်းထဲတွင် ရစ်ဝဲနေ
လေတော့၏။ မည်သို့မျှဖျောက်မရအောင် မြုပ်ချည်ပေါ်ချည်နှင့် စိတ်ရှုပ်ထွေး
ဇွယ်ရာ ခံစားနေရသည်။

မကြာမီ 'သားတော်ပြည်စား အမှုထမ်းပေါင်းနှစ်ရာကျော်နှင့် သား
ယေးကျေးကျွန်များကိုပါ ခေါ်ဆောင်ပြီး အိမ်တော်အရှေ့မြောက် ဝန်းတော်
အကာများကို ဆင်များနှင့် ထိုးဖောက်ကာ မတ္တရာဖက်သို့ ထွက်တော်မူသွား
သည့် 'သတင်းကို ကြားရတော့၏။

သို့သော် ဤသတင်းစကား၏နောက်တွင် စဉ်းစားဖွယ်ရာ များစွာ
မပါ၏။

သားတော်ပြည်စားသည် သူ့သဘောနှင့်သူ ထွက်သွားပုံဟုတ်ဟန်
မတူပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝန်းတော်အကာများကို ဆင်များဖြင့်
ထိုးဖောက်ပြီး ထွက်ခွာသွားသည်ဟု ဆိုကတည်းက အဖြေသည် ပေါ်နေပြီး

သားဝင်း၊ ဝန်းတော်အပြင်မှနေပြီး ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက် ဖမ်းဆီးခြင်းကြောင့်သာ သားတော်ပြည်စားသည် ခုခံထိုးဖောက်၍ ထွက်ခွာသွားရခြင်းမျိုး ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ကမိမိသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် သားတော် ပြည်စားကို တိုက်ခိုက်ဖမ်းဆီး သူသည် သားတော်ပြည်စားနှင့် ထီးပြိုင်နန်းပြိုင်လှည့်ပြိုင်နိုင်သည့် သားတော် မှတ်မင်းသားမှလွဲ၍ မည်သူမျှ မဖြစ်နိုင်။ ရှင်းနေပါ၏။

သို့ပါသော်လည်း စိတ်မမှန်တော့ပြီ ဖြစ်သော မောင်မောင်ထံသို့ ဤသတင်းများ ရောက်လာသောအခါ၌မူ မောင်မောင်သည် လူစိတ်ပျောက် သူကတော် ဒေါသခိုးများ တက်လာတော့၏။ တစ်စုံတစ်ခုသော အမှားအမှန် ကိစ္စ ဝေဖန်နိုင်တော့သူပီပီ မောင်မောင်သည် ရေနံချောင်းမြို့စား ယင်းတော် မော်ကြီး ဦးတုတ်တို့ ရွှေတော်ခေါ်လူကာ 'ငါက သူကောင်းပြုထားပါလျက် ပြည်စားက ငါထက်ပိုပြီး သူကောင်းပြုမယ်လို့ ထင်သလား' ဟု မေးမေး ပြောပြော နန်းတော်ဦးမှ မြောက်လှေခါးသို့အဆင်းတွင် 'ဘီလူး'ဟု အမည် မေးထားသည် လက်သုံးတော် လုံကြီးဖြင့် တစ်အားထိုးကာ စီရင်လိုက်၏။

ယင်းတော်ဝန်ကြီးခင်ဗျာ မဟုတ်ပဲနှင့် သေရရှာသည်။ ပြန်လည် ရှင်းပြခြင်းလည်းမရှိ မည်မျှနစ်နာရှာသနည်း။ သားတော်ကလေး ငဘိုးလှိုင်ကို ပါ မောင်မောင်ဆက်၍ ရန်ရှာမည်စိုးသဖြင့် သမီးတော် စကြာဒေဝီမင်းသမီးက ဒေါသပြီး စောင့်ရှောက်ထားရသည်။ စကြာဒေဝီမင်းသမီးသည် သူ့ခမည်း တော်ထံမှ 'ဇိဝိတဒါနဆု'(မင်းကသတ်မိန့်ပေးထားသူ ရာဇဝတ်သား၏ အသက် ကို ကယ်ဆယ်တောင်းခံမှုကို ရထားသူဖြစ်၍ ငဘိုးလှိုင်အသက် ချမ်းသာရာရ တော့သည်)။

သားတော်ပြည်စားနှင့် ပတ်သက်၍ ယင်းတော်ဝန်ကြီးသာမက ဆော အတွင်းဝန်နှင့် သံတော်ဆင့်မင်း စသည်များ အပြင် သားမယားများပါ ကွပ်မျက် ခံလိုက်ရသည်။ 'နရမိပွ၊ နရစံတည်' စသည့်ငယ်စဉ်က ဘာဘပြောကြားခဲ့သော စကားများကို ပြန်လည်၍ ကြားရောင်မိလာသည်။

မတ္တရာဖက် ထွက်သည်ဆို၍ ရှမ်းပြည်မိုင်းလုံကို ချီမှာပဲဟု အတတ် တွေးကာ သားတော်ပြည်စားကို အမိလိုက်ဖမ်းရန် မောင်မောင် မိန့်တော်မူ သည်။

အမရပူရမှာလည်း တစ်နေ့တစ်ခြား မငြိမ်မသက်ဖြစ်လာသည် ပြည်မြို့စားပြန်ဝင်လာလျှင် တိုက်ကြခိုက်ကြနှင့် ငါတို့ဒုက္ခရောက်ကြတော့မည် ဆိုကာ မြို့ပြင်ဇနပုဒ် ကျေးရွာများသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြသည်။ မြို့တွင်းတွင်

ထိုသို့ချောက်ခြားဖွယ်ရာ ကျီးနှင့် ဖုတ်ဖုတ်ကျန်ခဲ့၏။

အရောင်းအဝယ်မှအစ ဆိတ်သုဉ်းကုန်သည်။ တချို့ကလည်းမြို့တွင်း
တွင် အန္တရာယ်ရှိနိုင်သည်ဟုဆိုကာ မြို့ပြင်သို့ထွက်ကုန်၏။

ဤသို့ဖြင့် အမရပူရသည် အတွင်းတော်တစ်နေရာမှလွဲ၍ ကျန်နေရာ
အားလုံးတွင် လူသွားလူလာ မမြင်ရလောက်အောင် သုဿန်တစပြင်သို့ဖြစ်ပေါ်
နေပါတော့၏။

သားတော်ပြည်စားကို သားမယား၊ ကျေးကျွန်တို့နှင့်အတူ မိုင်းလုံမှ
ခေါ်မိလာသည်။ မောင်မောင်အမိန့်ဖြင့် သားတော်ပြည်စားကို ပုဂံမင်းသားထံ
အပ်နှံထားသည်။ ပုဂံမင်းသားအမိန့်ဖြင့် သားတော် ပြည်စားကို ထောင်သွင်း
အကျဉ်းချထားသည်။ စသည့်မကောင်းသတင်းများစွာသည် ကျွန်မထံသို့ တစ်ခု
ပြီးတစ်ခုရောက်လာသည်။

ချမ်းသာတစ်ခု အပြိုင်လုကြရာမှ ရှုံးသူ၏စိတ်၌ အနာကြီးနာပေ
တော့မည်ဟု သားတော်ပြည်စားအတွက် အမှန်ပဲ ကရုဏာသက်မိပါ၏။
ထူညည် ကယ်မည့်သူ မရှိရှာသည့် အဖြစ်ကား ဆိုးရွားလွန်းလှ၏။ ကျွန်မသည်
ဝေလျင် မည်သို့သော အကူအညီကိုမျှ ပေးနိုင်စွမ်းမရှိပါ။ သားတော်ပြည်စား၏
အမှုသည် သေးသေးငယ်ငယ်မဟုတ်၊ မှန်သော်ရှိ၊ မှားသော်ရှိ နိုင်ငံတော်ကို
ညှိုးနွမ်းပုန်ကန်ပြုသည်ဟု စွပ်စွဲထားသည့် အမှုကြီးတည်း။ ကျွန်မမှာ စိတ်မ
ကောင်းကြီးစွာဖြစ်ရပါသော်လည်း လက်ပိုက်၍သာ ကြည့်နေရတော့သည်။

‘ဆွမ်းတော်မပြောနှင့် ဝမ်းတော်မှ အနည်း’ဟူသော စကားကဲ့သို့
ကျွန်မဝင် မောင်မောင်ထံ ဝင်ရောက်ခံစားခွင့်မရသည်မှာ ရက်အတန်ကြာ
သဖြင့် မောင်မောင်ရောဂါသည်းနေပြီဟူသော အကြောင်းပြချက်တစ်ခုတည်း
ဖြင့် မောင်မောင်နှင့် ကျွန်မကို ခွဲထုတ်ထားပေသည်။ မည်သို့သော အကြောင်း
မိနည်း။ ကံကြမ္မာသည် ကျွန်မအတွက် မည်မျှဆိုးဆိုး ရွားရွားဖြစ်လာအုံး
မည်လည်းဟု ငုံ့လင့်နေရပါသည်။

သို့သော် အတွင်းတော်မှာ နံနံစပ်စပ်ရှိလှသည့် သမီးတော် မဖွားကြီး
၏ အထိန်းတော် သိရှိစနွာကြားသိလာရသည့် သတင်းစကားများအရ ဆိုပါ
သင့် အခြေအနေသည် ကျွန်မအတွက် များစွာ မကောင်းလှပါ။ မည်သည့်
အထိန်းအတာအထိ ဖြစ်လာနိုင်မည်ကိုပါ တွေးနေရပါ၏။

မျှမတ်များ၏ သဘောတူညီမှုဖြင့် သားတော်ပုဂံမင်းသားကို ထီးနန်း
အပ်သည်။ သားတော်ပုဂံမင်းသားကလည်း သူနှင့် တိုင်ပင်ညီညွတ်ထားသည့်

မျှမတ်များ၏ အကူအညီကိုယူကာ ထီးနန်းကိုလက်ခံသည်။ အရာရာတိုင်းမှာ ဝိညာဉ်ဗွေနေသကား မမခေါင်ဘုရား ဖြစ်သည်။ မမခေါင်ဘုရားကား လက်ညှိုး ညွှန်ရာ ရေဖြစ်နေသကား။

မောင်မောင်ကိုလည်း စက်ပျော်နေသည့်အခိုက် ဆေးတိုက်မည့်ဟန် ဖြင့် တော်ရာဆောင်သို့ အမှတ်တမဲ့ ဝင်ရောက်ကာ မင်းတဲဒေးဝန်တိုက်မှ အရေစုရရှိ ကြေးတိုက်ထဲသို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားကြောင်း ကြားရပြန်သည်။

မောင်မောင်သည်သူကိုယ်တိုင်ပြုခဲ့မိသည့် အပြစ်ဒဏ်များကို အတု အယူညီခံစားနေရရှာပြီကောဟု ကျွန်မနားလည်ပါသော်လည်း ကျွန်မ အပို ပြောနိုင်စွမ်းမရှိပါ။ မောင်မောင်ကား ကျွန်မ၏ချစ်ဦးသူ၊ အိမ်ဦးနတ်ဖြစ်ရုံမက ကျွန်မဘဝတွင် ကျွန်မစိတ်ကို အတစ်ချက်ကလေးမှ ညှိုးငယ်ညစ်နွမ်းမှု မရှိ ဆေးရအောင်ပြုစေောင်ရွှေ့ကံခဲ့သည့် ကျေးဇူးရှင်ကြီးလည်း ဖြစ်ပါ၏။

‘အော်... မောင်မောင်... မောင်မောင်... ဖြစ်ရလေခြင်း မောင် ဘုရားရယ်၊ လောကမှာ သေမရွှင်ဘဝနှင့် သတိလွတ်ကင်းခံစား နေရခြင်း ကာ ဆိုးရွားလှပါတယ်။ အသက်ဦးဆုံးပိုင်သည့် ဘုရင်ဧကရာဇ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ပါ သူ၏ သေတဲ့သို့ အကျဉ်းခံဘဝဖြင့် ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းများစွာကို ခံစား နေရရှာ ကာ ခြေတလေးဘယ်လိုမှ မရွှေ့ရက်ပါလားမောင်ဘုရားရယ်’

လောကဓံတရားကို သိပါသော်လည်း ကျွန်မမှာ မောင်မောင်က သနားလွန်းသောကြောင့် ဖြေသိမ့်ရန် ခက်နေပါသည်။ မယ်မယ်ကလည်းမျက်စိ မျက်နှာဖျက်စွာနှင့် မသိမသာကျွန်မအရိပ်အကဲကိုခတ်နေသင်း သက်ပြင်း တချချဖြစ်နေရာမှ...။

‘သမီးမြမြရယ်... အားလုံးဟာ ကံစီမံရာပဲလို့ တရားရှလုံးသွင်း ပါသမီး’

ဟု သတိပေးသည်။ မှန်မိသည်။ အခြေအနေအားလုံးသည် ကံစီမံ ရာပဲဖြစ်ကြရပါမည်။ သို့သော် စီမံမည့်ကံသည် ကျွန်မတို့သားအမိများ အပေါ် တွင် မည်သည့် အတိုင်းအတာအထိ စီမံလေမလဲ။ မောင်မောင်တည်းဟူသော ကျွန်မ၏ မှီခိုအားထားရာ ကျေးဇူးရှင် လင်သားတည်းဟူသည့် ရွှေတောင်ကြီး ကား လဲပြိုလေပြီ။

သမီးတော်ကလေးမဖွားကြီးသည် ကလေးပီပီ ဘာမျှမသိရှာလေတုံ သူ့အထိန်းတော် သိရိစန္ဒာ၏ ရင်ခွင်ကို မှီထိုင်နေသင်းဖြင့် ကျွန်မနှင့် မယ်မေ ကို တစ်လှည့်စီ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်ရှုနေရှာသည်။ အင်းသမီးတော်ကလေး

သုန္ဒရီသီလဝိသုဒ္ဓိ နိဗ္ဗာန်သီလဝိသုဒ္ဓိ ရင်မှာဆိုလာသည်။

သားတော်ပြည်စားပုန်ကန်မှုကို ပုဂံမင်းသားကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးရာ
လွန်မြို့သူကြီးက 'သုန္ဒရီသီလဝိသုဒ္ဓိ အစီအစဉ်သည် ဖြစ်၍
အထွက်အဝင်ရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သားတော်ပြည်စားနှင့် အနောက် နန်း
တော်မမြဲကလေးတို့ ချစ်ခင်နေကြသည်ကို သိကြောင်း၊ သူတို့နှစ်ဦး ပူးပေါင်း၍
သေခံလျော်သော အကြံကို ကြံစည်ကြောင်း၊ ပြင် လွန်မြို့သူကြီး ကိုယ်တိုင်
သတ်သေအဖြစ် ထွက်ချက်ပေးသွားသည်ဟု ကြားလိုက်၏။

အံ့ဩဖွယ်ရာအဖြစ်။

လွန်မြို့သူကြီးသည် ကျွန်မနှင့်ညှိုးသူရန်ဖက်မဟုတ်ပါပဲလျက်
အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့မဟုတ်မတရားလုပ်ကြံလည်ဆည်၍ ထွက်ဆို သွားပါ
သလဲ၊ စဉ်းစားရခက်လှသည်။

လွန်မြို့သူကြီး ဟူသော စည်းစိမ်ဂုဏ်သိရ်သည်ပင်လျှင် ကျွန်မချီး
မြှောက်၍ တောက်ပခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက် အဘယ်သို့သော အကြောင်း
အရာကြောင့် ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးစွပ်ပါသနည်းဟု ကျွန်နားမလည်ပါ။

'ကျွန်မကြားလာတာက လွန်မြို့သူကြီးကို ချုပ်နှောင် နှိပ်စက်ပြီး
သားတော်ပြည်စား ပုန်ကန်မှုကို စစ်ဆေးတဲ့အခါမှာ ဘယ်လို ထွက်ဆို
လို့ သင်ပေးထားတာတဲ့၊ ပထမတုန်းကတော့ လွန်မြို့သူကြီးကအနောက်နန်း
သားဟာ သူကျေးဇူးရှင်ဖြစ်ပါတယ်၊ မဟုတ်မတရားမပြောပါရစေနှင့်လို့ငြင်း
သေးတယ်တဲ့။'

'ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးနှိပ်စက်လွန်းလို့ မခံနိုင်တာနှင့် သင်ပေးတဲ့
အတိုင်း ထွက်ဆိုပါမယ့်လို့ ကတိပေးလိုက်ရတယ် ပြောပါတယ် မဖုရား'

အပျိုတော်သီရိမဟေ လျှောက်တင်နေသည်များကို ကျွန်မမှာ
အသတ်ပင်မရွံမိပဲ အံ့အားသင့်စွာ နားထောင်နေမိ၏။

'အတ္တသမံ ပေမံနတ္ထိ၊ ကိုယ်မချီ အမိသော်လဲ သားတော်ခဲ ဆိုသလို
အသက်ကို ကိုယ်မြတ်နိုးတာကြောင့် လွန်မြို့သူကြီး ဇွတ်နှစ် လိုက်ရတာ
မထင်ပါရဲ့'ဟု ခွင့်လွှတ်စိတ်ဖြင့် ကျွန်မစိတ်ကို ဖြေလျော့ချသည်။ ရင်မှာ
အသံမျှအေးစိမ့်သွားပါ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး အေးမြသွားသည်ဟုပင် ထင်သည်။

သို့သော် ဆို့နှစ်မျက်ရည်များကမူ မဆည်နိုင်အောင် တသွင်သွင်စီး
သွားသည်။ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်မည်သို့မျှ ထိန်းမရတော့ပါကလား။
ဤသို့သော်များအကြားမှ မောင်မောင်မျက်နှာကို ဝိုးတဝါးမြင်ယောင်လာ

ထည်း ကွပ်မျက်သည်ဟူသော သတင်းကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်မ မတုန်လှုပ်တော့ပါ။ မယ်မယ်ကိုသာ တရားချပြီးဘုရားဆောင် ထဲမှာပင် အချိန်ရှိသမျှ တရားနှင့်ဆင်ခြင်၍နေပါဟု ဖောင်းဖျရသည်။ ကံ အတိုင်းပဲရှိပါစေတော့ဟု စိတ်ကို လျော့ချထားပြီးသည်နောက်မှာတော့ စိတ်ပူ ခွယ်ရာ မရှိတော့။

သားတော်ပြည်မင်းသားကို ဖျောက်ဖျက်ပြီး၍ နှစ်ရက်ကြာသောအခါ အနောက်နန်းပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည့် လူစုလူဝေးကြီးကို မြင်လိုက်သည် နှင့် သေမင်းဖြင့် အကြိုလာလေပြီဟု ကျွန်မအတတ်သိလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မနှင့် မယ်မယ်၊ သမီးတော်ကလေးမဖွားကြီးနှင့် အပျိုတော် သုံးယောက်၊ နံနက်စာတည်ခင်းပြီးစ စကားစမြည်စုဝေးပြောနေစဉ်ဖြစ်၍ ကျွန်မမှ လွဲလျင်အားလုံးမျက်နှာပျက်သွားကြသည် ထင်ပါသည်။ သမီးတော်ကလေးက သာ ကလေးပီပီတာမျှသိသူမဟုတ်ရှာ၍ စကားပြောမပျက်ရှိနေ၏။

ရှေ့ဆုံးမှ ခေါင်းဆောင်တက်လာသူကား မြို့ဝန်၊ သူ့နောက်မှအနောက် နေ၊ နောက်ပါ လူပေါင်းကာ၊ ဆယ်ဆောက်တိတိ။

မြို့ဝန်ကစကားစပြောသည်။ အနောက်ဝန်ကားအဆောင်ပေါ် တက်လာတည်းက လုံးဝမျက်နှာမမော့ပဲ မျက်လွှာချထားလျက်သာရှိ၏။

‘အမိန့်တော်နာခံရန်လာပါသည်။ အရှင်ဘုရားနှင့် မယ်တော် မြောက်ဥယျာဉ်တော်သို့ ကြွဆင်းပါရန်လျှောက်ထားပါသည်’

စကားကို ကောင်းစွာနားမလည်လိုက်သလို ကြက်သေသေနေရှာသည့် မယ်မယ်မျက်နှာကို လှစ်ကနဲ ကျွန်မလှမ်းကြည့်သင်း...

‘အခု ဝန်မင်းများလျှောက်တင်လိုက်တဲ့ နာခံရမယ် အမိန့်တော် ဆိုတာ ကျေးဇူးတော် ရှင်တော်ကြီးဘုရားရဲ့ အမိန့်တော်မြတ်ပေလားရှင်’

ဟု အသံကို ငြိမ်အောင်ထားပြီး ဣန္ဒြေရစွာမေးမိသည်။ ကျွန်မကားကြောင့် မြို့ဝန်ရော၊ အနောက်ဝန်ပါ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်သင်း အံ့အားသင့်ဟန်ပေါ်သွားကြသည်။ မျှော်လင့်မထားသော မေးခွန်း ဖြစ်နေ၍ အပြေရခက်သွားခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ခဏကြာမှ မြို့ဝန်မင်းသည် သောင်းတစ်ချက် ဟန်ကာ...

‘သည်လိုကွဲကွဲပြားပြား ခြားနားအောင်တော့ ကျွန်တော်မျိုးများ အဖျက်ပဲသိရပါ။ သားတော်ပုဂံမင်းသားရဲ့ အမိန့်တော်ကို နာခံပြီး အရှင်မိဘနှင့် မယ်တော်ကို လာရောက်ခေါ်ယူခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်းပါ ဘုရား။’

တု တုန်ယင်စွာ လျှောက်ထားသည်။

‘တုတ်ပါပြီလေ၊ သည်လောက်ဆိုနားလည်ပါပြီ။ မီးစာကုန် ဆီခမ်း၊
ပြည်လမ်းတဲ့ဘဝမှာ ခံရပါစေတော့လေ။ လောကဓံတရားအတိုင်း ဝမ်း
နေဦးသာဘူးပါ ဝန်မင်း’

‘ကဲ မယ်မယ် မနေသာပေဘူး၊ လိုက်သွားကြပါဦးစို့ရဲ့၊ စိတ်မငယ်နှင့်
နော်မယ်မယ်၊ နိဗ္ဗာန်မရမိစပ်ကြား သံသရာမှာကျင်လည်နေသမျှ သည်လိပ်
မြင်ရမှာပေါ့၊ ပြစ်တတ်တဲ့သဘော၊ ပျက်တတ်တဲ့သဘောကို တရားနှင့်ယှဉ်ပြီး
ဆင်ခြင်ရမှာပေါ့ မယ်မယ်။

တု မယ်မယ်ကို တရားနှင့်အားပေးစကားပြောပြီးမှ သမီးတော်
ကလေးကို-

‘တင်တင်ခဏနေရစ်ဦးနော်၊ အမိနဲ့တော်နာခံဖို့ မယ်ဘုရားလိုက်ချေ
ဦးမယ်၊ သီရိဇန္ဓာနှင့် တစားနော်’

တု ဘာမျှပြစ်သလို စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးထိန်းပြီးမှ သမီးတော်
ကလေးကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘တင်အင်း... တင်အင်း၊ တင်တင်မနေခဲ့ချင်ပါဘူး၊ စံစံနှင့်ကစား
ရတာ ပိုင်းပါတယ်’ မျက်နှာကလေး ငိုမဲ့မဲ့နှင့်ပြစ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရ၍
ကျွန်မမှာ အတိုကြိတ်ပြီး စိတ်ကိုတင်းလိုက်သည်။ သမီးတော်ကလေး မျက်ရည်
ကျသည်ကို ကျွန်မမြင်လိုပါ။ ကျွန်မရှေ့မှာ မည်သူ့ မျက်ရည်ကျသည်ကိုမှ
မမြင်ဝံ့၊ မရွံ့ပါ။ ထို့ကြောင့် သမီးတော်ကလေးကို အသာ နမ်းရှုံ့ပြီး ချောလိုက်
သည်။

‘လိုက်ချင် လိုက်ရမှာပေါ့ တင်တင် ကဲ... ကဲ မယ်ဘုရားလက်ကို
တိုင်ပြီးလှမ်းခဲ့နော်’

မြောက်ဥယျာဉ်တော်ရောက်လျှင် ညောင်စောင်းတစ်ခုပေါ်မှာ မယ်
မယ်နှင့်အတူ ရှေ့နောက်တိမ်းပြီး ထိုင်သည်။ သမီးတော်ကလေးကိုမူ ရင်ခွင်မှာ
မှီထိုင်ကာ ဥယျာဉ်တော်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်မျှဝင်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

အလို ဒါ၊ လှဲတွေကိုင်ပြီး ဝန်းရံနေကြတဲ့ အစောင့်အရှောက်တွေ
မနည်းပါကလား။

မကြာမီ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် သားတော် ပုဂံမင်းသားရောက်
လာသည်။ အမိနဲ့တော်နာခံရမည်ဆို၍ မယ်မယ်နှင့်အတူ ညောင်စောင်းပေါ်
မြေပြင်သို့ဆင်းပြီး လက်အုပ်ချီလျက်နှင့် အမိနဲ့တော်နာခံရသည်။ သည်အချိန်

အထိ ကျွန်မစိတ်များ မည်သို့မျှ ပြောင်းလဲတုန်လှုပ် ခြင်းမရှိသေးပါ။ သို့သော် အပြစ်ကင်းစင်လှစွာသော သမီးတော်ကလေး၏ မျက်နှာကလေး ကိုကြည့်မိ ညီတစ်ဦးခဏ၌မူ အသည်းအူများပြောင်းပြန်လန်ကာ ရင်အစုံ ပွင့်ထွက်သွား တော် ပုလောင်ပြင်းပြလွန်းသည့် ဝေဒနာကိုခံစားလိုက်ရသည် ဟုထင်လေ သည်။

ပုပ်မင်းသား၏ မောက်မာခက်ထန်လှသော အသံကြောင့် အမိန့် တော်ကိုနာခံရတော့မှာပါကလားဟု နားစွင့်လိုက်၏။

‘သားတော်ပြည်စားမင်းသားမှားနေသည့် မသင့်မလျော်ကြံစည်ရာ တွင် ကျေးဇူးသစ္စာတော်ကိုမထောက် ဖောက်ပြန်ပါဝင်သူ အနောက်နန်းမိဖုရား ဗြတလေးနှင့်၎င်းအမိ မိအိတို့ကို သွားမြဲလမ်းသွားစေ’

‘အမယ်လေး ပြုရက်ကြပါပေရဲ့’

တစ်ခွန်းသာဆိုပြီး မယ်မယ်သည် လက်အုပ်ချီရှစ်ခိုးလျက်မှ လက်ဝဲ ဘတ်သို့ စောင်းလဲကျ၍ မေ့မောသွားသည်။ သမီးတော်ကလေး ကလည်း ‘ဘွား ဘုရား ဘာဖြစ်တာလဲ’ဟုဆိုသင်း မယ်မယ်ကို ‘ဘွားဘုရား ဘာဖြစ်လို့ ခြေကြီးပေါ် အိပ်နေရတာလဲ’ဟု လှုပ်နှိုးနေရှာသည်။

အဖြစ်ဆိုးလှပါသည်။ ရင်ကွဲလောက်သော မြင်ကွင်းဖြစ်ပါ၏။ သို့ သော် တစ်နေ့သောအခါ ဤအဖြစ်သို့ရောက်လာမည်ဟု ကြိုတင်တွက်ဆ ထားသည့် ကျွန်မအဖို့ ဆိုးရွားလှစွာသော ဤအတွေ့အကြုံ များကြောင့် နည်းနည်းမျှ စိတ်မလှုပ်ရှားတော့ပါ။ မယ်မယ်ကို ပြုစုရန်သာလို့သည်ဟု

‘မယ်မယ် ထပါမယ်မယ်’ မယ်မယ်နှယ် အသည်းကြောင့်ပါတီတော့၊ သေရမှာ လူတိုင်းအလုပ်ပါ မယ်မယ်ရဲ့ သေတစ်နေ့မွေးတစ်နေ့၊ ဘာကြောင့် ကြောက်ရာမှာလဲ မယ်မယ်၊ ထပါ... ထပါ...’

မယ်မယ်ကို ညာလက်နှင့်ထူပြီး သမီးတော်ကလေးကို ဘယ်လက်နှင့် ဆွဲကာ ‘အားတင်းမှပေါ့ မယ်မယ်၊ သတိလက်မလွတ်ပါစေနဲ့’ဟု ဆက်ပြော သည်။

မယ်မယ်မျက်ရည်တွေတွေ ကျလာသည်။ ချက်ချင်းပင် မယ်မယ်ရုပ် ချည်သည် ဆယ်နှစ်ခန့် အိုကျသွားသည်ဟု ထင်ရ၏။ မျက်ရည်ကို အကျီလက် မှားနှင့် သုတ်နေသင်း မယ်မယ်ပြောဆိုညည်းတွားနေသည်များကို ကျွန်မမှာ မျှော်စင်ခွာမြင့်ကြားနေရသည်။

‘သမီး ပြောတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဟိုတုန်းကတည်းက

မဆက်သချင်ပါဘူးလို့ အတင်းငြင်းယင် အဲဒီတုန်းကပဲ တစ်ဆွလုံး တစ်မျိုးလုံး သေပြီပေါ့။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အပြစ်တင်ဖို့ မလိုဘူး။ ခုတော့ဖြင့် ကိုယ်မဟုတ် ပါပဲနှင့် အချည်းနှီးသေရမှာမို့ မခံချင်ဘူး။ ဟုတ်လို့ဖြင့် ခံဝံ့တာပေါ့။ ဒါကြောင့် မယ်မယ် မကြောက်ဘူး။ လူတိုင်းသေမျိုးချည်မို့ သူများကမသတ်လည်း တစ်နေ့ သေရမှာချည်းပဲ’

‘တစ်နေ့ သေရမှာချည်းပဲလို့သာ သဘောထားလိုက်ပါတော့ မယ်မယ်၊ လောကမှာ ခုလိုဖြစ်ရတာတွေအများကြီးပဲ ရှိကြပါတယ်။ ဟုတ်မှန်လို့ ဖြစ်ရယင် တော့ မယ်မယ်ပြောသလို ဘာပြောဖို့ရှိပါတော့မလဲ၊ ကဲကဲ တရားနှလုံးသွင်းပြီး နေလိုက်ပါတော့ မယ်မယ်ရယ်’

၁၂၀၇ ခုနှစ် သီတင်းကျွတ်လ ဖြစ်သည့် အလျှောက် အထက်ပိုင်း ရာသီဥတုအတိုင်း မိုးဖြိုဖြိုခဲမရွာတော့ပါ။ သို့သော် နေကိုလည်း မမြင်ရ၊ မိုးသားလည်းမကြည်စင်သေးပဲ၊ တစ်မနက်ခင်းလုံး တိမ်တိုက်တွေ့ဖူးကာ အံ့မှိုင်း မည်းမှောင်ရွာမယောက်ဖျိုးလျှက်ရှိ၏။

ရာသီလေကူလည်း ကောင်းစွာမမှန်၊ ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲနေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ညင်ညင်သာသာကလေး တစ်ခါတစ်ခါ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီး တိုက်ခတ်ပြန်သည်။

ဤကဲ့သို့ အမှတ်တရဖြစ်ဖွယ်ရာ ရာသီဥတုရှိသည့်နေ့၊ မွန်းတည့် ချိန်တွင် ကျွန်မနှင့်မယ်မယ်ကို တင်ဆောင်လာသည့် လှည်းနှစ်စီးသည် မြို့ဝန် မြို့ကွပ်၊ လူသတ်လက်မရွံ့နှင့် လက်နက်စွဲကိုင်သူအစောင့် အကြပ်တို့ လိုက်ပါ လျက် သစ်တပ်တွင်းမှ အနောက်တံခါးသို့ မျက်နှာသို့ မျက်နှာမူကာ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်မောင်းလာသည်။ ရှေ့လှည်းပေါ်တွင် မယ်မယ်သည် ရုပ်ထုတစ်ခု ကဲ့သို့ မလှုပ်မရှား ပုတီးကိုလက်ကိုင်ထားပြီး တည်ငြိမ်စွာလိုက်ပါ လာလေသည်။ နောက်လှည်းပေါ်မှာက ကျွန်မဖြစ်သည်။

မယ်မယ်တည်ငြိမ်စွာလိုက်ပါသလောက် ကျွန်မမှာမတည်ငြိမ်နိုင်ပါ။ လောကကိုနောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခြင်းအနေဖြင့် လှည်းလမ်း၏ဝဲယာ နှစ်ဖက်ရှိ အနောက်တံခါးလမ်းမပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားကြသည့် အိမ်ကြီး၊ အိမ် ကောင်းများရှာရာသို့ မျက်စိအကြည့်ရောက်သွားမိ၏။

ကျွန်မနှင့် မယ်မယ်ကိုကြည့်ဖူးချင်မြင်ဖူးချင်ကြသည့် သူများသည် အိမ်ပေါ်၊ အိမ်အောက်၊ အိမ်ဘေး၊ သစ်ပင်အောက်စသည့်နေရာများနှင့် လမ်းဘေး၊ လမ်းမွှားစသည့်နေရာများမှာပါ အချို့က စကားဝိုင်းဖွဲ့ ပြောနေကြ

သလို၊ အချို့ကလည်း အရောင်းအဝယ်လုပ်နေကြ သလိုလိုနှင့် တစ်ခုခုကို ဆိုးမယ်ဖွဲ့ကာ စောင့်စားကြည့်ရှုနေကြသည်ကို မြင်ရသည်။

သုဿန်သို့ရောက်လာသည်အထိ ဤလူများကို ရိုးတိုး ရိပ်တိတ် မြင်မိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ပုန်းကွယ်နေကြပြန်သည်။ သူတို့တစ်တွေသည် နေကိုင်းတောင်စွယ်တွင် နေကွယ်ချိန်ကျလျှင် အဆုံးစီရင်ခြင်းကို ခံရတော့မည် ဖြစ်သည့် ကျွန်မတို့သားအမိ၏ ဘဝနေဝင်ချိန်ကို စောင့်ဆိုင်း ကြည့်ရှုကြမည့် သူများဖြစ်တန်ရာသည်ဟု ထင်၏။

အိပ်တန်းဝင်ချိန်နီးပြီဖြစ်၍ အိပ်ရန်နေရာလှလင်း ငြင်းသံ၊ ခုန်သံတို့ မြင့် ဆူညံနေကြသည့် ကျေးငှက်တို့၏ အသံများကလည်း ဤသုဿန်မြေအမိ တရ လက်ပံပင်ကြီးပေါ်တွင် ဆူဆူညံညံလျက်ရှိသည်။ ကျွန်မခေါင်းပေါ် တည့် တည့်ရှိ မန်ကျည်းပင်ထိပ်ဖျားပေါ်မှ ဖော်ကွဲနေဟန်ရှိသည့် ဥဩငှက်ငယ် တစ်ကောင်က ‘ဥဩ... ဥဩ’

သံကုန်ဆင့်၍ ဟစ်ကြွေးနေသသည် ကျွန်မနားထဲတွင် ‘ဗုဒ္ဓေ-ဗုဒ္ဓေါ’ ဟု ကြားယောင်ကာ တရားသဘောကို ဆင်ခြင်ပါဟု သတိပေးသလိုဖြစ်နေ တော့သည်။

သည်အချိန်မှာပဲ လက်မရွံ့သားတို့သည် မယ်မယ့်ကို ကျွန်မမျက် ကွယ်တစ်နေရာသို့ ခေါ်ထုတ်သွားကြသည်။ အော်... သူတို့မယ်မယ့်ကိုအရင် စီရင်မယ် ထင်ပါရဲ့ဟု စဉ်းစားတွေးတောနေခိုက် ရုတ်တရက် ကျွန်မ ဆံပင်ကို နောက်မှဆုပ်ဆွဲပြီး မြေမြင်ပေါ်သို့ လှဲချတော့မလို ပြုလုပ်လိုက်သည်ကို အမှတ် တမဲ့ ခံစားလိုက်ရ၍ စိတ်ကိုတင်းပြီး ရဲရင့်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

လက်မရွံ့သားများဖြစ်နေ၏။

‘အော်... မင်းတို့ကိုး၊ ထိုင်ကြစမ်း၊ ထိုင်ကြစမ်း၊ ငါဟာ ရွေးကုသိုလ် ဘုန်းကံကြောင့် အင်မတန်မှ မြင့်မြတ်လှတဲ့ ဘိသိတ်ခံ မိဖုရားအဖြစ်ကို ရရှိ လာသူဖြစ်ပေတယ်။ မိမိတို့ထက်မြင့်မြတ်တဲ့ ဘုန်းကံရှင်တစ်ဦးကို ဘယ်လိုပင် သက်ဖို့အခွင့်အရေးကြုံသော်လည်း မရှိမသေ၊ မပြုထိုက်ဖူး၊ ဦးဆံ ဆံစကို ဧကိုင်တွယ်ကောင်းဖူး၊ အင်မတန်အပြစ်ကြီးတယ် မှတ်ထားကြကွဲ့’

‘သေမှာကို ငါနည်းနည်းမှမကြောက်ပါဘူး၊ အထွေထွေထုံးစံဖွေ သော်၊ သူသေအလားမင်းခစားတဲ့ မင်းခစားအဖြစ်နေရကတည်းက ငါ့ကိုယ်ငါ သူသေလို့ မှတ်ပြီးသား’

‘တွေဝေစိုက်မှား နာဖျားညှဉ်းဆဲ၊ ဆင်းရဲပူပင်၊ ကြွေးတင်မြီများ၊

မင်းခေးဟု သည်ငါးယောက်လျှင် မသေခင်က၊ အပင်မတည်၊ သူသေမည်၏
တံ၊ ငါ့အတော သူသေစာရင်းဝင်၊ မင်းတို့ထံမှိုက်ငုံ့ မလိုဘူး၊ မင်းတို့ရိုက်နှက်
ဖို့ ငါ့အလိုအလျောက် တုံးပေါ်လည်စင်းပေးမယ်၊ တောင်စွယ်နေကွယ်ယင်၊
ငါ့ကိုလျှောက်တင်ကြ၊'

‘အခု ကန့်ကူဆံ့နှင့် ပုရပိုက် လှည်းပေါ်မှာ ပါလာတယ်၊ ယူလာပြီး
ငါ့ကိုဆက်မေး’

(နိဂုံး)

‘ယောတခံ့ခွပ်ပါ၊ ဘုရားမြတ်ဟောရာ၊ ဖြစ်ပျက်မြဲဓမ္မတာ၊ သေချာ
ဧည့်သွား၊ သတ္တဝါတို့မည်သည်၊ မတည်ကြည်ဖောက်ပြန်တတ်မြဲ’

ဧရာလတ်ရွှေသည်ကို ပြန်ဖတ်မိသည်။ အလယ်မိမိကို ဆက်မဖတ်ပဲ
အောက်တန်ခိုက်သို့ အကြည့်ရောက်သွားပြန်လျှင်.....

ခဲရသူအသစ်တ၊

အပြစ်ပြစ်အတန်တန်၊

နှိုင်းသင့်ပေဟန်၊

သင်္ခါရလမ်းမှန်ကို၊

ရွှေဉာဏ်တော်ရှုအုံးရှင်လေး။

ဖတ်ယင်းမျက်စိကို မှိတ်လိုက်သည် မောင်မောင်ပြုံးရိပ်ဆင်
အကြင်နာမျက်ဝန်းက စိတ်မျက်လုံးရှေ့မှာ ဝေ့ဝေ့ပေါ်လာသည်၊ တကယ်ထင်
သယောင်ဖြင့် မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ ကား.....

‘အို တောင်စွယ်မှာ နေကွယ်ပါပြီကော မောင်မောင်ရယ်၊’

ရဟတ်ကြမ္မာသံသရာ

“သားတော်လေးရယ်... မောင့်ကို ရှာမတွေ့ခဲ့ကြရင် ကောင်းလေ သား၊ အခုတော့ သူတို့ မောင့်ကို ရှာတွေ့လာကြပြီ။ သွားမြလမ်းကို မောင် သွားရတော့မယ်။ အမယ်လေး... မယ်မယ်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြန်နိုင်ပါတော့ ခေလဲ သားတော်လေးရယ်”

ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်ဖြင့် မချီတင်ကဲ ဝမ်းနည်းကြီးစွာ ပြောလိုက်ရှာသည့် သောင်းမတော် ပြည်ထိပ်ထား၏ စကားများသည် ကျွန်မ ရင်ကို ဆို့ကျပ် နှာကျင်လာစေပါသည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော လက်နက်နှင့် ကျွန်မ၏ နှလုံးသား ချီထွက် ပုတ်ခတ်နေဘိသကဲ့သို့လည်း မခံမရပ်နိုင်သော ဝေဒနာဆိုးကြီးကို ခံစားနေရလေသည်။

တောင်မင်း မြောက်မင်းမကယ်နိုင်သောဘဝမို့ ကျွန်မမှာ ယောက်မ တော်အဖြစ်ကို အားပေးစကားလည်းမဆိုနိုင်၊ ဖျောင်းဖျရန်ကလည်း ခက်နေ သောကြောင့် မည်သို့လုပ်ရမည်ကို မကြံတတ်အောင် ရှိနေရသည်။ ကံကြမ္မာ ချီးသည် ကျွန်မတို့ကိုမှ ညှိုးလေသလား။

ထိုအခိုက် “စကြာဒေဝီမဘုရားကြွလာတော်မူနေတယ်” ဆိုသည့် စံ အော်တော်စောင့်အမှုထမ်းတို့၏ တီးတိုးစကားသံကိုကြားလိုက်ရ၏။ “အင်း... ကြောဒေဝီ အစ်မတော်ဖုရားရှိနေသေးလို့သာပဲ” ဟု ကျွန်မသက်ပြင်ချမှီသည်။

အမှန်တွင်လည်း ကျွန်မတို့ ဒုက္ခသည်တစ်စုအပေါ် အစ်မတော်
ကြောဒေဝီ၏ အရိပ်အာဝါသသည် တကယ်ကြီးမားခဲ့လေသည်။ အစ်မတော်
သည် ဝင်ကိုစိတ်ရင်း မွန်မြတ်ဖြူစင်ရုံမျှမက၊ ခမည်းတော်ထံမှ အသနားခံရရှိ
ထားသည့် ဇိဝိတဒါနဆု (အသက်ကို အလှူခံခွင့်ရရှိထားသည့်ဆု) ကိုပါ ရရှိ
ထားသောကြောင့် ကျွန်မတို့မှာ အသက်နှင့်ကိုယ်အိုးစားမကွဲဘဲ ရှိနေရသည်။
သို့မဟုတ်ပါလျှင် ကျွန်မတို့ဘဝသည် တွေးဝံ့စရာပင်မရှိ။

တွေးလည်းမတွေးလိုပါ။ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုမက်ခဲ့သည်ဟုပင် စိတ်ကို
အနိုင်နိုင် ထိန်းခဲ့၏။ သို့ပေသည့် စိတ်ဆိုသည်ကား နိုင်ရန်ခက်လှပါတ်။ မတွေး
ချင်ပါသော်လည်း စိတ်ဆင်ရိုင်းသည် အနယ်ထလာပြန်သည်။ ယောက်မတော်
ပြည်ထိပ်ထား၏ မချီတင်ကဲဝမ်းနည်းကြီးစွာဖြင့် ပြောလိုက်ရှာသည့် စကားသံ
သည် ကျွန်မ၏တည်ငြိမ်စပြုနေသည့် အတိတ်ကိုပြန်လည်၍ တူးဖော်လိုက်
သည့်အလား မြုပ်တစ်ချက်ပေါ်တစ်ချက် ဖြစ်လာပြန်၏။ ကျွန်မ၏ရင်တွင်း
နာမ်အစဉ်တွင် ထာဝစဉ်တွယ်ငြိရှင်သန်နေသည့် အတိတ်သည်ကား...
လင်းတလှည့် မှောင်စာလှည့်...။

၁၁၉၉ခုနှစ်မှ ၁၂၀၈ခုနှစ် အထိ စိုးစံသွားသည့် ဦးရိုးတော် သာယာ
ဝတီမင်း လက်ထက်တွင် အမရပူရထီးနန်းသည် မင်းဆွေ စိုးမျိုးတို့၏ သွေးညှိန်
တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းခဲ့လေသည်။ ချမ်းသာတစ်ခုကို အပြိုင်လုကြရာ၌ ပထမဆုံး
စတေးခံလိုက်ရသူကား ကျွန်မ၏ ဝမ်းကွဲအစ်ကိုတော် စကြာမင်းနှင့် ကျွန်မ၏
ချစ်မယ်တော် မြတောင်မင်းသမီး။ မသင့်သောအကြံကို ကြသည်ဟူသော စွပ်စွဲ
ချက်ဖြင့် ရေမှာအဖျောက်ခံလိုက်ရသော ထိုအချိန်သည် ဦးရိုးတော် သာယာ
ဝတီမင်း နန်းတက်ပြီး ဆယ်လကျော်သာရှိသေးသည့် ၁၂၀၀ပြည့်နှစ် တန်ခူးလ
ပြည့်ကျော် ၆ရက်နေ့ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်မအဖို့မည်သည့်ကာလမှ မေ့မည်
မဟုတ်သော နေ့ပင်တည်း။

ဤအချိန်မှာ သမီးတော် အကြီးဖြစ်သည့် ကျွန်မမင်းမြတ်စိုးက
အသက်၂၃နှစ်ရှိနေပြီး သမီးတော် အငယ်ဖြစ်သည့် ညီမလေး မင်းမြတ်လှက
အသက် ၂၀။ မငယ်ကြတော့သည်မို့ စောင့်ရှောက်မှုကင်း၍ မဖြစ်ဟူသော
အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကို ဝမ်းကွဲအစ်မတော်
စပ်သည့် စကြာဒေဝီ မင်းသမီးက သူ့ စံအိမ်တော်သို့ ခေါ်ယူပြီး စောင့်ရှောက်
ထားခဲ့သည်။

သို့သော် အသက် ၁၂နှစ်သာရှိသေးသည့် မောင်တော်လေး မင်းမျိုး
 ထွန်းနှင့် ၁၀နှစ်သားကလေး မင်းမျိုးညွန့်တို့၏ အရေးက ကျွန်မမှာရှိနေပြန်
 သေးသည်။ ထိုကလေးနှစ်ယောက်ကို အောက်ပြည်အောက်ရွာသို့ အမြန်ဆုံး
 ဦးဆောင်နိုင်ပါမှ အသက်ချမ်းသာရာရပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မအဖြစ်
 ဆုံးလှသည့်မယ်တော်အတွက် မျက်ရည်မကျနိုင်တော့ပဲ မောင်တော်လေး
 နှစ်ပါး၏ အထိန်းတော်၊ ငယ်ကျွန်တော်များကို ခေါ်ယူအပ်နှံပြီး အမြန်ဆုံး
 ထွက်ခွာခိုင်းရတော့၏ ယခုဆိုရင် ဤအရေးအခင်းများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်မှာ
 သုံးနှစ်တာပင် ကြာခဲ့လေပြီ။ မောင်တော်လေးများမျက်နှာကို ကျွန်မမှာ ထာဝ
 ဇဉ် မြင်ယောင်နေပါသော်လည်း လွမ်းပူပွား၍ မနေအားပါ။ ဝေးရာဒေသမှာ
 ချမ်းချမ်းသာသာနေကြရပါစေဟုပဲ မေတ္တာပို့နေရလေသည်။

ကျွန်မ မယ်တော်နှင့်မရှေးမနှောင်းဟု ဆိုရပေမည်။ ၁၂၀၁ခုနှစ်၊
 တဆုန်လဆန်း (၂)ရက်နေ့မှာ ဘကြီးတော် စစ်ကိုင်းမင်း၏ မိဖုရားခေါင်ကြီး
 နန်းမတော်မယ်နုနှင့် နန်းမတော်၏ မောင်တော် မင်းသားကြီးမောင်အိုတို့
 ဦးသားစုပါ ကွပ်မျက်ခံကြရရှာပြန်သည်။

သည့်နောက်... ၁၂၀၇ခု၊ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် (၆)ရက်နေ့မှာ
 ဦးမိုးတော် သာယာဝတီမင်း၏ သားတော်ကြီး ပြည်မင်းသားနှင့် ပြည်မင်းသား၏
 သားတော်လေးပါးကိုပါ မသင့်သောအကြံကို ကြံသည်ဟူသော စွပ်စွဲချက်ဖြင့်
 ကွပ်မျက်ခံရပြန်လေသည်။ အနောက်နန်းတော် မိဖုရားမမြကလေးနှင့် မမြ
 ကလေး၏မိခင်ကိုလည်း ပြည်မင်းသားနှင့် ကြံရာပါဟု ကွပ်မျက်လိုက်သည်။

အမိန့်တော်ဖြင့် ကွပ်မျက်နေ၍သာ ခံနေကြရသည်။ အမှန်တွင်ကား
 ဦးမိုးတော်သာယာဝတီမင်း၏ ကျန်းမာရေးသည် ကောင်းသည်မဟုတ်။ ရောဂါ
 တစ်ခုတစ်ခုဖြစ်ပွားနေ၍ အဆောင်ထဲမှပင် ထွက်တော်မမူသည်မှာ အတန်ကြာ
 လေပြီ။ သည်အခြေအနေမျိုးတွင် မသင့်သောအကြံကိုကြံသည် ဟူသော
 စွပ်စွဲချက်ဖြင့် အချစ်ဆုံးသားတော်ကြီးကို ကွပ်မျက်လိုက်ခြင်းသည် မင်းဆွေ
 ဦးမိုးဘုရားအဖို့ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားဖွယ်ရာဖြစ်လေတော့၏။ အမှားတစ်ခုခု
 ဖြစ်ပြီဟုတွေးမိကြသော်လည်း မည်သူကမှထုတ်မပြောဝံ့။ မျိုသိပ်၍ပဲနေကြ
 သည်။ နှလုံးစိတ်ဝမ်းလည်း မအေးချမ်းနိုင်ကြတော့။

ပြည်မင်းသား၏မိဖုရား ပြည်ထိပ်ထားအဖို့ကား ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့
 အချစ်ဆုံးမောင်တော်နှင့် နှလုံးသည်းပွတ်တမျှ မြတ်နိုးချစ်ခင်ရသည့်

သားတော်ကြီးလေးပါးကိုပါ တစ်ချိန်တည်းမှာ စွန့်လွှတ်လိုက်ရခြင်းအတွက် ရင်ကွဲရလေတော့၏။ ပြေ၍လည်း မပြေနိုင်ရှာတော့ပါ။ ပြည်ထိပ်ထားအဖို့ ချစ်သောမောင်တော်နှင့် တစ်ပါတည်းလိုက်သေရန်ကိုပင်ဆုံးဖြတ်မိသည်။

သို့သော် (၇)နှစ် အရွယ်သာရှိသေးသည့် သမီးတော်ကလေး ပြည်ထိပ် ခေါင်တင်၏ မျက်နှာကလေးက ပေါ်လာသည်။

“အို... ဟုတ်ပါသေးကလား၊ ငါသေသွားရင် လူမမယ်သမီးကလေး ယောတအလယ်မှာ မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် ကျန်ခဲ့ရှာတော့မယ်။ ပြီးတော့... ပြီးတော့ သားတော်ကလေးထိပ်တင်တုတ်လည်း ရှိပါသေးကလား၊ အလို... သားတော်ကလေးဆိုမှ... သားတော်ကလေးကော၊ ဘယ်ရောက်သွားပြီးလဲ သားတော်လေးတို့ပါ သူတို့တွင်မျက်လိုက်ကြပြီလား။”

အပူကြီးနေရာမှ ပြည်ထိပ်ထားစိတ်များ သားတော်လေး ထိပ်တင် တုတ်တို့ အမှတ်ရလာသည်။

“ငြိမ်းသာ သားတော်လေး ထိပ်တင်တုတ်ရဲ့ နို့ထိန်းအမေ ငြိမ်းသာ ကော”

ရေရွက်ရင်း ငြိမ်းသာတို့ရှာသည်။ မတွေ့တော့။ ငြိမ်းသာသည် သား တော်လေးကို ဘေးကင်းရာသို့ ယူဆောင်သွားလေပြီလား။ ဘာကိုမှ ပြည်ထိပ် ထားမတွေးနိုင်ရှာတော့။ မပဋ္ဌာအဖြစ်ထက်ပင် ဆိုးသောအဖြစ်ပါကလား။ ဘုရား... ဘုရား... တပည့်တော်မ အပူကို ဝိုင်းကျပြီး ငြိမ်းသတ်ပေးတော် မူပါဘုရား။

သလွန်ထက်မှာ နှစ်ရက်တိတိလဲနေရှာသည့် ပြည်ထိပ်ထားနှင့် သမီး တော်ကလေးပြည်ထိပ်ခေါင်တင်တို့ကို အစ်မတော်စကြာဒေဝီမင်းသမီး၏ ခံအိမ်တော်သို့ ယူဆောင်လာခဲ့သည်အထိ ပြည်ထိပ်ထားသည် ကောင်းစွာ မကျန်းမာသေး။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကပဲ ပြည်ထိပ်ထားတို့ သားအမိ နှစ်ဦးကို တာဝန်ယူပြီးပြုစုနေရလေသည်။ သားတော်လေးထိပ်တင်တုတ် သတင်းကိုလည်း ကျွန်မရအောင်စုံစမ်းပေးပါမည်ဟု ပြည်ထိပ်ထားကို နှစ်သိမ့် နေရသည်။ ကျွန်မရင်ထဲ၌မှ မကောင်းလှ။ ထိပ်တင်တုတ်သည် ယခုမှ သုံးနှစ် ကျော်ကျော်သာရှိသေးသည်ဖြစ်၍ သူ့မယ်တော်ကို တမ်းတပြီး နာဖျားမကျန်း ဖြစ်မည်ကိုစိုးရိမ်မိလေသည်။

အရွယ်ကောင်းမိန်းမတစ်ယောက် ကလေးတစ်ယောက်ကိုချီးမြှင့် နန်း

တိုင်းကထွက်သွားသည်။ ထိုမိန်းမသည် မြို့ပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် သူဆင်း
သွားသောနေ့ထိုင်သည့် ရပ်ကွက်တွင်းသို့ဝင်ကာ သူနှင့်ပါလာသည့် အဝတ်သစ်
များနှင့် အဝတ်တောင်းများကိုလဲယူသွားသည်ဟူသော သတင်းကို ကျွန်မကြား
ထိတ်ရသည်။

ငြိမ်းသာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ လွပ်ရာ လွပ်ကြောင်း ထွက်သွားရာတွင်
သူဆင်းရဲအသွင်ဖြင့်သာသွားသင့်သည်ဟု သဘောပေါက်၍ ငြိမ်းသာသည်
သူ့အသွင်ကိုပြောင်းရန် အဝတ်ချင်းလဲသွားခြင်းဖြစ်တန်ရာသည်ဟု ကျွန်မ
တွေး၏။

ငြိမ်းသာသည် ထိပ်တင်တုတ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်နှိချီတိုက်ကျွေးပြီး မွေး
မြူလာလာခဲ့သည်ဖြစ်၍ သားရင်းတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်တွယ်ငြိနေပြီ
ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်စံအိမ်တော်ကို ဘုရင့်တပ်သားများကဝိုင်းပြီး ဆိုသည်
နှင့် သူသည်အတွင်းပစ္စည်းအနည်းငယ်ကိုယူကာ၊ ကလေးမြဲမြဲချီပြီး လွတ်
အောင်ပြေးတော့၏။ စံအိမ်တော်ကိုဝိုင်းထားသည့်တပ်သားများကလည်း မနည်း
နော။ တစ်ထောင်ကျော်ခန့်ရှိမည်ထင်၏။ အချိန်ကလည်းညည့်နက်သန်း
ခါင်မှောင်နှင့်မဲမဲ။

သည်အချိန်မှာ ပြည်မင်းသားကြီးကလည်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ အမိမခံ
တူသောစိတ်ဖြင့် လုံအောင်ကာထားသော ခြံဝင်းကို ဆင်နှင့်အတင်းခြိုးဖောက်
ပြီး တရကြမ်းခုခံတိုက်ခိုက်ရင်းဖြင့် လွတ်ရာသို့ရှောင်သည်။ ဤလိုပရတ်ပရက်
ကြားတွင် ငြိမ်းသာသည် သူချစ်သော ထိပ်တင်တုတ်ကို အတင်းပွေ့ပြီး လူအုပ်
ကြီးနှင့်ရောကာ ထွက်ပေါက်ရသွားခြင်းပင်ဖြစ်တန်ရာ၏။

ငြိမ်းသာသည် သွက်လည်းသွက်သည်။ ချစ်ဖွယ်စကားကိုလည်း ပြော
ဆိုတတ်သည်။ လူကလည်းခတ်တတ်သည်။ ပါးရေနပ်ရေလည်းရှိသည်။ ထို့
ကြောင့် ငြိမ်းသာနှင့်ပါသွားသည့်ထိပ်တင်တုတ်အတွက် ဘာမျှပူရားမရှိပါဟု
ကျွန်မက ပြည်ထိပ်ထားကိုစိတ်အားမကျအောင်ပြောရလေသည်။ ကျွန်မအ
ပြောတွင်ပြည်ထိပ်ထားသည် အနည်းငယ်လှန်းဆန်းသွားသည်ဟုအကဲခတ်မိ
လေသည်။

၁၂၀၈ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်းပိုင်းတွင် ဦးရဲတော် သာယာဝတီမင်း
နတ်ပြည်စံသည်။ ဦးရဲတော် အရိုက်အရာကို သားတော်ပုဂံမင်းဆက်ခံသည်။
ပုဂံမင်း၏နှမတော်ဖြစ်သည့် စကြာဒေဝီစုဖုရားကြီးက ဆွေတော်မျိုးတော် ဒုက္ခ

သည်များကို စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုထားရန်အတွက် ခံအိမ်တော်အသစ်များကို ဆောက်လုပ်သည်။ စသည့်လှုပ်ရှားမှုများသည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်လျက်ရှိ၏။

သို့သော် အတွင်းတော်တွင် ပြောစဖွယ်တစ်ချက်ရှိသည်ကား ပုဂံမင်း နန်းတက်ချိန်ကစ၍ ကုလားလူမျိုးတိုင်းဆပ်ဆိုသူကို အလွန်မျက်နှာသာပေးခြင်း ပင်ဖြစ်လေသည်။ ဘိုင်ဆပ်သည် ကြက်ငှက်ငုံးခါစသည့် အသားစားငှက်များ ကိုဖမ်းယူရာတွင် ကျွမ်းကျင်သည့်အပြင် ဤကြက်ငှက်စသည်များကို ပုဂံမင်း မြတ်ဦးခံတွင်းနှင့်ကိုက်ညီလေအောင် အကြော်၊ အလှော်၊ အကင်၊ အပြုတ် စသည်ဖြင့်လည်း စီမံချက်ပြုတ်တတ်သည်ဟု သတင်းကြီးလှသည်။ ဤသို့ဖြင့် အပျော်အပါးလည်းဖက် အသောက်အစားလည်းစွက်သော ပုဂံမင်း၏ အကျင့် စရိုက်သည် ဘိုင်ဆပ်နှင့်အထူးပန်ရလျက်ရှိနေတော့သည်။ ဘိုင်ဆပ်ကိုလည်း ချီးမြှောက်လိုလားသည်။ ထို့ကြောင့် ပုဂံမင်းမြတ်နန်းတက်ပြီးသည့် မကြာမှီ အချိန်အတွင်းမှာပဲ မည်သူမှမထင်မှတ်ထားသည့် မြို့တော်ဝန်ရာထူးကိုဘိုင် ဆပ်အားပေးသနားလိုက်၏။ မြို့ဝန်ဘိုင်ဆပ်ကား အမရပူရထီးနန်းတွင် နေရာ ရလေပြီ။

မျက်နှာလိုမျက်နှာရပြီနှင့် ပျောက်ဆုံးသွားသော မင်းသားကလေး ထိပ်တင်တုတ်ကို ရှာပုံတော်အသစ်ဖွင့်ပြီး သူလူများကို အရပ်လေးမျက်နှာသို့ လွှတ်ကာ ရှာဖွေခိုင်းသည်။ နေပြည်တော်မှ ပျောက်ဆုံးသွားသည်မှာ သုံးနှစ်ပင် ပြည့်တော့မည်။ အခုမှ ဘာကိစ္စရှာတာလဲဟုမျက်စောင်းထိုးကြသည်။ အရာရာ လူတွင်ကျယ်လုပ်နေသည့်ဘိုင်ဆပ်ကို မည်သူကမျှမေတ္တာမရှိ။ လမ်းတွေ့လျှင် ရှောင်သွားကြသည်။ မလွဲသာ၍ ဆက်ဆံနေကြရသည့်တိုင် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ကားမရှိကြ။

ယခုတော့ ထိပ်တင်တုတ်ကို သူ့အထိန်းတော် ငြိမ်းသာနှင့် ဖမ်းဆီး ရမိလာပြီဟုဆိုလေပြီ။ ပြည်ထိပ်ထားခမျာအသည်းကွဲရလေပြီတည်း။

ခေတ္တမျှတွေးတောငေးမောသွားမိရာမှ အစ်မတော်စကြာဒေဝီ မဖု ရားပြန်ကြွသွားပြီဖြစ်၍ သူတစ်ပေါက်ငါတစ်ပေါက်ပြောဆိုနေကြသည့် စကား ဆူညံအသံများကြောင့် ကျွန်မစိတ်အလျင်သည် အတိတ်ရိုင်းဆီမှပြန်လည် ရောက်ရှိလာပြီး ယောက်မတော်ပြည်ထိပ်ထား၏ ညှိုးလှနေသော မျက်နှာဆီသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ “မဖုရားက ကိုယ်တိုင်သည်အရေးကို ဆောင်ရွက်ပေးမယ်၊ စိတ်အေးအေးသာခံနေပါတဲ့”

ညီမလေး မင်းမြတ်လှက ကျွန်မကိုဝမ်းသာအားရပြောပြသည်။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မသည် စကြာဒေဝီမဖုရားထွက်တော်မူရာသို့ အမြဲလိုက်ပါ ခွင့်ရထားသူများဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် မဖုရားသွားလာစရာရှိလျှင် အသင့် ဖြစ်ရလေအောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရပါဦးမည်။ ထိပ်တင်တုတ်ကလေးကိစ္စ တွင် မဖုရားပါဝင်ကူညီမည်ဆိုပါက များစွာအရေးသာနိုင်ပါသည်။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုပါလျှင် ပုဂံမင်းမြတ်၏မိဖုရားခေါင်ကြီး မင်းရွှေကျူသည် မဖုရား စကြာဒေဝီကို ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် လေးစားခင်မင်ရင်းစွဲရှိခဲ့သူ ဖြစ်သော ကြောင့်ပင်။

ကျွန်မ တွေးထင်ခဲ့သည့် အတိုင်းပင် မဖုရား စကြာဒေဝီသည် ကျွန်မ တို့ ညီအစ်မနှင့်အတူ ယောက်မတော်မိဖုရားခေါင်ကြီးအဆောင်သို့ ထိုညနေ မှာပဲ အခစားဝင်ရောက်သွားသည်။

“နံနက် ညီလာခံချိန်မှာ ငှောင်ဆပ်က ယောက်မတော်ပြည်ထိပ်ထား ခဲ့ သားတော်ကလေး ထိပ်တင်တုတ်ကို လာရောက်အပ်နှံဆက်သပါမည်တဲ့။ အစ်မတော်ဘုရား အချိန်မီဇာယ်တင်ပေးနိုင်ရင် ကောင်းမြတ်ပါလိမ့်မယ် ဘု ရား”

မဖုရား စကြာဒေဝီ၏ စကားအပြီးတွင် ယောက်မတော် မိဖုရားခေါင် ကြီးက ခေါင်းညိတ်သည်။ “အစ်မတော်ဖုရားလဲ ပြည်ထိပ်ထားအရေးကို ကိုယ် ချင်းစာတတ်ပါတယ်ဆိုတာကို တစ်ဆင့်ပြောပြလိုက်ပါဘိ။ ညီမတော်ပြောသလို တိုယ်တိုင်ညီလာခံတက်ပြီး သည်အရေးကို ဆောင်ရွက်ပေးမယ်၊ စိတ်အေး ချမ်းသာစွာ စံနေကြပါ ညီမတော်” ဟုလည်း နှစ်သိမ့်စကားဆိုလိုက်လေသည်။

ပုဂံမင်းမြတ်သည် မိဖုရားခေါင်ကြီး မင်းရွှေကျူကို မင်းသမီးဘဝ တတည်းကပင် စွဲလမ်းချစ်ခင်လာခဲ့သူပီပီ လွန်စွာအရေးထားသည်။ ချစ်မြတ် နိုးစွာဖြင့် တွယ်တာမှုလည်း ရှိလေသည်။ ဘယ်သူမဆို ထိပ်တင်တုတ်ကလေး၏ အရေးတွင် အစစအရာရာသည် ကျွန်မတို့လိုလားတောင့်တသည့်ဘက်မှ အရေးသာနေသည်ဟုထင်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိပ်တင်တုတ်ကလေး ချမ်း သာရာရဖို့အရေးကို ကျွန်မတို့အားလုံး ဆုတောင်းနေရပါလေသည်။

ကျွန်မတို့အားလုံးဆိုသည်မှာလည်း သွေးရင်းသားရင်းဆွေးမျိုးတော် အရင်းချင်းဖြစ်ပါလေသည်။ မဖုရား စကြာဒေဝီ၏ အရိပ်အောက်တွင် နှလုံး ဇိတ်ဝမ်းအေးချမ်းစွာဖြင့် စံနေကြရသူများဖြစ်ကြသည့် ကျွန်မတို့ညီအစ်မ

အပြန် သောက်မတော် ပြည်ထိပ်ထားနှင့်သမီးတော်ကလေးမယ်စု (ဆင်ဖြူ
မုခ်) ကလည်း အသက်ဆယ်ကိုးနှစ်အရွယ် အားငယ်စရာကလေးကလည်း
ကလေးဖြစ်သောအခါနေရာသည်။ သည်ကြားထဲမှာ သနားစရာအကောင်းဆုံး ဖြစ်နေ
ရာသုတလေးက အနောက်နန်းမတော်မမြကလေး၏ ရင်သွေးလှိုင်းထိပ်ခေါင်
ကင်လေးဝင်ပြန်၏။

လှိုင်းထိပ်ခေါင်တင်သည် အသက်ကလေးကလည်း လူလားမမြောက်
သေးသည့် ဆယ်သုံးနှစ်အရွယ်ကလေးပို့ မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်ဖြင့်
ငိုလို့ချည်းနေရာသည်။ “မြ အမေကော၊ မြအမေကိုမတွေ့ရတော့ဘူးလား”
ကလည်း တွေ့သူတိုင်းတိုမေးသည်။ ထို့ကြောင့် စကြာဒေဝီမဖုရားမှ မိထွေး
တော်မှ မေးထားသည့်ညီမတော်ကလေး လှိုင်းထိပ်ခေါင်တင်ကို သနားရင်းစွဲပို့
ခဲ့ရသည်။ ညီမတော် မဖွားကြီးတုလည်း နှုတ်တော်မှမချ၊ တစ်ဖွဖွအရေးပေး
ပြီး အချိန်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် စောင့်ရှောက်နေခဲ့ရသည်။

ကြာမင်း၏ သမီးတော် ကနီထိပ်ခေါင်တင်မင်းသမီးကလေး
ကလည်း အသက်(၁၅)နှစ်သာရှိသေးသည်။ သူကလေးကားအငို၊ အရယ်
နည်းပါးသည်။ တစ်ပါးတည်းအေးအေးသာသာ စံနေသည်ကများ၏။ ရွယ်တူ
လိုဖြစ်သည့် လှိုင်းထိပ်ခေါင်တင်နှင့်လည်း အရောတဝင်မရှိလှ။ သူထက်များစွာ
ငယ်သည့် ပြည်ထိပ်ခေါင်တင်ကလေးနဲ့တော့ တစ်ခါတစ်ရံရင်းနှီးချစ်ခင်စွာ
ပြုမူနေထိုင်တတ်၏။

ဒုက္ခသည် အားလုံးထဲတွင် လှုပ်ရှားမှုနည်းပါးစွာ စံနေကြသူများကား။
ပြည်မင်းသား၏ ညီတော်ရင်းဖြစ်သည့် ပခန်းမင်းသား၏ မြောက်သားတော်
ခင်အုန်းပွင့်နှင့်သမီးတော်လေး မြင်းခုံတိုင်မင်းသမီး၊ ကောင်းတုန်မင်းသမီးတို့၏
မိသားစုပဲဖြစ်ပါလေသည်။ သူတို့မိသားစုကို လှုပ်ရှားတက်ကြွစွာဖြင့် လန်းလန်း
ဆန်းဆန်းစံနေသည်ကို တစ်ရံခါပင်တွေ့နိုင်ခဲ့ဘဲသည်။ ကျွန်မ၏ အမြင်အာရုံ
ထဲတွင် ဤမိသားစု၏ ရှုခင်းသည်လည်း ရင်နာဖွယ်ရာဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။

ခင်အုန်းပွင့်သည် ရွှေနန်းတော်ဖွားသည့် မင်းသားစစ်စစ်၏ မြောက်
သားတော်ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။ သူ့ခမျာ အရွယ်တော်ငယ်ငယ်ကလေးနှင့် မုဆိုးမ
ဖြစ်သွားရသည်။ ဒါပေသည့် သူ့မောင်တော်သခင် ငယ်ချစ်လင် ပခန်းမင်းသား
သည် အများတကာလို သူတစ်ပါး၏ လုံ့လပယောဂကြောင့် ဘဝဆုံးသွားရ
ရှာသည်တော့ မဟုတ်။ ပခန်းမင်းသားတွင် ငယ်စဉ်ကပင်လေနာရောဂါရှိခဲ့၏။

ဤလေနာသည် တစ်နေ့တွင် ပခန်းမင်းသားကို အပြင်းအထန်နှိပ်စက်လာ၏။ ခမည်းတော် သာယာဝတီမင်းကိုယ်တော်တိုင် သားတော်ပခန်းမင်းသား၏ အိမ်တော်ကိုကြွပြီး လှည့်ပြုစုသည်။

သားတော်ကြီး ပြည်မင်းသားနှင့် သားတော်ငယ် ပခန်းမင်းသားတို့ကို ခမည်းတော် သာယာဝတီမင်းသည် လွန်စွာချစ်မြတ်နိုးသည်။ အားထားမှုလည်း ရှိသည်။ သားတော်များအနက် ပြည်မင်းသားကအကြီးဆုံးဖြစ်၍လည်း “အစ်ကိုကြီးအဖအရာ” ဆိုသကဲ့သို့ ခမည်းတော်၏အရိုက်အရာကို ဆက်ခံ မည့်သူတုလည်း ဆွေတော်မျိုးတော်များကယုံကြည်လက်ခံထားသည်။ ခမည်းတော်တို့ယ်တိုင်ကလည်း ဤသားတော်ကြီးကို အမည်ပင်မခေါ်။ ညီတော်လေးများကခေါ်ကြသည့်အတိုင်း “အစ်ကိုကြီး” ဟုပဲ ချစ်မြတ်နိုးစွာခေါ်သည်။

မည်သို့မျှ မထင်မှတ်ပါပဲနှင့်ပခန်းမင်းသားသည် ခမည်းတော်၏ ရင်ခွင်ထက်မှာ ရှောင်တခင်ကွယ်လွန် သွားရရှာသောအခါ ဆွေမျိုးတော်များ အံ့အားသင့်ကုန်ကြ၏။ သေလောက်သောဝေဒနာမဟုတ်ပါပဲ အဘယ်ကြောင့် ပြတ်ချည်းသေသွားရပါသနည်းဟု အတွင်းတော်မှာ စကားတီးတိုးဆိုကြသည်။ မြစ်ရလေခြင်းဟု ရေရွတ်သူကလည်း အများအပြား။ ပခန်းမင်းသား ရေတိမ်မှာနစ်ရသည်ဟု ဆိုသူများကဆိုသည်။

နောက်ဆုံး၌မူ မိန်းမများသာနေခွင့်ရှိသည့် အနောက်ဆောင်ပိုင်းမှ တေးတစ်ရပ်ပျံ့လွင့်လာသည်မှာ မိဖုရားခေါင်ကြီးကလူလွတ်၍ ပခန်း မင်းသားကို အဆိပ်ခပ်လိုက်သည်” ဟူသော သတင်းပင်ဖြစ်ပါလေ၏။

ဤတွင် ဆွေတော်မျိုးတော်များအလယ်၌ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဖွယ်ရာများစွာရှိလာလေတော့၏။ အမရပူရ ထီးနန်းတွင် တိုင်းပြည်အတွက် အားကိုးလောက်သည့် မင်းသားကြီးသည် သားတော်အကြီးဆုံး ပြည်မင်းသားဖြစ်နေသည်။ ခမည်းတော်သာယာဝတီမင်း ကိုယ်တော်တိုင်ကလည်း သည်အတိုင်း ဧည့်ရွယ်သည်။ သူ့အရိုက်အရာကို ဆက်ခံနိုင်သူသည် ဤသားတော်ကြီးပဲ ဖြစ်သည်ဟု စိတ်ချယုံကြည်ထားသည်။ ယုံကြည်ထားသည့်အတိုင်းလည်း ဇိုင်းပြည်၏ အကြီးဆုံးတာဝန်ဖြစ်သည့် စစ်မှူးချုပ်တာဝန်ကို သားတော်ကြီး ဇိုင်းပေးထားသည်။ သားတော်ကြီးသည် အစီးအနင်း၊ အဆောင်အရွက်၊ အတိုက်အခိုက်မှာလည်း များစွာတော်သည်။

ပခန်းမင်းသားကား သားတော်ကြီးမှလွဲလျှင် နန်းရံဖြစ်ထိုက်သည်ဟု

ခမည်းတော်ကမှတ်ယူထားသည်။ သူသည်လည်း ခမည်းတော်ဘုရားက နောင်တော်စကင်းမင်းကို တော်လှန်ခြားနားရာတွင် ရောဝတိမြစ်၏အနောက်ဖက်စစ်ကြောင်းမှနေပြီး စစ်ကိုင်းမြို့ကို ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ ချီတက်တိုက်ခိုက်ပြီး သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည့် ယောက်ျားကောင်းဖြစ်သည်။

မိဖုရားခေါင်ကြီးမှ မြင်သည့် သားတော်ပုဂံမင်းသားကိုမူ ခမည်းတော်သည် သိပ်သဘောတွေ့ဟန်မတူ။ သားတော်ကြီးများလောက် ယုယချစ်ခင်မှုမရှိဘဲ မိဖုရားခေါင်ကြီးကမြင်သည်။ သားတော်ပုဂံမင်းသားက သားတော်ကြီးမြည်မင်းသားထက် နှစ်နှစ်လောက်ငယ်ပေသည့် မိဖုရားခေါင်ကြီးမှ မြင်သူဖြစ်၍ အခြားမင်းသားများထက် ဝုဏ်အဆင့်အတန်းက မြင့်မားနေသည်။ သို့သော်လည်း ငယ်ဦးတပါလာသည့် ကျောက်ရွေးရောဂါကြောင့် ပုဂံမင်းသားသည် တုန်မပြည့်တင်းမပြည့် ရှိနေရသည့်အပေါ် ဘိုင်ဆပ်နှင့်ပူးပေါင်းပြီး ကြက်၊ ငှက်မွေးမြူခြင်းနှင့် ကြက်၊ ငှက်စသော တိရစ္ဆာန်တိုက်ပွဲအမျိုးမျိုးကိုပါ စွဲလမ်းနေသောကြောင့် ဆွေမျိုးတော်များနှင့် များမတ်စသည်တို့ကပါ ပုဂံမင်းသားကို ထီးနန်းနှင့်မထွန်ဟု ယူဆထားကြ၏။

တောင်ဆောင်တော်မိဖုရားမှ မြင်သည့် မင်းတုန်းစားမင်းသားနှင့် ကနောင်စားမင်းသား ညီနောင်နှစ်ပါးတို့ကိုမူ နန်းရမိဖုရားများမှ မြင်သည်မဟုတ်၍ အဆင့်နိမ့်သောအခြေအနေမှာ ရှိနေကြသည့် ဤညီနောင်နှစ်ပါးကို မိဖုရားကြီးအနေဖြင့် မည်သို့မျှအာရုံမထား။ သို့ပါသော်လည်း အနေအထိုင်အေးဆေးတည်ငြိမ်ပြီး အစစသိမ်မွေ့တည်ကြည်သော မင်းတုန်းစား မင်းသားကိုမူ အမရပူရထီးနန်း၏ အတွင်းဆောင်နေသူများက လေးစားချစ်ခင်မှု ပြုကြသည်။ သည်မင်းသားလေးကတော့ ဥပဓိရုပ်လည်းကောင်းသည်ဟု ချီးကျူးစကားပြောကြ၏။

သားတော်များထဲမှာ မျက်နှာငယ်ရသူက ကိုယ်လုပ်တော်တစ်ပါးမှမြင်သည့် တရုတ်မှော်စား မင်းသားပဲဖြစ်သည်။ တရုတ်မှော် မင်းသားသည် လုပ်ရည်ကိုင်ရည်များစွာရှိပါသော်လည်း အဆင့်ကနိမ့်နေသောကြောင့် မင်းသားကြီးများက ထားရမှာနေရာပြီး စေရာကို သွားရလေသည်။

ဤအခြေအနေအားလုံးကို စေ့ငုံအောင်လေ့လာသည့် မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် သူ၏သားတော်ပုဂံမင်းသားထက် အခြေအနေများစွာသာနေသည့် သားတော်ကြီးပြည်မင်းသားတို့ညီနောင်ကို မျက်စိစပါးမွေးစူးလာသည်။ ပြည်

မင်းသားသာ ခမည်းတော်၏အရိုက်အရာကို ဆက်ခံရမည်ဆိုလျှင် သူ့သား
တော်ပုဂံမင်းသားအတွက် နေရာမရှိတော့ပြီ။ ဆွေတော်များ အလယ်မှာလည်း
အမြင့်ဆုံးနေရာမှနေပြီး အနိမ့်ဆုံးနေရာသို့ရောက်ရချေတော့မည်ဟု မခံချင်
သော မာနစိတ်များနှင့် ခေါင်းထောင်ထလာနိုင်ရန် ကြိုးစားလာတော့သည်။

ထို့ကြောင့်သူ၏ စီမံကိန်းကို အကောင်အထည်ဖော်ရန်အတွက်
အကွက်ကျကျစဉ်းစားလိုက်သည်။

ပထမဆုံး ဖြိုရမည့်သူကား ပြည်မင်းသားတို့ ညီနောင်နှစ်ပါး။ ပြည်
မင်းသားကိုဖြိုလျှင် အနောက်နန်းမမြဲလေးက ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုကပ်ပြီး အကူ
အညီပေးလာနိုင်သည်။ ပြည်မင်းသားနှင့် မမြဲလေးသည် ဦးစထံမှာ ကဗျာဂီတ
သင်ယူဘက်ဝါသနာတူ၍ ရင်းနှီးခင်မင်မှု ရှိနေကြသူနှစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်
မမြဲကလေးသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ဘုရားသွားဘက်၊ ဘယက်ဆွဲကုံး အချစ်တုံး
လည်းဖြစ်သည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မြဲကလေးကသာ
တစ်ချက်လောက်ချော့လိုက်လျှင် ပျော့ပါလာမည့်အခြေမှာရှိနေသည်။ ထို့
ကြောင့် ပြည်မင်းသားကိုလုပ်ကြံလျှင် မြဲကလေးကိုပါ ချည်ပြီးတုတ်ပြီး ဖြစ်နေ
စေရမည်ဟု မိဖုရားခေါင်ကြီးကမြင်သည်။

ကံတရားက အစစအရာရာမိဖုရားခေါင်ကြီးဘက်မှ သာလျက်ရှိနေ၏။
ကြံတိုင်းအောင်၊ ဆောင်တိုင်းမြောက်သည့် မိဖုရားကြီးဟုဆိုရပါမည်။ ၁၂၀၃
ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလတွင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သားတော်ကြီး ပြည်မင်းသားကို
ရေတပ်မှူးအဖြစ်ခန့်အပ်လိုက်ပြီး ရန်ကုန်သို့ဘုရားဖူးထွက်ကြွလာသည်။
သားတော်ငယ်ပခန်းမင်းသားက ရေတပ်နောက်ပိုင်းကို တာဝန်ယူအုပ်ချုပ်
ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်၍ထွက်ခွာလာရသည့် ပြည်မင်းသား
သည် ခမည်းတော်၏ ခရီးစဉ်ကို အန္တရာယ်မကျရောက်စေရန် လမ်းတလျှောက်
တို့ ရှင်းသွားရလေသည်။

မိဖုရားခေါင်ကြီးနှင့်တကွ အနောက်နန်းမိဖုရားပါ လိုက်ပါခွင့်ရပြီး
လျှင် သားတော်၊ သမီးတော်စုံစုံလင်လင်ဖြင့် ကြွချီသွားသည့်ဘုရင်မင်းမြတ်၏
ဤခရီးသည် ရန်ကုန်တွင်ခုနှစ်လကြာစိုးစံခဲ့လေသည်။ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး
၏ ချောင်းသီးမှနေပြီးမြေအောက်သို့ထိအောင် ကိုယ်လုံးတော်ပြည့် ရွှေသင်္ကန်း
များ ကပ်လှူပူဇော်လေသည်။ အနောက်နန်းမိဖုရားကလည်း အနောက်ဖက်
စောင်းတန်းတစ်ဆောင်ကို ကုသိုလ်တော်ပြုခဲ့သည်။

အထက်အညာကဲ့သို့သော နေရာဒေသမျိုးမှနေပြီး အောက်ပြည် အောက်ရွာဖြစ်သည့် ရန်ကုန်သို့သော စိမ်းစိုလန်းဆန်းရွှေလိုက်တိုင်းအမြင်ဆန်း နေသည်များကို ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အလွန်နှစ်ခြိုက်တော်မူခဲ့သည်ဟု ဆိုပါ၏။ စိတ်နှလုံးလည်း ရွှင်ပြုံးတော်မူသောကြောင့် အနောက်နန်းမိဖုရားကို အပါးမှစွာစေဘဲ ကဗျာလင်္ကာများသီကုံးခိုင်းသည်။ အတီးတော်၊ အဆိုတော် များနှင့်လည်းဖော်ပြေခိုင်းသည်။ အနောက်နန်းမိဖုရားကလည်းခေါင်းတော် ညိတ်လျှင် စိတ်တော်သိနိုင်သည့် ပါးနပ်သူဖြစ်သောကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ် နှလုံးတော် ငြိမေမည် “သိင်္ဂါရွှေရောင် ပတ်ပျိုး” ကို အမြန်သီကုံးပြီး အတီးတော်၊ အဆို တော်များနှင့် ဆတ်သွင်းသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် အနောက်နန်းမိဖုရားတို့ ယခုကဲ့သို့ ချစ်ကြည်နူး ဇွာဖြင့် ဝံ့နေတော်မူကြသည့် ရှုခင်းကို ရှုစားလိုက်ရသည့် ခဏတွင် မိဖုရား ခေါင်ကြီး၏ အကြည့်များ ခက်ထန်သွားရသည်။ “နေရာတကာမြကလေး၊ မြကလေးနှင့် မြကလေးမပါရင်ပွဲမစည်တော့သလိုပဲ” ဟု ဘုရင်မင်းမြတ် နောက်ကွယ်တွင် မကြားတကြားဆိုသည်။ အရှင်သခင်များ၏ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်၍ ခစားနေကြရသူများ ဤစကားကို ကြားကြပေသည့် အုပ်ဆိုင်း၍ပဲ နေလိုက်ကြသည်။ နားဝမှဝင်လာသည်ကို ပါးစပ်မှပြန်မထုတ်ဝံ့ကြချေ။

တပေါင်းလဆန်းလောက်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ရန်ကုန်မှ ပြန်လည်၍ ကြွချီတော်မူလာလေရာ မင်းဘူးဆိပ်သို့ အရောက်မှာ ပြဿနာ ပေါ်ရတော့၏။ ထိုပြဿနာကား... ဘုရင်မင်းမြတ်ရှေ့မှ ကြိုတင်ထွက်ခွာ သွားနှင့်သည့် သားတော်ကြီးပြည်စားသည် ခမည်းတော်ရောက်လာသည်ကို စောင့်မနေဘဲ ရွှေစက်တော်သို့ ဘုရားဖူးသွားမိခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ မဖြစ် စလောက်သော ကိစ္စကလေးကြောင့် ထိလွယ်ရှလွယ်သော ဘုရင်မင်းမြတ်၏ နှလုံးတော်သည် “ရွှေစက်တော်ကို ဒီလောက်အပူတပြင်သွားရသော အကြောင်းရင်းကတော့ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ချင်လို့ ဆုတောင်းရအောင်သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့”ဟုဆိုသော မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ မီးလောင်ရာလေပင့် စကားတွင် ဒေါသဝင်လာတော့၏။ ထို့ကြောင့်အနည်းငယ်ကလေးပင် မဆိုင်းတော့ဘဲ သားတော်ကြီး ပြည်မြို့စားကို ပေးသနားထားသည့် ရှေ့ဆောင်ဗိုလ်မှူးအရာရှိ ရုတ်သိမ်းစေလိုက်ပြီး ညီတော်ပခန်းမင်းသားလက်သို့အပ်ကာ အကျယ်ချုပ်နှင့် လိုက်ပါစေဟု အမိန့်တော်မှတ်သည်။ ဤတွင် မိဖုရားခေါင်ကြီး ကြိုတင်စီစဉ်

ဇာသည့် ထိုးနှက်ချက် ပထမအဆင့်ကား အောင်မြင်သွားရလေပြီတည်း။

သို့ပါသော်လည်း ညီတော်ပခန်းမင်းသားက နောင်တော်ဘက်မှ အမြဲ ရပ်ကာ ခမည်းတော်၏ စိတ်ပြေရာပြေကြောင်းကို တစ်လမ်းလုံးလျှောက်ထား လာလေသည်။ ထို့ကြောင့်မိဖုရားကြီး၏ ပစ်မည့်ဟန်ပြင်ထားသည့်မြှားဦးသည် ခခန်းမင်းသားဘက်သို့ လှည့်သွားလေသည်။ နေပြည်တော်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး ကြောခင်မှာဘဲ ပခန်းမင်းသားခမြာ ချက်တဖြုတ်ကွယ်သွားရရှာ၏။ မိဖုရား ခေါင်ကြီးအတွက်ကား တစ်လမ်းရှင်းသွားပြီဟုဆိုရပေမည်။

နေပြည်တော်မှာလည်း ရန္တပို့စာချုပ်ကို အကြောင်းပြုပြီး နိုင်ငံခြား သားများအဝင်အထွက်များလာသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်အနေနှင့်ကလည်း ချီးချစ်စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်သော ဘုရင်ဖြစ်တာကြောင့် နိုင်ငံခြားသားများနှင့် လုံးဝအတွေ့မခံလို။ နိုင်ငံခြားသားများကိုလည်း နေပြည်တော်မှာ မနေစေလို ဘဲ ရန်ကုန်မှာနေထိုင်ကြပြီး ရန်ကုန်မြို့တော်ဝန်နှင့်သာ ဆက်ဆံကြစေလို သည်။ နိုင်ငံခြားသားများအနေနှင့်ကလည်း မလွဲသာသောကိစ္စမှသာ ဘုရင် မင်းမြတ်ထံသို့ဝင်ရောက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘုရင်မင်းမြတ်၏ နန်း သတ် (၃)နှစ်အတွင်း ဗြိတိသျှသံမှူးလေးဦးအထိ ပြောင်းလဲခဲ့ရသည်။

ရန္တပို့စာချုပ်အရ ဗြိတိသျှသံမှူးတို့ကို မြန်မာမင်းနေပြည်တော်တွင် နေခွင့်ရှိသည်ဆိုသော အချက်ကို ဘုရင်မင်းမြတ်သည် လုံးဝခွင့်မပြုလို၊ ဤစာ ချုပ်သည် နောင်တော်စစ်ကိုင်းမင်းလက်ထက်တွင် ချုပ်ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူနှင့်ဘာမျှ မဆိုင်ဟု ယူဆထားသည်။

ဤသို့သော အရေးအခင်းတို့ဖြင့် အမရပူရနန်းတွင်းတွင် ရှုပ်ထွေး နေ၍ ဘုရင်မင်းမြတ်ကျန်းမာတော်မမူဟူသောသတင်းက အတွင်းတော်မှ ချဲ့လွင့်လာသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ် စိတ်ဝေဒနာရှင်အဖြစ် သတိလက်လွတ်ကာ မင်းတဲအိကင်းသို့ပင် ပို့ထားရသည်။ မင်းတဲအိကင်းမှာလည်း မသက်သာ၍ အရေပူရရှိ ကြေးပြာသဒ်ခေါ် သံတိုင်များဖြင့်ကာရံထားသည့် လှောင်အိမ်ထဲ သို့ထည့်သွင်းထားရသည်ဟူသော စိတ်နှလုံးမချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ စကားများသည် မင်းတွင်း၌ နေ့စဉ်ကြားနေရတော့သည်။

သည့်နောက်တော့ အမရပူရထီးနန်းကို သိမ်းပိုက်မည့် ပုဂံမင်းသား ၏ ကြံ့ခိုင်ရာလမ်းတွင် မယ်တော်မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ ကြိုးစားမှုကြောင့် ဆူးညောင် သဏ္ဍာန်သမျှ စရှိတော့ပြီ။ အားလုံးရှင်းလေပြီတည့်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်

တိုင်ပင်လျှင်ခွင်းသွားလေပြီ။ သို့သော် “ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အိပ်မော ကျနေ ခိုက် ခေါင်းအုံးနှင့်ဖိသတ်ခြင်းကိုခံလိုက်ရ၍ နတ်ရွာစံသွားရရှာလေသည်” ဟူသော တီးတိုးသတင်းကိုမူ အတွင်းဆောင်နေသူများကြား လိုက်ရသည်။

ပုဂံမင်းနန်းတက်လာသည်။ ပုဂံမင်းနှင့်အတူ မြို့ဝန်ဘိုင်ဆပ်၊ အတွင်း ဝန်မောင်ပွားနှင့် ပုဂံမင်းသား ယောက်ဖတော်စပ်သည့် မင်းသား မောင်ကျောက်လုံး တို့ပါ လိုက်ပါလာကြသည်။ ဘိုင်ဆပ်ကား ပုဂံမင်း၏ ငယ်ကျွန်တော် လူပျိုတော် သားအဖြစ်နှစ်ပေါင်းများစွာ အမှုထမ်းလာခဲ့သည့် ဇေဒဗာရီကုလားကပြား၊ ဗုန်းအိုးရွာသားဖြစ်သည်။

ဤပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦးကို လက်စွဲပြုကာ၊ ပုဂံမင်းသည် အမရပူရကို အုပ်ချုပ်လာသည်။ ဘိုင်ဆပ်၏ မြို့စာရေးဖြစ်သူ မောင်ပိန်ကလည်း တောင် သမန်အင်းကို ပြတ်ကူးသော သစ်တံတားကို “မောင်ပိန်တံတား”ဟု အမည် တပ်ထားသော်လည်း စစ်ကိုင်းနှင့် အင်းဝရှိနန်းတော်ရာဟောင်းများမှ သစ်များ ကို ဖျက်ဆီးလှူဆောင်လာခြင်းဖြစ်သည်ကိုမူ ငဘိုင်ဆပ်အား ကြောက်၍ မည်သူမျှ ပါးစပ်မဟုစန့်။ နိုင်ငံတော်မှာလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုကြောက်၍ ပါးစပ်မဟုစန့်ကြ။

သို့သော် . . .

“မျိုးနွယ်မတူ၊ ဘယ်ကလူ

ပြည်သူပွက်အောင်၊ ထားပါလိမ့်

ချီးကြက်တည်ရာ၊ တွေ့ခဲ့ပါ

ပြည်တော် ဘယ်မှာသာပါလိမ့်”

ဟူသော ငဘိုင်ဆပ်ကို မကျေနပ်၍ တစ်ပေါင်လိုလိုစာချိုးများပေါ် လာသည်။ ဤသို့သော ခေတ်အခြေအနေတွင် ငဘိုင်ဆပ်ဖမ်းမိလာသည့် သားတော်လေး ထိပ်တင်တုတ်၏ အရေးအမှန်ပင် ရင်လေးနေရပါတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့တတွေသည် ပြည်ထိပ်ထားကို အားပေးစကား ပြောရင်းဖြင့် ထိပ်တင်တုတ်လေး လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းကို ဘုရားမှာဆုတောင်း ကြသည်။ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များစောင့်ရှောက်တော်မူကြပါဟုလည်း တိုင် တည်ကြသည်။ ညီလာခံကျင်းပမည့် နောက်တစ်နေ့နံနက်ရောက်လာသည့် အထိ ကျွန်မတို့အားလုံး တစ်မှေးမျှမပျော်ကြ။

ငြိမ်းသာတစ်ယောက်ကလည်း ပြည်ထိပ်ထား၏ခြေကိုဖက်ပြီး တစ်

ချိန်လုံးငိုနေတော့သည်။ ထမင်းလည်းမစား၊ ရေလည်းမသောက်ဘဲ အရူးတစ်ယောက်ပမာ တစ်ယောက်တည်းစကားတီးတိုးပြောလိုက်၊ မျက်ရည်သုတ်လိုက်နှင့်ဖြစ်နေသည်မှာ မယ်တော်ရင်းဖြစ်သည့်ပြည်ထိပ်ထားကပင် အားပေးနေရသည့်အခြေအနေသို့ ရောက်နေတော့သည်။

“အမယ်လေး၊ ထိပ်ထားဖုရားရဲ့သားသာတစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဘုရားကျွန်မပါ လိုက်သေမယ်ဘုရား၊ အလွန်လိမ္မာတဲ့သား၊ သားအမိနှစ်ယောက်ခရီးတစ်လျှောက်မှာပြေးရင်းလွှားရင်း သူ့ခမာဆာရှာတယ်ထင်ပါရဲ့ “နို့မေ မောင်မောင်ပွဲတော်ဆာပြီ”တဲ့။ ပူဆာရှာတော့ ဘုရားကျွန်မက “သား၊ နောက်ကိုပွဲတော်ဆာတယ်လို့ မပြောနဲ့နော်၊ ထမင်းဆာတယ်လို့ပြော၊ ကြားလားသား။ နောက်ပြီးတော့ နို့မေလို့လည်းမခေါ်ရဘူးနော်၊ အမေလို့ခေါ်တုတ်လား” ဆိုတော့ ခေါင်းညိတ်ရှာတယ်။ အင်မတန်နာခံတတ်တဲ့သား။

ပြောရင်းငြိမ်းသာမျက်ရည်သုတ်ရပြန်သည် ထိပ်တင်တုတ်လေးကိုရင်မှာပိုက်ပြီး ငြိမ်းသာသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာလည်း နားခဲ့ရသည်။ သီလရှင်ကျောင်းမှာလည်း ခိုခဲ့ရသည်။ တောထဲတောင်ထဲရောက်သွားလျှင်လည်း...

“တပည့်တော်မသည် သားလေး၏ အသက်ကို တပည့်တော်မ၏ အသက်ထက် တန်ဖိုးထားပြီးပြေးခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ဤစေတနာအတိုင်း ဓနိကန်ပါလျှင် သားလေး ဘေးရန်ကင်းပါစေသတည်း” ဟု သစ္စာပြုသည်။ ငြိမ်းသာ၏ ဇာတိဒေသတောင်လွဲရွာလေးသို့ သားအမိနှစ်ယောက် ရောက်သွားကြတော့မှပဲ ငြိမ်းသာသက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။ သားလေးအသက်ချမ်းသာပြီဟုလည်းဝမ်းသာရသည်။ သို့သော် ထိပ်တင်တုတ်သည် သူ့သားအရင်းဖြစ်ပါသည်ဟုသော ငြိမ်းသာစကားကိုမူ ရွာသားများကမယုံ၊ “ညည်းသားလေးဆုံးသွားပြီဆို”ဟု မသင်္ကာသလိုမေးသူကမေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် ငြိမ်းသာက ငိုရင်း ပြည်ထိပ်တင်မက မျက်ရည်ကျရင်းဖြင့် နိဗ္ဗာန်ညီလာခံသိမ်းချိန်သို့ ရောက်လာသည်။ ရွှေနန်းတော်မှ အမိန့်သံကို အားလုံးကြားရတော့မည် ဟူသော မျှော်လင့်ချက်မျက်နှာများဖြင့် ကျွန်မတို့အားလုံးသည် စကြာဒေဝီ မိဖုရားကြွလာမည်လမ်းကို မကြာခဏ လှမ်းကြည့်နေခဲ့ကြတော့၏။

ဝမ်းသာရမည့်အချိန်ကား ရောက်လာလေပြီ။ တစ်ဆင့်ခံစကားသာမက ထိပ်တင်တုတ်ကလေး ကိုယ်တိုင် ကျွန်မတို့ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ရှိ

လာပါပြီ။ ဤတစ်ကြိမ် လွတ်မြောက်လာခြင်းကား ထိပ်တင်တုတ်ကလေးအဖို့ တကယ့်အခွင့်အရေးကြီးပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

အသားလေးညှိသွားရုံမှအပ ထိပ်တင်တုတ်ကလေးသည် ထွားလည်း ထွားလာသည်။ သန်လည်းသန်လာသည်။ သူသည်ပထမဦးဆုံး ငြိမ်းသာ ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းမျက်ရည်လည်ရွှေနှင့်ဖြစ် နေရှာသည့် ငြိမ်းသာသည် ထိပ်တင်တုတ်ကလေးကို လွတ်ထွက်သွားမည် စိုးသလို ရင်ခွင်ထွင်းသို့ တအားဆွဲသွင်း၍ “သား... ဟိုမှာလေ... မယ်မယ်” ဟု ပြည် ထိပ်ထားကို လက်ညှိုးညွှန်သည်။

ဗုတ်ရည်မစဲနိုင်အောင် ဖြစ်နေရှာသည့် ပြည်ထိပ်ထားသည်လည်း ထိပ်တင်တုတ်ကို လှမ်းလှေ့ချီရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို အမှတ်ပြုမိသွားသလို “ခန်းခမ်း... သားတော်လေး၊ မယ်မယ့်သားမှာ မဲ့ရှိုသေးရဲ့လား” မေးသည်။ ထိပ်တင်တုတ်က သူမယ်မယ်ရင်ခွင်ထက်မှ လျှောကျသက်ဆင်းလိုက်ပြီးမှ အတိုအသာလုပ်ကာ “သည်မှာလေ အမေ” ဟု လည်တိုင်အောက်ရှိ မဲ့နီ ကလေးကို ဝမ်းသာအားရပြောသည်။

“အင်း... တောတွင်းသားလေး လုံးလုံးဖြစ်သွားတဲ့ သားတော်လေးကို အမေကနေပြီး မယ်တော်ခေါ်တတ်လာအောင် သင်ပေးရဦးမှာပဲ”

ပြည်ထိပ်တင်သည် လေသံတိုးတိုးဖြင့် ညည်းညူသလိုပြောလိုက်သည်။ ငြိမ်းသာကတော့ ပီတိဖုံးသည့် မျက်လုံးကြီးအစုံဖြင့် သူ့သားထိပ်တင်တုတ် မျက်နှာကိုပဲ ကြည်မဝအောင် ဖြစ်နေရှာတော့၏။

ဤနံနက်ညီလာခံ၏ ရှုခင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်ပြောင်းသိရသော အခါ မှာတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုရော၊ မိဖုရားခေါင်ကြီးကိုပါ ကျေးဇူးများစွာ တင် ပါသည်။ ရင်သည်းလှိုက်ဖိုရသော နံနက်ခင်းပင် ဖြစ်ပါလေ၏။

ညီလာခံချိန်ရောက်သည်နှင့် ငေါင်ဆပ်သည် ထိပ်တင်တုတ်ကလေး လက်ကို ဆွဲပြီး “ရန်သူတော် ကလေးကို မိလာပါပြီဘုရား၊ ရှုစားတော်မူပါ” ဟု မျက်နှာလိုအားရလျှောက်ထားလိုက်၏။ သို့သော် ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ မည်သို့သော အသံကိုမျှ မကြားရသေးခင် “ဘယ်ကရန်သူလဲဟဲ့၊ ဒီကလေး ဟာ ငါတို့ရဲ့ တူတော်ကလေးပါလားကွယ်ရဲ့” ဟု မိဖုရားခေါင်ကြီးထံမှ စော့စွာ အသံထွက်လာသည်။

ဘိုင်ဆပ်က မလျော့သေး၊ ထပ်မံ၍ လျှောက်ထားပြန်သည်။

“ရွှေနားဆင်တော်မူပါ ဘုရား၊ ဒီကလေးကို ဆင်အောင်းလမ်းမှာ သွားထားလိုက်ရဲ့ပဲ၊ သီးခြားစီရင်စရာမလိုကြောင်းပါ ဘုရား”

“ရှိစေ... ရှိစေ... မောင်မင်း၊ ဒီကျွန်ရစ်သားကလေး ချမ်းသာပါစေတော့ကွယ်၊ သူ့ကို ကောင်းကောင်းစောင့်ရှောက်ထားလိုက်ကြပါဘိ”

မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ စကားဖြင့် နားဝင်သွားပြီး ပြစ်သည့် ပုဂံမင်းမြတ် ၏ အဆုံးအဖြတ်စကားကိုကြားရတော့မှပဲ ငဘိုင်ဆပ်ရပ်သွားလေတော့၏။ သို့သော်ငဘိုင်ဆပ်သည် လက်မလျှော့သေး။ မရဿကချိုင်မည့်အကြံဖြင့် ငြိမ်းသာတို့လာစဉ်က သူ့အိမ်မှာတင်ထားသည့်အခိုက် ရွှေဖလားပျောက်သွားသည်ဟူသောအသံကိုပေးကာ ငြိမ်းသာထံမှ ရွှေတိုငွေစများထွက်လာမည်ထားဟု အကြံအဖန်လုပ်လာပြန်သည်။

သည်နေရာမှာ ငြိမ်းသာကပါးသည်။ ဘိုင်ဆပ်သည် သူ့ကိုအမိမိန်းပြီး မြို့ဝန်ဆိုသော အာဏာနဲ့ထိပ်တုံးခတ်ကာ ငွေညှစ်တော့မည်ဟု ကျိန်းသေသိ၏။ ထို့ကြောင့် ထိပ်တင်တုတ်ကလေးကို သူမယ်တော်ထံ အပ်ပြီး တစ်ချိုးတည်း လစ်တော့သည်။

၁၂၀၉ခုနှစ်တွင် ထိပ်တင်တုတ်လေးသူမယ်တော်နှင့် ပြန်တွေ့ဆုံသည်မှစပြီးဇာတာတက်လာသည်။ အသက် (၅)နှစ်ရှိလာပြီဖြစ်သော ထိပ်တင်တုတ်လေးကို အထိန်းတော်အသစ်ထပ်မရှာတော့ဘဲ ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ကြောဒေဝီမိဖုရားကပဲစောင့်ရှောက်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်မတို့မှာလည်း ထိပ်တင်တုတ်လေးကိုပဲ ကျွန်မတို့မောင်တော်လေးဟူသော အမှတ်နှင့် ဝိုင်း၍ ခုန်ကြရသည်။ သူကလေးကလည်း အရွယ်နှင့်မလိုက် တိတိတာတာ စကားဆိုတတ်လှသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ညီမလေး မင်းမြတ်လှက စိတ်ကူးယဉ်သည်။

“စိုးစိုးရေ... မောင်လေးတို့လည်း ထွက်မပြေးခဲ့ရင် ဖိုးတုတ်လိုပဲ ချမ်းသာခွင့်ရချင်ရမှာနော်”

ဟု တောင့်တစွာ ပြောရှာသည်။

ပုဂံမင်း နန်းတက်ပြီးနောက်နှမတော် စကြာဒေဝီမင်းသမီးကို မယ်တော်မိဖုရားကြီးအဆောင်တော်သို့ ရွှေပြောင်းနေထိုင်စေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် စကြာဒေဝီမိဘုရား၏အရိပ်အောက်တွင် ခိုအောင်းနေရသည့် ကျွန်မတို့တတွေမှာလည်း မယ်တော်ဖုရားကြီးနှင့်အတူနေထိုင်ကြရတော့သည်။ အတွင်းတော်၌ နေထိုင်ခွင့်ရပြန်တော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည်မယ်တော်ဖုရားကြီး နှင့်မြစ်

စေ၊ ကြောဒေဝီဗေဒနာနှင့်ဖြစ်စေ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ထွက်တော်မူရာသို့ လိုက်ပါခွင့် ရလာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာလည်း အတူနေထိုင်သူဒုက္ခသည် အားလုံးတစ်ပြုံ တစ်ကြွေးနောက်တော်မှ လိုက်ပါရသည်။

၁၂၀၄ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလကုန်ခါနီးလောက်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ထူးဆန်းသောတုသိုလ်တော်ပွဲကို ကျွန်မတို့လိုက်ပါခွင့်ရကြပြန်၏။ ဤတုသိုလ်တော်တား မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးအား သူ၏မကိုဋ်သရဖူတော်ကို ကပ်လှူပူဇော်ခြင်းဝင်ဖြစ်လေသည်။ ဤနှစ်မှာပင် ဘုရင်မင်းမြတ်နန်းကျသွားလေသည်။ မင်းတုန်းစားမင်းက နန်းတက်လာသည်။

ထိုအခါ မင်းတုန်းဘုရင်မင်းမြတ်သည် မုဆိုးမဖြစ်နေရှာသည့် ခန့်တော်ပြည်ထိပ်ထားနှင့် သူ၏မိသားစုကို စကြာဒေဝီဗေဒနာ၏ အဆောင်တော်မှခေါ်ယူကာ သီးခြားဝန်တော်အိမ်ဆောက်ပေးပြီး ဂုဏ်မငယ်ရလေအောင်စောင့်ရှောက်ထားတော်မူ၏။ ထိပ်တင်တုတ်ကလေးကိုလည်း သားတော်များနှင့်အတူ ရွှင်ပြုပေးသည်။

ထိပ်တင်တုတ်ကလေးလည်း ဖေ့သားပီသလှသည်။ ရှင်လူထွက်သည့်နေ့မှစပြီး အစွမ်းအစများပြလာသည်။ ရွယ်တူမင်းသားချင်းယှဉ်လျှင် သူကချည်း နေရာတကာသာနေသည်။ မင်းညီမင်းသားများ၏ အရည်အသွေးတို့ပြရာဖြစ်သည့် နှစ်စဉ်ကျင်းပမြဲ မြင်းခင်းသဘင်နှင့်ဂူလီရိုက်ပွဲသဘင်တို့မှာ ထိပ်တင်တုတ်ကချည်း ဆုတ်ဆိပ်များရသည်။

ဤသို့အရည်အချင်းပြည့်ဝနေသည့် တူတော်ထိပ်တင်တုတ်တို့အသက် (၁၈)နှစ်ကျော်ကျော်လောက်မှာ မင်းတုန်းဘုရင်မင်းမြတ်က မြင်းဖူးမင်းသားခန့်အပ်တော်မူလိုက်၏။ မြင်းဖူးမင်းသားဆိုသည်မှာ စစ်မက်ရေးဝေါ်လာလျှင် မြင်းတပ်တစ်တပ်ကို အုပ်ချုပ်ပြီး ချီတက်တိုက်ခိုက်ရသည့်တာဝန်ကိုယူရလေသည်။ ဤတာဝန်ကို မင်းညီမင်းသားတို့ကိုသာ ခန့်အပ်ခြင်းဖြစ်၍ မြင်းဖူးမင်းသားဟုခေါ်ဝေါ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြင်းစီးကျွမ်းကျင်သော ထိပ်တင်တုတ် မြင်းဖူးမင်းသားတာဝန်ကို သုံးနှစ်ကြာထမ်းဆောင်ပြီးချိန်တွင် “မင်းရဲသီရိရာဇာကျော်” ဟူသောဘွဲ့ထူးဖြင့် မြင်းစီးကျော်ဘွဲ့တံဆိပ်ကို ချီးမြှင့်ခံရပြန်သည်။

တစ်နေ့တစ်ခြားအရည်အချင်းပြည့်ဝလာသော ထိပ်တင်တုတ်သည် အသက်(၂၀)ကျော်လာပြီ။ ရုပ်ဆင်းဟန်မူကလည်းထွားကြိုင်းညိုမောင်း

လူလုံး လူဖန်တင်တယ်သည်။ အပြောအဆိုကလည်း ချိုရွှင်သည်။ ထိုအခါ မင်းသားပျိုများကြားမှာ ထိပ်တင်တုတ်နာမည်ကအထင်ရှားဆုံးဖြစ်လာတော့၏။ နန်းတွင်းသူမိန်းမချောလေးများ၏ အရေးပေးခြင်းကိုလည်း အများဆုံးခံလာရသည်။ မယ်တော်ဖြစ်သူကလည်း သားတော်လေးမတော်တရော်ဖြစ်မည်ကို တစ်နေ့တခြား စိုးရိမ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် သားတော်ကို တစေ့တစောင်းကြည့်ပြီး သတိပေးနေရသည်။ ကျွန်မကိုတွေ့သည်အခါများမှာလည်း “စိုးစိုးရယ် မောင့်မောင့်ကို သတိပေးချည်ပါဦး၊ မောင်မောင့်သတင်းများမွေးလှတယ်” ဟု စိုးရိမ်စွာပြောသည်။ ကျွန်မပြုံးလို့ပဲနေလိုက်သည်။ ထိပ်တင်တုတ်သတင်းများမွေးနေသည်ကို ကျွန်မလည်း သိပြီးဖြစ်သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်မိဖုရားခေါင်ကြီးစကြာဒေဝီ မဖုရားတို့ ပွဲတော်တည်ချိန်များတွင် အလှည့်ကျ ပွဲတော်လိုက်ကြရသည့် မင်းသားမင်းသမီးနှင့် အပျိုတော်များတွင် နိုင်ငံခြားသူ အပျိုတော် အာမေနိယန်အမျိုးသမီး မာရီနာဆိုသူကလေးရှိလေသည်။ အပျိုတော် အငယ်ဆုံးလေးဖြစ်သည့် မာရီနာကို ထိပ်တင်တုတ်က ရွယ်တူခြင်းမို့ စိတ်ဝင်စားသည်။ မာရီနာကို မြင်လျှင် ထိပ်တင်တုတ်ကနောက်တတ်ကစားတတ်သည်။ တစ်နေ့တွင် ဘုရင်မင်းမြတ် ချွေတော်၌ ခစားခွင့်ရထားကြသည့် မင်းသားပျိုများသည် မာရီနာကို ဘယ်သူစေ့သလဲဟုအချင်းချင်းစိန်ခေါ်သည်။ ဤတွင် လူရဲကြီး ထိပ်တင်တုတ်က “ညီတော်စဝံတယ်၊ ကြည့်” ဟုပြောပြီး ဂါဝန်ကြီးတစ်ဖားဖားနှင့်ထွက်သွားသည့် မာရီနာနောက်သို့ မယောင်မလည်ကပ်လိုက်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ မတော်တဆလိုလိုနှင့် မာရီနာ ဂါဝန်အနားကို နင်းထားလိုက်လေ၏။

“ဒီမင်းသားဘာလုပ်တာလဲ၊ မမြင်ဘူးလား” ဟုမာရီနာက မျက်နှာထားနှင့်ကြိမ်းမောင်းလျှင် ထိပ်တင်တုတ်သည် မျက်နှာသေလေးဖြင့် “မတော်လို့နော်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ” ဟု ကပျာကယာ တောင်းပန်သည်။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် ထိပ်တင်တုတ်နှင့်မာရီနာတို့သည်ရင်းနှီးစွာသော မိတ်ဆွေဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားကြတော့၏ဟု မင်းသားပျိုများလောကမှာ ပြောစမှတ်ပြုနေကြသည်များကို ကျွန်မကြားသိသလို ထိပ်တင်တုတ်မယ်တော်လည်း ကြားပြီးဖြစ်နေပေမည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မသင့်တော်သူများနှင့် သူ့သားတော် နီးစပ်သွားမည်ကို အလွန် ခြေရိပ်နေတော့သည်။ အထူးသဖြင့် မာရီနာတို့လိုနိုင်ငံခြားသူများနှင့် နီးစပ်သွား

မည်ကို ဝိ၍မိခင်သည်။ သားအတွက် အိမ်ထောင်ဖက်ကို ရှာချိန်တန်ပြီလားဟု သတိပြုမိသောအခါတွင် မယ်တော်ပြည်ထိပ်ထား၏ မျက်စိထဲမှာ ပေါင်းဟောင်းသင်းဟောင်းဖြစ်ခဲ့သည့် ရက်ကန်းတော်အုပ်မင်းသားကြီး၏ သမီးတော်လေး ထိပ်တင်ညွန့်ကို သွား၍မြင်သည်။

ရက်ကန်းတော်အုပ်မင်းသားကြီး၏ မြောက်သားတော်မှာ သုံးဆယ်မင်းသမီးခင်အိုဖြစ်သည်။ ခင်အိုသည်လည်း ဟံသာဝတီမင်းတရားမှ ဆင်းသက်ထားသည့် ဆွေးတောင်းမျိုးတောင်းဖြစ်သောကြောင့် ခမည်းခမက် တော်စပ်ရန် နေသောစွယ်ရာခေါ်တွင် ပြည်ထိပ်ထား လူဆလေသည်။ ခင်အိုထက် အငယ်ခပ်တောက်နှင့် ခင်စုတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကလည်း အရော တဝင်ချစ်ခင်တန်နိုင်သည်ဟု ထင်သည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အလယ်နန်းမိဖုရား ဆင်ဖြူရှင်မထံ သို့သွားပြီး ပြည်ထိပ်ထားကအတူအညီတောင်းသည်။ ရက်ကန်းတော်အုပ်မင်းသားကြီး၏ သမီးတော်လေးကို တူတော်မောင်အတွက် ကမ်းလှမ်းပေးပါဘိဟု မေတ္တာရပ်ခံသည်။

နတ်လည်းလို၊ ဂြိုဟ်လည်းမ ဆိုသကဲ့သို့ ထိပ်တင်တုတ်ကို ရက်ကန်းတော်အုပ်မင်းသားကြီးက သမီးတော်ထိပ်တင်ညွန့်နှင့်သဘောတူလိုက်ပြီဆိုသောအခါ မင်္ဂလာအခမ်းအနားကျင်းပရန်သာရှိတော့သည်။ မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်ကို မင်းသားကြီး အိမ်ရှေ့မှာပဲ ဆောက်လုပ်မည်ဟု ပနွက်ပင် ရိုက်ပြီးနေပြီ။ ထိပ်တင်တုတ်နှင့် ထိပ်တင်ညွန့်တို့ လူငယ်နှစ်ဦးအဖို့ ချစ်ရည်တူနှစ်ကိုယ်မျှ၍ အလိုကျဖြစ်ရန်သာ ကျန်တော့သည်။

သို့သော် မည်သို့မျှ ထင်မှတ်မထားပါဘဲ ထိပ်တင်ညွန့်မယ်တော် သုံးဆယ်မင်းသမီးကြီး ရေချိုးမှား အပူရှပ်ပြီး ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်သွားရှာသောအခါ မင်္ဂလာဆောင်ရန် ပနွက်ရိုက်ထားသည့် နေရာသည် အသုဘအခမ်းအနားအတွက် မဏ္ဍပ်ဖြစ်သွားရတော့၏။ ထို့ကြောင့် မင်္ဂလာရက်မြတ်ကို ရက်အကန့်အသတ်မရှိ ခေတ္တရွှေ့ဆိုင်းထားရသည်။

သည်မှာတင် ထိပ်တင်တုတ်ခံမှာအနေခက်ရှာတော့သည်။ လူလည်း ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို မသိသလိုယောင်နနဖြစ်သွားလေသည်။ မိမိကေန်ပိုင်ဆိုင်တော့မည့် အလှပန်းလေးထိပ်တင်ညွန့်နှင့်လည်း လွတ်လပ်စွာတွေ့ဆွဲခွင့်မရှိသေးသောကြောင့် မယ်တော်ဟန့်တားထားသည့် နိုင်ငံခြားသူထံ

မာရိနာထံသို့ စိတ်အလိုလိုက်ပြီး တဖန်ဆက်သွယ်မိပြန်သည်။

နေပြည်တော်မှာ အချောအလှများစွာရှိသော်လည်း မာရိနာနှင့်မတူ။ မာရိနာက အပြောအဆိုပွင့်လင်းသည်။ အရယ်အပြုံးလှသည်။ ယောက်ျားတို့၏ အသည်းနှလုံးကို ယူကြိုးဆွဲငင်နိုင်သည့် အချောအမြူလည်းရှိသည်။ ဤသို့သောအကြောင်းများကြောင့် စိတ်၏ပြေရာပြေကြောင်းရှာနေသည့် ထိပ်တင်တုတ်သည် မာရိနာနေထိုင်သည့် တောင်ပြင်သို့ အရောက်အပေါက်များလာ၏။

ထိုအခါ မာရိနာအိမ်သို့ နေ့နေ့ညညအချိန်ရှိသမျှ ဝင်ထွက်သွားလာနေသည့် တောင်ပြင်သူဌေးသားအဖွဲ့နှင့် ထိပ်တင်တုတ်ရင်ဆိုင်တိုးတော့သည်။ ထိပ်တင်တုတ်က နန်းတွင်းအမှုထမ်း၊ တာဝန်နှင့်လူဖြစ်နေခြင်းကြောင့် တာဝန်ချိန်မှာ မည်သူမျှမသိအောင် ခိုးထွက်လာခြင်းဖြစ်လေရာ အခြံအရံနှစ်ယောက်ပဲပါလာသည်။ သူဌေးသားမှာကား သူ့ရပ်ကွက်လည်းဖြစ်နေသောကြောင့် အခြံအရံအဖွဲ့အင်အားက အများကြီးသာနေသည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ထိပ်တင်တုတ်မာရိနာအိမ်သို့ သွားလာဝင်ထွက်တတ်သည့် အချိန်ကို သိပြီးတမင်စောင့်မင်းခြင်းလည်း ဖြစ်တန်ရာသည်။ ထို့ကြောင့် ဤကိစ္စမှာ လူအင်အား နည်းပါးသည့် ထိပ်တင်တုတ်ဘက်မှ ခံလာရသည်။ မည်သို့မှ ဖုံးဖိ၍မရတော့။

ဘုရင်းမင်းမြတ် နားသို့ဤသတင်းရောက်သွားလျှင် ဒုက္ခပါပဲဟု ခေါ်တော်နှင့်အစ်မတော်တို့မှာ မျက်ရည်ကျလေသည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ဤကိစ္စကြောင့် “မင်းသားက မင်းသား ပီပီမနေဘူး၊ လူသူရှိသေအောင် မနေဘူး၊ အရပ်ထဲသွားရှုပ်လို့ ကျော်မကောင်းကြားမကောင်းဖြစ်လာရသည်” ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်စိတ်ဆိုးတော်မူကာ အမိန့်တော်ဖြင့် ကျည်းတိုက်ထဲအချုပ်နှင့်သွင်းထားလိုက်သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ် စိတ်ဆိုးနေတုန်းမှို့ ပြေရာပြေကြောင်း မည်သူတမျှ မရှောက်ထားဝံ့။ ဤသို့ဖြင့် ထိပ်တင်တုတ်အချုပ်ထဲတစ်ပတ်နီးပါး ကြာသွားသည့်တစ်နေ့မှာ တောင်ပြင်သူဌေးသားအမှုသစ်တစ်ခု ဖြစ်လာပြန်သည်။ ဤတစ်ချိန်သူဌေးသားနှင့်တွေ့သူမှာ နန်းတွင်းအထိန်းတော်ကြီး၏ သားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူဌေးသားသည် ပို၍အတင့်ရဲလာသည်။ အထိန်းတော်ကြီး၏သားကို “မောင်မင်းကို ငါက တံတောင်နှင့်မထောင်းချင်တို့နော်၊ ငါ့တံတောင်ကအညတရမဟုတ်ဘူး၊ ဘုရင့်တူတော်ကိုမှ ထောင်းဖို့

ကောင်းတဲ့ တံတောင်၊ မောင်းမင်းကို ထောင်းလိုက်ရင် ငါတံတောင်သနသွားလိမ့်မယ်” ဟုဝင် ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။ သည်စကားကို အထိန်းတော်ကြီးသားက သူမိခင်ကို ပြန်ပြောပြသောအခါ နဂိုကစိတ်မြန်သောအထိန်းတော်ကြီးသည် ဘုရင်မင်းမြတ်ထံသို့ ကိုယ်တိုင်ဝင်လျှောက်တော့၏။

“ဘုရားကျွန်မ ခံပြင်းလွန်းလို့ပါဘုရား၊ ဒီ သူဌေးသားက ဘုရင်တုတ်တိုမှ ထောင်းချင်သတဲ့ဘုရား၊ ဘုရားကျွန်မသားနဲ့သူတံတောင်မတန်ဘူးတဲ့ဘုရား” ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ခြေစုံကို ဖက်ပြီး ငိုယိုလျှောက်ထားနေသည့် အထိန်းတော်ကြီးကို ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်အတူယှဉ်ထိုင်နေသည့် အနောက်နန်းမိဖုရားကပါဝင်၍ထောက်ခံသည်။

“အထိန်းတော်ကြီးလျှောက်ထားတာ မှန်ကြောင်းပါ၊ ထိပ်တင်တုတ်မြဲခြံတုန်းကလဲ ထိပ်တင်တုတ်ကအလွန်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီသူဌေးသားကိုက မိသားစုအားနဲ့ လာလာသမျှကို မိုက်ရှိုင်းစော်ကားတတ်ကြောင်းပါ”

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အတန်ကြာမှ လေသံတိုးတိုးဖြင့် “မိမိတို့က အေးအေးတေးတေးမြဲမြဲကြည့်စမ်းစမ်း၊ သည်လိုဆို ကောင်လေးသက်သက်ခံရတာပေါ့ သူ့မှာ ခုတုရောက်နေတာတော့မယ်၊ အခုမြန်မြန်လွှတ်ပြီး ရှေ့တော်ဝင်ပါစေ” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်သည်။

အမိန့်တော်အတိုင်း ထိပ်တင်တုတ်ကို ရှေ့တော်သွင်းပြီး ပြစ်ပျက်သမျှအားလုံးကို ကိုယ်တော်တိုင်မေးသည်။ ပြီးလျှင် “နှုတ်ရောလက်ပါ ကျူးလွန်စော်ကားသည့်တောင်ပြင်သူဌေးသားကို မောင်းကျော်ဆုံးမစေ” ဟု အမိန့်တော်ချမှတ်လိုက်၏။

(မောင်းကျော်ဆုံးမသည်ဆိုခြင်းမှာ အပြစ်ရှိသူကို နောင်ကြိုးတဲပြီး လေးပြင်လေးရပ်အနဲ့ မောင်းတီးကြေညာကာ ရိုက်နှက်ဆုံးမခြင်းမျိုးကိုခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။)

ဤကိစ္စတွင် သူဌေးသားကိုဆုံးမသူများ၏ လက်ဆည်းကပ်မှုကြောင့် သူဌေးသားခံမှာ လေးပြင်လေးရပ်အနဲ့ ခင်အသက်ပျောက်သွားရှာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အနောက်ဆောင်သူများအကြားတွင်လည်း “ထိပ်တင်တုတ်သည် စေ့စပ်ထားပြီးသူရှိပါလျက် တခြားတစ်ပါးသူနှင့်ခြေရှုပ်သောကြောင့် တောင်ပြင်သူဌေးသားနှင့် အမှုဖြစ်ပွားရသည်” ဟူသော နာမည်ပျက်အမည်းတစ်စက်တစ်စွန်းကွက်၍ သွားရတော့၏။

ထိပ်တင်တုတ်ကိုကလေးဘဝငယ်စဉ်ကတည်းက စကြာဒေဝီမဖုရား၏ ခုတုသည်စခန်းမှ ယုယပိုက်ထွေးပြုစုပေးခဲ့ရသည့် ကျွန်မမှာ ဤသတင်းဆိုးများ တို့ ကြားရသောအခါမှ သက်ပြင်းအကြိမ်ကြိမ်ချမိပါသည်။ ဤကလေးသည် ထိမ္မာယဉ်ကျေးမှုလည်းရှိသည်။ ကျေးဇူးတရားလည်းသိသည်။ ရုပ်ဆင်း ကြန် အင်ကလည်း ရွယ်တူမိန်းကလေးမိတ်ဖွဲ့ချင်လာအောင် တင့်တယ်ပြေပြစ် သည်။ သို့ပါလျက် အသွားမတော်တစ်လှမ်းကြောင့် ဖြစ်ရလေခြင်းဟု ရင်ထု နောခံစားရလေသည်။ သူ့မယ်တော်အဖို့ကားပြောဖွယ်မရှိတော့ပါ။ ဘုရင် ခင်းမြတ်ကိုယ်တော်တိုင် အမှုကိုစိစစ်ပေး၍ အပြစ်မရှိပါဟုဆိုသော်လည်း “သည်မင်းသား အပျိုတော်မာရီနာနှင့်သွားရှုပ်လို့ဖြစ်ရတာပေါ့”ဟု ဆိုစရာ ဖြစ်သွားရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်ကာလပင်အတန်ကြာသွားသည်။ ထိပ်တင်တုတ်၏ ယောက္ခမလောင်းကြီး ရက်ကန်းတော်အုပ်မင်းသားကြီးပင် ကွယ်လွန်သူဇနီး၏ ညီမလတ် ခင်ခင်ကောက်နှင့်တစ်ပင်လဲမှုတစ်ပင်ထူလိုက်ပြီးပြီ။ ထို့ကြောင့် ထိပ်တင်ညွန့်၏အဒေါ် မိတ္ထူးခင်ခင်ကောက်ထံမှ “ဒီမင်းသားက ခုက တည်း တခြေများလှတယ်။ ကြာရင်သမီးလေးစိတ်ဆင်းရဲရလိမ့်မယ်။ ဒီပြင် တစ် ယောက်ရှာပြီး အမေပေးစားမယ်” ဟူသောစကားဖြင့် ထိပ်တင်တုတ်နှင့် အဆက်အသွယ်ဖြတ်စေသည်။ ထိပ်တင်ညွန့်၏ဖခင်ကလည်း ဇနီးသစ်၏ လေသံကိုလိုက်ကာ “သူဌေးသားနှင့် အမှုဖြစ်ပွားထားသည့် သားမက်လောင်းက အိမ်ကို ဝင်ထွက်နေခြင်းအတွက်ရှက်လှပါသည်။ သမီးနှင့်လည်း မပေးစား နိုင်တော့ပါ” ဟု အပြတ်ပြောလာသည်။

သို့သော် လူငယ်များကမပြတ်။ ထိပ်တင်ညွန့်ကလေးကလည်း ထိပ်တင်တုတ်မှလွဲ၍ မည်သူ့ကိုမှ မေတ္တာမမျှနိုင်ပါဟုဆိုသည်။ ထိပ်တင်တုတ် အဖို့ကား ယောက်ျားလေးပီပီ မာနစိတ်ထားပြီး သဘောတူထားစေ့စပ်ထားပြီး တာမှ ကတိပျက်ရသလားဟူသော မခံချင်စိတ်ဖြင့် ထိပ်တင်ညွန့်ကို မရရ အောင် ယူချင်လာသည်။

ဤအချိန်မှာပဲ ခင်ခင်ကောက်ထက်အငယ် ခင်ခင်ပု(ရွှေဘိုဝန် က တော်)က မန္တလေးသို့ ရောက်လာသည်။ ခင်ခင်ပုက ခင်ခင်ကောက်ထက် ကြောင့်မတ်သည်။ စိတ်မြန်လက်မြန်လည်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့်ထိပ်တင်တုတ်နှင့် တူချော၏အဖြစ်ကို ကြားလိုက်ရသော အခါ “ယောက်ျားလေးပဲ ဒီလောက်

သွားလာတာတော့ ရှိမှာပေါ့။ အားလုံးပြောပြီးဆိုပြီး ဝင်ထွက်ခွင့်ပြုပြီးကာမှ မပေးစားတော့ဘူးဆိုရင် မိန်းကလေးနစ်နာမှာပေါ့။ ယောက်ျားသားကတာ အရေးလဲ၊ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စဟာ အစ်မတော်ကိုယ်တိုင်က စိစဉ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စပဲ”ဟု ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပြောသည်။

ဒါပေမယ့် ခင်ခင်ကောက်ကတာမှ ပြန်မပြော၊ ရေငုံ၍ နေလိုက်သည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နန်းတော်ကြီးသို့ အခစားဝင်ကြရလေရာ၊ ထိပ်တင်ညွန့်တို့ အခန်းထဲသွင်းပြီး သော့ခတ်သွားသည်။ ခင်ခင်ပု ထင်ရာလုပ်သွားမည်ကို ဦးရိမ်သောကြောင့်ပင်။ ခင်ခင်ပုကလည်း “မပေးစားဘဲ နေဝံ့ရင်နေကြ၊ ပြောရေရင်တော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ရွှေတော်ကို ဝင်ပြီးငါ့ကိုယ်တိုင်တက်လျှောက်မယ်”ကြိမ်းမောင်းသည်။ သို့ပေမယ့် ခင်ခင်ပုရွှေတော်မဝင်လိုက်ရပါ။ ခင်ခင်ကောက်ထံမှသော့ကို ရအောင်ယူပြီး သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ နန်းတော်သို့ အခစားဝင်သည်နှင့် ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့် ခြေမြန်ခြေကောင်းဆင်တစ်စီးနှင့် ထိပ်တင်တုတ်နှင့်ထိပ်တင်ညွန့်တို့ တင်ပေးလိုက်ပြီး ရွှေဘိုသို့လွှတ်လိုက်သည်။ “ရွှေဘိုတို့ ရောက်မှတော့ စိတ်အေးအေးသာနေ၊ အားလုံးဒေါ်ဒေါ်ပူတာဝန်”ဟုလည်း အားပေးလိုက်၏။

ညနေမှ အိမ်ပြန်ရောက်လာကြသည့် ခင်ခင်ကောက်တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ သမီး ထိပ်တင်ညွန့်တစ်ယောက် ထိပ်တင်တုတ်နှင့်လိုက်ပြေးပြီဟု သိလိုက်ရသော်လည်း နေဝင်သွားပြီဖြစ်၍ ဘာမျှ ဆက်မလုပ်နိုင်ကြတော့ပေ။ သည်အချိန်မှာပင် ထိပ်တင်တုတ်၏ အကျိုးကိုဆောင်ပေးနေသည့် အနောက်နန်း မိဖုရားကြီး အဆောင်သို့ ပြည်ထိပ်တင် ပြာယီးပြာယာ ရောက်သွားရှာပြန်သည်။ အကျိုးအကြောင်းကိုပြောပြပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်ထံရှေးဦးစွာဝင်ပြီးဒီအကြောင်း လျှောက်ထားနှင့်ပါဟုလည်း တောင်းပန်ရ၏။ သို့မဟုတ်လျှင် ခင်ခင်ကောက်တို့က ဦးပြီး ထိပ်တင်တုတ်တို့အမှုလေးသွားမည်ကို စိုးရိမ်နေရသည်။ ကျွန်မမှာ ပြည်ထိပ်တင်အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး... ဪ... သူ့အမျှ တစ်သက်လုံး ဟုများနေရရှာသူပါကလား”ဟု သံဝေဂလည်းဖြစ်မိလေသည်။ ကိုယ်ချင်းစာဖြီးလည်း ကြင်နာသနားမိသည်။ သားသမီးအရေးနှင့်ဆုံလာပြန်တော့ မည်သည့် မိဘမျှ ငြိမ်သက်စွာနေနိုင်ကြမည်မဟုတ်ပါ။ သက်သာရာ သက်သာကြောင်း အတွက် အားကိုးရှိရာသို့ ပြေးကြရမည်သာဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့ ဘဝဆိုသည်မှာ ရင်မောဖွယ်ရာသာများလှပါကလား။

ဤသို့ဖြင့် မိခင်ရင်း ကိုယ်တိုင်က သဘောတူစီမံခဲ့သည့်ကိစ္စကို အဒေါ်အရင်းဖြစ်သူက ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သည်။ ကာယကံရှင် သတို့သား သတို့သမီးကလည်း ကြည်ဖြူသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သဘောတူလိုက်ပြီဖြစ်၍ အေးချမ်းစွာပဲနိဂုံးသတ်သွားရပါသည်။

ခုမှပဲ အားလုံးဘဝင်ကျရတော့သည်။ အိုးနှင့်အိမ်နှင့် သားနှင့်မယားနှင့် ဖြစ်လာသည့် ထိပ်တင်တုတ်ကလည်း အစစခြေငြိမ်သွားလေပြီ။ လူကြီးဝီသစွာသော သိက္ခာကုန်နေဖြင့် မြင်းမှူးမင်းသား၏ တာဝန်ကိုယူကာ နေ့စဉ်မှန်မှန်ညီလာခံဝင်ရသည်။ မယ်တော်လည်း ဘဝင်အေးသွားရပြီ။ အစ်မတော်ပြည်ထိပ်ခေါင်တင်လည်း ကနွီမင်းသမီး၊ ပခန်းမင်းသမီးစသည့် ဒုက္ခသည်စခန်းမှ အတူနေမင်းသမီးတို့နှင့်အတူ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အလှည့်ကျကွမ်းအုပ်တော်တိုင်များအဖြစ် အတွင်းတော်မှာခစားကြရလေပြီ။ ကျွန်မတို့ညီအစ်မ နှစ်ယောက်သာ စကြာဒေဝီမဖုရားအဆောင်မှာခစားခွင့်ရကာ စိတ်အေး၊ ကိုယ်အေး၊ စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ချမ်းသာဖြင့် ဘဝင်ချမ်းသာမှုကို ရရှိနေကြပါပြီ။

မင်းတုန်းမင်းမြတ်၏ ဘုန်းတော်ရိပ်အောက်တွင် ခိုလှုံရသော အချိန်သည် ကျွန်မတို့ ဒုက္ခသည်တစ်စု၏ ချမ်းမြေ့ရိပ်သာချိန်ပဲဖြစ်ပါသောကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်တကွ အစ်မတော်မိဖုရားခေါင်ကြီးစကြာဒေဝီမဖုရားတို့ သက်တော်ရှည်ပါစေ၊ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေဟု မြတ်ဘုရားမှာ ထပ်မနား ဆုတောင်းရလေသည်။

နန်းမြို့တွင်းမှ နေသူချင်းဖြစ်ကြ၍ ဝမ်းချင်းအိမ်ချင်းလည်း မဝေးလှပါ။ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ်အကြောင်းကြီးငယ်ဟူသမျှ သွားလာဝင်ထွက်နိုင် ကြ၍ ကျွန်မတို့တတွေမှာ တစ်ဦး၏အိမ်တွင်းရေးကိုတစ်ဦးက သိနိုင်ခွင့်ရသည်အထိ ပိုမိုရင်းနှီးခင်တွယ်လာကြသည်။ လင်ကိစ္စ၊ သားကိစ္စတည်းဟူသော သောကမီးကြောင့် မရွှင်မှိုင်ငေးစိတ်လက်လေးခဲ့ရသည့် ပြည်ထိပ်ထားသည် ဝင်လျှင် ယခုအခါတွင် မြေးဦးကလေးရနေပြီဖြစ်၍ ဘုရင်မင်းမြတ်ပေးသနားထားသည့် စကြာဒေဝီမဖုရားအဆောင်အနီးရှိ ဝန်တော်ဆောင်မှာပင် မနေတော့ဘဲ အတန်ငယ်လှမ်းသည့် သားချွေးမတို့အိမ်သို့သာ မကြာခဏသွားရောက်ပြီး မြေးမလေးကိုယုယချိုပိုးရင်းဖြင့် အတိတ်ဆိုးများကိုပင် မေ့ပျောက်စပြုနေပေပြီ။

တစ်ခါ တစ်ခါ သားမယ်တော်ချင်းစကားပြောကြလျှင် “သားတော်ကို

မယ်မယ်တ မွေးတာမှန်ပေမယ့် ငြိမ်းသာကအသက်စွန့်ပြီးကယ်ခဲ့လို့သာ ချမ်းသာရာရပေတယ်။ မောင့်မှာ ငြိမ်းသာပေးတဲ့အသက်ပဲရှိတယ်” ဟု ငြိမ်းသာတော့နူးကို မကြာခဏဖော်ကျူးပြောသည်။ “ငြိမ်းသာတစ်ယောက် ဘိုင်ဆပ်ရန်ကြောက်ပြီး သူ့များထွက်ပြေးသွားလိုက်တာ၊ အသက်နှင့်ကိုယ်မှ ရှိပါတော့လော့” ဟု တမ်းတမ်းတတလည်းပြောရှာသည်။

ဘိုင်ဆပ်နှင့် သူ၏အပေါင်းပါများဖြစ်ကြသည့် မောင်ပွား၊ မောင်ပိန်၊ တံခါးနီမျှရွှေဘော်၊ ဈေးခေါင်းငမုန်စသည့် ခိုးသားငါးရာတို့မှာလည်း ပုဂံမင်းမြတ်လက်ထက်တော်ကတည်းက ပုဂံမင်းမြတ်အမိန့်ဖြင့် မကောင်းသူတို့၏ သွားမြလမ်းသို့ သူတို့ကအလျှောက်ရောက်သွားကုန်ကြပြီ။ သေသေချာချာစစ်ဆေးသောအခါမှပဲ မြို့ဝင်ဘိုင်ဆပ်လက်ထက်မှာ လူပေါင်း (၃၀၀၀) ကျော် ညှဉ်းပန်းသတ်ဖြတ်ခံရသည်ကို သိတော်မူသောအခါမှာ ပုဂံမင်းမြတ်သည် သူ၏ ခန့်မိမှားသော မြို့ဝန်ရာထူးကြောင့် တိုင်းသူပြည်သားများ ဒုက္ခရောက်ရသဖြင့်တူ မှားစွာနှောင်တ ရသွားရှာလေသည်ဟု ကြားသိရလေသည်။

နားခွင့်ရသော နေ့ဖြစ်၍ ထိပ်တင်တို့အိမ်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထီထီတာတာ၊ မဝိတဝိဖြင့် စကားပြောတတ်စပြုနေသည့် ထိပ်တင်တုတ်၏ သမီးလေးသည် အလွန်ချစ်စရာကောင်းလှသည်။ ကျွန်မတို့လူစုမှာ ချစ်စရာဆို၍ သည်သမီးလေးသာရှိသည်။ ရင်းနှီးတွယ်တာသည်။ သို့သော် ဤယနေ့ ထိပ်တင်တုတ် ရှိမည်မထင်။ သူသည်လည်း အတွင်းတော်သို့ နေ့စဉ်အစောဝင်နေရသူဖြစ်လေသည်။ ညီလာခံသိမ်းမှပဲ အိမ်ပြန်လာတတ်သည်ကို ကျွန်မသိပြီးဖြစ်သည်။

ဝင်းနှင့်ခြံနှင့်သောက်ရေအိုးစင်ကလေးပါ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိလှသည်။ ထိပ်တင်တုတ်တို့ ခြံဝရောက်သည်နှင့် ထိပ်တင်ညွန့်အပြေးလာကြိုသည်ကလေးလို နွဲ့၍ “စိုးစိုးရယ် ပေါ်မလာတာကြာပြီကော” ဟု နှုတ်ခမ်းစူးပြီးပြောသည်။ ထိပ်တင်ညွန့်ကလေးသည် အရွယ်လေးနုပေသည့် အိမ်ရှင်မကောင်းပီသသည်။ အခိုင်းအစေအခြွေအရံများစွာရှိပေသည့် ထိပ်တင်တုတ်၏ ဝေယျာဝစ္စများကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဆောင်ရွက်သည်။ ချက်ရေးပြုတ်ရေး စားသောက်ရေးကိုလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်စီစဉ်သည်။

“စိုးစိုးရယ် ညနေမှပြန်ပါနော်၊ ဇိကနေ့ မောင်မောင်စောစောပြန်လာမယ်လို့ပြောသွားတယ်၊ မောင်မောင်နှင့်တွေ့သွားဦးနော်”

ကျွန်မအတွက် ဧည့်ခံကျွေးမွေးရင်းက၊ စကားကို တရစပ်ပြောသည်။
ကျွန်မကလည်း သမီးလေးကို ချောမြို့ ကစားနေရလျှင် နောက်ပိုင်းမေ့နေ
တတ်သူမို့ “အေးပါ အေးပါ ညွန့်ညွန့်ရယ်” ဟုသာပြောနိုင်ပြီး အချိန်ကုန်
သွားတော့သည်။ မကြာမီ ထိပ်တင်တုတ်ပြန်လာသည့် မြင်းခွာသံကို ခြံဝမှ
ကြားလိုက်ရ၏။ ထိပ်တင်တုတ်၏ အသံဝါကြီးမြင့်လည်း

“ညွန့်ရေ... ညွန့်... လာပါဦး ဟောဒီမှာ အမေငြိမ်းရယ်” ဟု
သော ဝမ်းသာအားရအော်ပြောလိုက်သည့်အသံကိုပါ ကြားလိုက် ရသော
ကြောင့် ဧကန္တ ငြိမ်းသာနှင့်တူသည်ဟု ကျွန်မပါအားရဝမ်းသာဖြစ်သွားကာ၊
ထိပ်တင်ညွန့်ကိုကလေးကမ်းပေးပြီး အိမ်ရှေ့သို့အပြေးအလွှားထွက်သွား လိုက်
မိ၏။ ထိုအခါ မျက်ရည်တွေတွေတွေကျနေသော်လည်း မျက်နှာကြီးက ပြုံးနေ
သည့် ငြိမ်းသာ သူသားထိပ်တင်တုတ်၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပုလျက်ရှိနေသည်ကို
ကြည့်နူးစဖွယ် မြင်လိုက်ရတော့သည်။ ငြိမ်းသာသည် ဘိုင်ဆပ်ကွပ် မျက်ခံ
ရသည်။ ပုဂံမင်းနန်းကျသည်။ ညီတော်မင်းတုန်းစား အစ်မတော် ပင်တိုင်စံ
ကြောဒေဝီမပုရားကို လက်ဆွဲပြီးနန်းသိမ်းပွဲခံသည်။ ဆွေတော် မျိုးတော်
ဒုက္ခသည်များကို စောင့်ရှောက်ပြုစုတော်မူသည်ဆိုသော သတင်းများကို ကြား
နေရပါသည်။ သို့သော် နေပြည်တော်ကိုကား မရောက်နိုင်ခဲ့ပါ။ သူမသေမိ
သားလေးထိပ်တင်တုတ်ကို တွေ့ချင်သည်ဟူသော အာသိသကတော့ ရင်မှာအ
မြဲရှိနေခဲ့သည်။

သို့နှင့် ရတနာပုံ ရွှေမြို့တော်ကြီးသို့ ဘုရားဖူးသွားချင်နေကြသည့်
ဆွေမျိုးတသိုက်က အမေငြိမ်းရယ်လိုက်ပို့ပါဟု ဆိုလာသောအခါ ငြိမ်းသာ
အကြိုက်တွေ့သွားတော့၏။ ရွှေမြို့တော်သို့ရောက်လျှင် ငါးသားလေးကို တွေ့
အောင် ရှာမယ်ဟုအားခဲလာသည်။

ရွှေမြို့တော်ရှိတန်ခိုးကြီးဘုရားများအားလုံးကို လှည့်လည်ဖူးမျှော်ရင်း
သားလေးကိုများ တွေ့လေမလားဟု ငြိမ်းသာရှာသည်။ အခုဆိုရင်သားလေး
ထွားလှရောပေါ့။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ပဲရှိတော့မယ်၊ သားကညိုညိုထွားထွား။
မျက်လုံးကောင်း မျက်ခုံးကောင်းဟု ဆိုကာ၊ ညိုညိုထွားထွားရှိသည့် လူငယ်
များကို တွေ့တိုင်း ငြိမ်းသာသည် သူသားထင်ပြီး ကြည့်ရသည်မှာ အမော။

သားကအခုဆိုရင် သားနဲ့မယားနဲ့ဖြစ်နေရောပေါ့ဟု တွေးမိပြန်လျှင်
အေးမောင်နဲ့စုများကို သတိထားပြီး ငြိမ်းသာကြည့်ရပြန်သည်။ မန္တလေးတောင်

ပေါ်လည်းရောက်ပြီ၊ မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးကိုလည်း ဖူးပြီးပြီ။ မိုးနှောင်းကာ လပြန်၍ ရာသီဥတုကလည်း နေသာထိုင်သာသည်။ သွားခင်းလာခင်း တောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် ငြိမ်းသာစဉ်းစားသည်။ နန်းမြို့တွင်းကို ဝင်ပြီးစုံစမ်း ရင်တော့ သားကို တွေ့နိုင်ပါရဲ့ဟု ဘုရားဖူးဖော်များကို နန်းမြို့တွင်းသို့ ခေါ်သွား သည်။

အမရပူရ နန်းတော်မြို့ထက်အစစထည်ဝါနေသည့် ရတနာပုံ နေပြည်တော်၏ နန်းတွင်းမြို့အားလုံးသည် ငြိမ်းသာအတွက် အထူးအဆန်း ချည်း ဖြစ်နေတော့၏။ စက်ရုံတော်များကလည်း အမျိုးမျိုး၊ အဆောက်အအုံ များကလည်း တစ်ခုထက်တစ်ခုအမြင်သာပြီး၊ အံ့သြဖွယ်ရာချည်း ဖြစ်နေသည်။ မီးခိုးတလူလူထွက်နေသည့် စက်ရုံခေါင်းတိုင်ကြီးများကအစ ငြိမ်းသားအမြင် မှာ ဆန်းနေ၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွှေနန်းတော်ကြီးမြောက်ဘက်ပိုင်းရှိ မင်းညီမင်းသား များ၏ ရပ်ကွက်ထဲသို့ ငြိမ်းသာတို့လူစုရောက်လာသည်။ ဤအဆောက်အအုံ များအားလုံး ဆေးနီဆုတ်ထားသည့် ခြံဝင်းများဖြင့် တန်းစီလျက်ရှိနေကြ၏။ ငြိမ်းသာ၏ မျက်လုံးများ ကျိုးကန်းတောင်းမှောက်ဖြစ်လာသည်။ ဟိုဟို သည်သည် လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး သားလေးကို ဟိုဝင်းထဲတွေ့ရမလား၊ သည်ဝင်း ထဲတွေ့ရမလား အထင်ဖြင့် ရှာသည်။

အချိန်ကလည်း မင်းမှုထမ်းများ လွှတ်တက်ချိန်ဖြစ်နေ၍ လူသွား လူလာ များလျက်ရှိလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ငြိမ်းသာတို့လူစုအနားယူနေ ကြသည့် ရေအိုးစင်ရှေ့မှ ဝင်းတံခါးကြီးပွင့်လာသည်။ ဝင်းထဲမှာ မင်းလုလင် လေးငါးယောက် တန်းစီလျက်ရှိနေကြရာ အားလုံးထီးကိုင်း၊ ဖိနပ်ကိုင်လက်စွဲ များ ဖြစ်နေကြသည်ကို နန်းတွင်းသူဖြစ်ခဲ့သည့် ငြိမ်းသာက သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်ဝင်းပြင်သို့ ထွက်လာမည့် သူကို ငြိမ်းသာဂရုစိုက်ကြည့်တော့သည်။ မကြာမီမင်းသားဟန်ပါသော လူတစ်ယောက်ဖောင်းဝတ်မြင်းကြီးကို စီးပြီး တည်ကြည်ခန့်ညားစွာ ထွက်လာသည်ကို ဘွားကနဲမြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါ့သားမှ ငါ့သားပါပဲ၊ ငါအကြည့်မမှားပါဘူး” ဟုငြိမ်း သာ ခွံဖာစိတ်ဝင်နေစဉ် ဖောင်းဝတ်မြင်းကြီးအတော်ဝေးသွားလေပြီ။ ထိုအခါ ငြိမ်းသာမှာမနေသာတော့၊ ဝင်းတံခါးမှာရပ်ကျန်ခဲ့သည့် မင်းလုလင်ဆီ ပြေးပြီး “မောင်ရယ်၊ ခုထွက်သွားတဲ့မင်းသားက ဘယ်သူပါလဲ” ဟုမေးမိလိုက်၏။

“ပြည်မင်းသားလေးထိပ်တင်တုတ်ပေါ့” ဟု အဖြေရလျှင် ငြိမ်းသာ ထခုန်တော့၏။ အဖော်များကိုလည်း “ငါမလိုက်တော့ဘူး၊ ညည်းတို့ချည်းပြန်ကြပေတော့” ဟုပြောလိုက်သည်။ မည်သည့် အကျိုးအကြောင်းမှ မသိရသေးသည့်အဖော်များမှာ သူတို့အမေငြိမ်း၏စကားကို နားမလည်လိုက်ကြသောကြောင့်အံ့ဩကြီးစွာဖြင့် “ဟင်... အမေငြိမ်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မျက်နှာမှာလဲ မျက်ရည်တွေရွဲလို” ဟု ဝိုင်းမေး ကြသည်။

ဒီတော့မှ လေသံလေးလေးဖြင့် “ငါ့သားကို တွေ့ပြီ၊ ငါဒီမှာပဲနေခဲ့တော့မယ်” ဟု အမေငြိမ်း ပြန်ပြောသည်။

ငြိမ်းသာသည် သူ့သားပြန်လာမည့် အချိန်သို့ရောက်သည်အထိ ရေအိုးစင်နားမှ ဘယ်ကိုမျှ မခွာဘဲထိုင်၍စောင့်သည်။ သူ့သားပြန်လာမည့်လမ်းကို မျှော်မှန်း၍လည်း အဝေးသို့ကြည့်သည်။ နေမွန်းတည့်ချိန်၌ ထိပ်တင်တုတ်သည် ညီလာခံသိမ်းပြီဖြစ်၍ မြင်းကြီးနှင့်ပြန်လာသည်။ သူ့ကို အဝေးမှ တစ်မိမိမကြည့်ငေးနေရှာသည့် အမေအိုကိုလည်း သတိမထားမိသောကြောင့် ဝင်းတံခါးဝသို့သာ မြင်းကိုမှန်မှန်နှင်လာသည်။

ထိုအခိုက်မြင်းနားသို့ အမေအိုတစ်ယောက်ပြေးဝင်လာသည်။ “သားသားအမေလေ... ငြိမ်းသာလေ၊ မှတ်မိသေးရဲ့လား” ဆိုသော ငိုသံတစ်ဝက် ချဉ်သံပါစွက်၍ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာမေးလိုက်သည့်အသံကို ကြားလိုက်ရ၍ သူ့မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ သန်မာသောသူလက်များက သူ့အမေငြိမ်းသာကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းမိလျက်သားလည်းဖြစ်သွားသည်။ သူ့သတိမထားလိုက်မိခင်မှာပဲ သူ့မျက်ရည်များကလည်း ပါးပေါ်သို့လိမ့်ဆင်းကျလာပြီး သူ့အမေပါးပေါ်မှ မျက်ရည်များနှင့်ရောထွေး၍ သွားတော့၏။

ပြီးတော့မှ “အမေရယ်...” ဟု ညည်းတွားရင်း “အမေတစ်ယောက်တည်းလား၊ ဘယ်သူပါသေးလဲ” လာအမေ အိမ်ထဲဝင်ကြမယ်လေ၊ အခုလေ အမေမှာ ချွေးမနဲ့ မြေးနဲ့ဗျ” ဟုအားရပါးရပြောရင်း “ညွန့်ရေ... ညွန့်... လာပါဦး၊ ဟောဒီမှာ အမေငြိမ်းရယ်” ဟုအသံကုန်အော်လိုက်တော့သည်။

ဪ... ဒုတော့လဲ လူဘဝဆိုတာ ကြည်နူးမှုမျှဝေခံစားမှု၊ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှုတွေနှင့်ပြည့်စုံနေပါကလားဟု ကျွန်မမှာ အသိတိုးရပြန်ပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း သူတို့၏ကြည်နူးသာယာနေမှုကို ကျွန်မချည်းမျှဝေ ခံစားနေ၍ မဖြစ်သေး။ သူ့မယ်တော် ပြည်ထိပ်ထားနှင့် အစ်မတော်စကြာဒေဝီမပုရားတို့

ကိုပါ ကြည်နူးမှု မျှဝေခံစားလေရအောင် ကျွန်မသတင်းပို့ရပါဦးမည်။

(ရတတ်ကြစွာ၊ သံသရာကား...၊ ရံခါမကောင်း၊ ရံခါ ကောင်းနှင့်
တောင်းမြဲ သစ်မြဲ၊ မတည်မြဲတည်)

ကျမ်းတို

- ၁။ တုန်းဘောင်ဆက် ရာဇဝင်ကြီး(ဒု-တ)
- ၂။ ရတနာသိင်္ခ မဟာရာဇဝင်
- ၃။ မဟာဓမ္မလာဓိဓမ္မိတော်
- ၄။ တုန်းဘောင်ရှာဝုံတော် (ဦးညိုမြ)

လွမ်းပင်တိုင်စံ

အလင်းရောင်သည် မှန်ရိယုယုသာ ရှိလျက်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေလွန်းပါ၏။ အခါတိုင်း အချိန်မှန်ကြားနေကျဖြစ်သည့် ပုရစ်တစ်ကောင်၏ သေးငယ်စူးရှလွန်းစွာသော အသံကိုပင် မကြားရတော့ပါကလား။ မည်သို့ဖြစ်ကုန်ပြီလဲဟု အားငယ်မိလေသည်။

ခြံစည်းရိုးပတ်လည် ခရေပင်ကြီးများဖြင့် ဘေးဘက်လေးတန်စလုံး ပိတ်ဖုံးကာရံထားသည့် မြောက်စလင်း ကျောင်းတိုက်ကြီးတစ်တိုက်လုံးသည် ပင် အမှောင်ထုကြီးထဲ၌ အတိုင်းမသိငြိမ်သက်လျက်ရှိလေသည်။

ညဉ့်ငှက်များ လန့်ဖျပ်၍ ဆူးညံ့စွာယုံသန်းလိုက်ကြသည့် အခါကာလ ညဉ့်အခါသည်အမှန်ပင်ရင်ဖိုဖွယ်ရာကောင်းလှပါ၏။ လူသူလေးပါးဆို၍ လည်းရှင်းနေလေသည်။ စိတ်ထိခိုက်ဖွယ်ရာပင်။

နေရာကလည်း ဆွမ်းစားကျောင်းဆောင်ကို အဖီဆွယ်ထားသည့် တဲနန်းမျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် သံဃာတော်များ၏ အသုံးအဆောင်များဖြင့် ဖြည့်လျက်ရှိ၏။ ဆွမ်းပြင်သည့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ၊ ရေတည်ချိုင့်နှင့် လက်ဆေးခွက် စသည်များမှာနံရံစင်ပေါ်တွင်မှီခိုနေကြသည်။ ဆွမ်းစားဆောင်၏တောင်ဘက်တံခါးဝတွင်မြောက်စလင်းကျောင်းတိုက် ဆရာတော်

ဘုရားကြီးနှင့် ဝဋ္ဋင်းဖို့သုံးပါးတို့ရပ်လျက်စကားပြောနေကြသည်။

ဤသို့သော နေရာတွင် ဤသို့သော အခြေအနေမျိုးဖြင့်စုဖုရားကို မြင်တွေ့ရတာလောက်ရင်ထဲမှာနာတာမရှိ။ ဟစ်၍ပင်တအားငိုလိုက်ချင်သည်။ နောက်နောင်ကလည်း စုဘုရား၏ဘဝကိုဤသို့နိဂုံးချုပ်ရရှာမည်ဟု တွေးထင်မထားခဲ့သောကြောင့် ရင်ထဲမှာပို၍နာရခြင်းဖြစ်၏။

ဆရာတော်ဘုရားလွှတ်လိုက်သည့်မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်သည် သခင်မ စုဖုရား၏အလောင်းကိုပြင်ဆင်၍ပင်နေကြလေပြီ။ ဪ... ဖြစ်ရ လေခြင်း သခင်မဘုရား။

ခါနွေတစ်ယောက်ကမူ စုဖုရား၏ခြေအစုံကိုဖက်ကာယခုတိုင် ငိုရွှက်နေဆဲ။

‘ကံဆိုးလှချည်ရဲ့ဘုရား၊ စုဖုရားကံဆိုးလှချည်ရဲ့’

ဇေယျဝံ၊ ငိုဝံ၊ ငိုဝံ၊ ငိုဝံ၊ ပေါ်ထွက်လာသည့် ခါနွေ၏ ငိုညည်းသံသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ဆီတို့ကို ဆွဲတုတ်လျှောက်မောလာစေပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏စိတ်အစဉ်ကိုလည်း ပို၍ပို၍လွင့်သွားစေ၏။

ဪ... သနားစရာ စုထားဘဝပါတကား။

သခင်မ စလင်းစုဖုရားကို ကျွန်ုပ်တို့မစားလာခဲ့ရသည့် ကာလများ ကြာရှည်ခဲ့လေပြီ။ သည့်ထက်တိကျစွာပြောရပါမူ ၁၂၂၇ခု နတ်တော် လပြည့်ကျော် ၅ ရက်နေ့တွင် သခင်မစုဖုရား၏အဆောင်တော်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်လာရသည်ဟုပြောရမည်ဖြစ်သည်။

ထို့နေ့သည် စုဖုရားကိုနားသွင်းနားသမင်လာပြုလုပ်ပေးသောနေ့ပင်တည်း။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့်တနေ့တည်း အတူတူစုဖုရားအဆောင်တော်သို့ ရောက်လာသူ တစ်ယောက်ရှိပါသေး၏။ သူကား... ရင်ခါနွေပင်ဖြစ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အမည်ရှင်ညာရွှေဟုသိလိုက်ရပါလျှင် စုဖုရားသည် ကလေးပီပီလက်ခုပ်လုပ်ဝါးပင်တီးဟန်ပြု၍ ဝမ်းသာရွှင်ပျစွာဖြင့်...

‘ခါနွေနဲ့ညာရွှေတဲ့လား၊ ကောင်းလိုက်တဲ့အမည်တွေ နှစ်ယောက်စလုံးစုဖုရားအပါးမှာနေရမှာနော်၊ ဘယ်ကိုမှမသွားရဘူး၊ သိလား’ဟုရယ်သင်ပြောလေသည်။ နန်းမလေ့တွင် သမီးတော်ကလေးများကို ခုနှစ်နှစ်နှင့် ဆယ်ခုနှစ်နှစ်အကွင်းမှာ နားထွင်းမင်လာပြုလုပ်ပေးမြဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အရွယ်

တော်မတိမ်းမယိမ်းဖြစ်ကြသည့် တောင်သာမင်းသမီး၊ ချွန်းတောင်းမင်းသမီး၊
တွမ်းရာမင်းသမီး၊ ကြညှပ်မင်းသမီး၊ ထီးလှိုင်မင်းသမီး၊ စောလှမင်းသမီး၊ မြို့သစ်
မင်းသမီး၊ တင်းကမော်မင်းသမီးနှင့် အိမ်ရှေ့ဘုရား သမီးတော် ဇလာဇေယျ
သိန်းမင်းသမီးတို့ကိုပါ စုဖုရားနှင့်အတူနားထွင်း မင်္ဂလာပြုလုပ်ပေးသည်။

ဤတနေ့တည်းမှာပင် သားတော်ဆယ့်တစ်ပါးတို့ကိုလည်း ဦးသျှောင်
မင်္ဂလာပြုလုပ်ပေးသည်။

ကျွန်မတို့၏ မင်းတုန်းဘုရင်မင်းမြတ်မှာ သားတော်သမီးတော်ပေါင်း
တစ်ရာငါးဆယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဤကဲ့သို့သောမင်္ဂလာပွဲမျိုးမကြာခဏဆင်နွှဲ တတ်
သည်ကိုကျွန်မမှတ်မိနေလေသည်။

ထို့နေ့က သခင်မစုဖုရား၏နားတော်ကို မှန်နန်းတော်ဘမရာသန
ပလ္လင်ရှေ့၌ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်မိဖုရားခေါင်ကြီးစကြာဒေဝီမိဖုရား ကိုယ်တိုင်
ထွင်းပေးသည်ဖြစ်ရာ နားတော်တဘက်သာထွင်း၍ပြီးသေးသည်။ ချိန်ခါ
မဟုတ်ပဲ လေမိုးပြင်းထန်စွာကျ၊ လျှပ်စီးများလက်၊ မိုးကြိုးများပစ်လာသော
ကြောင့် နားဖောက်ယင်းတန်းလန်းဖြင့် ခေတ္တမျှရပ်ဆိုင်းလိုက်ရသည့် အဖြစ်ကို
ကျွန်မသည် ဘယ်ခါမျှ မေ့မည်မဟုတ်ပါ။

အကယ်စင်စစ်လည်း သခင်မစုဖုရား၏ဖြစ်ရပ်များစွာတို့သည် မေ့နိုင်
ဖွယ်ရာမရှိသောကြောင့်ဖွယ်ဖြစ်ရပ်များပါတကား။

လှသိရိမြတ်စွာရတနာဒေဝတီဘွဲ့ခံစလင်းမြို့စားစုဖုရားသည် မင်း
တုန်းမင်းကြီး၏ များလှစွာသောသမီးတော်များအနက်မှ အချစ်ဆုံး သမီးတော်
ဖြစ်၏။ မယ်တော်မှာ မင်းသားဘဝကတည်းက ကောက်ယူထားသည့် မွန်သွေး
ပါသော လင်းပန်းတိုက်စားမိဖုရားဖြစ်သည်။ လင်းပန်းတိုက်စားတွင် သမီးတော်
စုဖုရားအပြင်၊ သားတော်ကျပင်းမင်းသား၊ သားတော်ရနောင်မင်းသားနှင့် သား
တော်ငယ်ကလွန်တပါးတို့ဖြစ်ရာ၊ သားတော်ချည်းသုံးပါးမြင်သည်။

သို့သော်အလိုက်တသိလည်းရှိသည်။ လိမ္မာယဉ်ကျေးမှုနှင့်လည်း
ပြည့်စုံသည့်စလင်းစုဖုရားကို လေးနှစ်အရွယ်လောက်ကတည်းက ချစ်လှချည်
ရဲ့တုဆိုကာ သားသမီးရတနာမထွန်းကားရှာသော မိဖုရားခေါင်ကြီးသည်
သူမယ်မယ်ထံမှ တောင်းယူမွေးစားလိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် စလင်းစုဖုရားသည် မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ အချစ်တော်ဖြစ်
လာရုံမျှမက၊ ခမည်းတော်၏အရေးထားဆုံးသော သမီးချစ်တစ်ပါးလည်းဖြစ်လာ

လေတော့၏။

ခမည်းတော်အနေဖြင့်စလင်းစုပုရားကို ဤသို့အရေးထားသည်မှာ အကြောင်းရှိလေသည်။ ထိုအကြောင်းကား သမီးတော်စုပုရားကို မယ်တော် ဘျောက်မော်မြို့စား ဝင်းစားသည်ဟု ယုံကြည်စွဲလန်းနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မယ်တော်ကျောက်မော် မြို့စားနတ်ပြည်ခံသည့်ညတွင် အိပ်မက်မြင်သည်ဟုဆိုလေသည်။ ထိုအိပ်မက်တွင်မယ်တော်သည် မကြာမီ သားတော်ထံသို့ ပြန်လာခဲ့မည်ဟု မှာသွားခဲ့သည်။ မှာသွားသည့်အတိုင်း တကယ်ပြန်လာမည်ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်ကလည်းယုံကြည်နေသည်။ ဤသို့ဖြင့် မယ်တော်နတ်ပြည်ခံပြီး တစ်နှစ်တိတိပြည့်သောနေ့တွင် စလင်းစုပုရားကို သန့်စင်လာသည်။

လင်းစုပုရား၏လွယ်သောကိုယ်ဟန်သည် မယ်တော်နှင့်တစ်ပုံစံ တည်းဟု ဘုရင်မင်းမြတ်ထင်၏။ ထို့အပြင် စလင်းစုပုရား၏ ဆံပင်များ သန်းစွမ်းပုံ၊ ပြန့်ချိလိုက်လျှင် ခြေမျက်စိနား၌ ဝဲနေတတ်ပုံစသည်တို့သည် မယ်တော်မှ မယ်တော်ရှိပါပဲဟု သမီးတော်စလင်း စုပုရားအပေါ် ချစ်သနား စိတ်များဝိုလာရသည်။

စုပုရားကလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်အပေါ် ဂရုတစိုက်၊ အလိုက်တသိ ရှိပုံများသည်မည်သည့်သမီးတော်နှင့်မျှမတူ ထူးကဲနေသည်မှာ အမှန်တည်း။ မွေးစားမယ်တော် မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ အဆောင်တော်သို့ ဘုရင်မင်းမြတ် ထွက်ကြွလာသည်ကိုမြင်သည်နှင့် လက်တွဲကြိုဆိုသည်။ ခြေနင်းဖိနပ်စသည် ခင်းပေးသည်။ ကွမ်းကြိုက်သောခမည်းတော်ကို ကွမ်းယာတော်များတည်ခင်း သည်။ ဤပြုမှု အစု၊ အယူအယကလေးများသည် ဘုရင်မင်းမြတ်ငယ်ဘဝတွင် မယ်တော်ထားရှိခဲ့သည့် မေတ္တာအတိုင်းပါပဲဟု ဘုရင်မင်းမြတ်ကြည်နူးရသည်။

ချစ်သနားရသော သမီးတော်စလင်းမြို့စားကို ချီးမြှောက်သင့်သည် ထက် ပို၍ 'စုပုရား'ဟုနှုတ်ဖျားမှာသီးခဲ့သည်။

နန်းဓလေ့တွင် မိဖုရားခေါင်ကြီးမှမြင်သော သမီးတော်ကို 'ထပ်စု မြတ်ပုရား'ဟုခေါ်သည်။ ထို့နောက် ရွှေနန်းတော်တွင် မြင်တော်မူသမျှသော သမီးတော်များကို 'စုပုရား'ဟုခေါ်သည်။ ရွှေနန်းထက်တွင် ဖွားသန့်စင်ခွင့် ရသော အဆောင်ရနန်းရ၊ မိဖုရားများသည် ကမ္မဇလေလှုပ်ရှား လာပြီဆိုလျှင် အဆောင်တော်တွင်း၌အသင့်ဆောက်လုပ် ပေးထားသည့် ဖွားသန့်စင်ရာ မီးနေ

ဆောင်အိမ်နိမ့်သို့ ဆင်း၍ဖွားမြင်ကြရသည်။

အဆောင်ရနန်းရမဟုတ်သော သာမညမိဖုရားများအဖို့ကား ဖွားသန့်စင်ကျေမည်ဆိုလျှင် ဝန်တော်ဆောင်ဟုခေါ်သည့် မီးနေဆောင် အိမ်တန်းလျားသို့ ဝင်ပြီးဖွားရသည်။

ထို့ကြောင့် သာမညမိဖုရားမှမြင်သည့် သမီးတော်စလင်းမြို့စားကို စုဖုရားဟုခေါ်တွင်နေခြင်းသည် အခြားသော ရွှေနန်းထက်ဖွား မိဖုရားများနှင့် သမီးတော်များအတွက် မနာလိုဖွယ်ဖြစ်နေရသည်။

အထူးသဖြင့်သမီးတော်သုံးပါး၏ မယ်တော်ဖြစ်သည့် အလယ်နန်းမတော်ဆင်ဖြူရှင်မိဖုရားကြီးအဖို့ ပို၍မနာလိုဖွယ်ဖြစ်ရသည်။ မဟာဆီမဟာသွေးစစ်စစ်ဖြစ်သည့်သူကဲ့သို့ ရွှေနန်းထက်ဖွားမိဖုရားကြီးမှမြင်သည့် သမီးတော်သုံးပါးရှိနေပါလျက် ဘာမဟုတ်သည့်သမီးတော်ကိုမှ အရေးထားနေရသလားဟု မိဖုရားကြီးကရော၊ သမီးတော်များကပါ ဘုရင်မင်းမြတ်အပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်ဟူသော အနောက်ဆောင်သတင်းများသည် ရွှေနန်းတော်အတွင်းတွင် နေ့စဉ်လိုလိုကြားနေရလေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တော်တိုင်က စုဖုရားဟုခေါ်တွင်စေ၍ မကျေနပ်သည့်အပေါ် ရွှေလင်ပန်းနှင့်အချင်းဆေးရသည့် မင်းသွေးကိုမှ ပေးသနားအပ်မြဲဖြစ်သော 'သုသိရိမြတ်စွာရတနာဒေဝီ' ဘွဲ့ကိုပါ သမီးတော် စလင်းစားကိုပေးအပ်လိုက်သောအခါမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်အပေါ်ထားရှိသည့် မကျေနပ်ချက်အစိုင်အခဲသည် ပိုမို၍ကြီးထွားလာကာ သမီးတော်စလင်းစုဖုရားကိုပါကူးစက်ပြန့်ပွားသွားစေသည်။

သို့ပေတည့် စလင်းစုဖုရားအနေဖြင့် အတွင်းတော်၌၍ကဲ့သို့ ပွစိပွစိဖြစ်နေကြသည်ကို လုံးဝမသိ၊ တနေ့တနေ့ မိဘုရားခေါင်ကြီးသင်ကြား ပို့ချပေးသည့် ပဌာန်းတော်ကြီး၊ ဓမ္မစကြာ၊ သီလက္ခန္ဓာ နှင့် မင်္ဂလသုတ်မှစပြီး ပရိတ်တော်များအထိ အလွတ်ရွတ်ဖတ်ပူဇော်နိုင်ရန် အတွက်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားသည်။ ကျက်မှတ်၍နေသည်။

ဤအချိန်မှလွဲလျှင် အထိန်းတော်ကြီးများဖြစ်သည့် သာစည်ရွာစားအမေထား၊ ကျောက်ကာရွာစားအမေနှစ်နှင့်သရက်တော်ရွာစားအမေစိုးတို့အပြင် အနီးကပ်ခံစားခွင့်ရသည့် အပျိုတော်ကြီးနှစ်ဦးဖြစ်သော ကျွန်မနှင့် ရှင်ခါနွေတို့ကို အပါးသို့ခေါ်ယူကာ စကားစမြည်ပြောဆိုနေတတ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် စုဖုရားဘဝသည် မနာလိုသူမည်မျှများသော်လည်း ခမည်းတော်၏ကြီးမားလှသော မေတ္တာအရိပ်ကြောင့် နှလုံးစိတ်ဝမ်းအေးချမ်းခဲ့ရပါ၏။

သည်ကနေစုဖုရားနှင့်အတူ မှန်နန်းဆောင်သို့လိုက်ပါခွင့်ရ၍ ကျွန်မအလွန်ပျော်နေသည်။

မှန်နန်းဆောင်ဆိုသည့်အတိုင်း အဆောင်၏လေးဖက်လေးတန်အားလုံးကို ပြင်သစ်မှမှာယူသည့်ပြဒါးသုတ်မှန်ကြီးများဖြင့် အချပ်လိုက်စီ ရံကာထားသည့် ယောက်ျားကြီးနှစ်ဖက်စာခန့်ရှိသော ဧရာမကျွန်းတိုင်ကြီးများကလည်းရွှေရောင်များဖြင့်ဝါဝင်းတောက်ပလျက်ရှိ၏။ ခန်းမဆောင်နှင့် အပြည့်ခင်းထားသည့်မိုင်းလုံးကြီးတော်ဇောမွေးရှည်များပေါ်တွင် ထိုင်ရသည်မှာလည်း နူးညံ့လှသည်။ မှန်နန်းဆောင်သို့ရောက်လျှင် မည်သည့်နေရာကိုပဲကြည့်ကြည့် ကိုယ်ဝံ့ရိပ်ကိုအားပါးတရမြင်ရသည်မို့ ခါနွေရော ကျွန်မပါ နှစ်ခြိုက်လှသည်။ ထို့ကြောင့် မှန်နန်းဆောင်သို့လိုက်ပါခွင့်ရပြန်ခြင်းအတွက် ကျွန်မတို့ ပျော်ရွှင်ကြခြင်းဖြစ်၏။

‘လာလာ... စုကလေး... မယ်မယ့်အပါးကိုလာ’

မိဖုရားခေါင်ကြီးက သလွန်ပေါ်တွင် သူနှင့်အတူလာထိုင်ရန်စုဖုရားကိုခေါ်သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်က ထွက်လာတော်မမူသေး၊ ထို့ကြောင့် ရာထူးအဆင့်အတန်းအလျောက် ရွှေနောက်တန်းစီ၍ထိုင်နေကြသူများသည် အချင်းချင်းလက်တို့၍ တီးတိုးစကားဆိုလျက်ရှိကြသည်။ ထိုအခိုက် ကျွန်မအကြည့်များ ဘုရင်မင်းမြတ်ထိုင်တော်မူမည့် ပလ္လင်တော်၏လက်ဝဲထောင့်တနေရာသို့ ရောက်သွားသည်။

မျက်နှာဖြူလူမျိုး ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီး(Dr. Marks)ဆိုသူကို တွေ့ရ၏။ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ နဖူးကျယ်ကျယ်နှင့် သဘောကောင်းပုံရသောဆရာမှတ်ကို မြင်ရသည်မှာ ခင်ဖွယ်ကောင်းလှသည်ဟု ထင်မိသည်။

ဆရာမှတ်နေပြည်တော်သို့ရောက်လာသည်မှာ တစ်လကျော်ကျော် လောက်သာရှိသေးမည်ထင်၏။ ရတနာပုံနေပြည်တော်တွင် သူတို့ဘာသာရေးအတွက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတဆောင်ဆောက်လုပ်ခွင့်ပြုပါရန်နှင့် မြန်မာကလေးငယ်များအတွက် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစာပေသင်ကြားပေးရန်ကျောင်း

တဆောင်ကိုဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမအစဖြင့်ဆောက်လုပ်ပေးရန်အပြင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများအတွက် သင်္ချိုင်းပြုလုပ်ရန်သင့်လျော်သောမြေတနေရာကို ပါပေးသနားတော်မူရန်တောင်းခံလာခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရလေသည်။

အင်္ဂလိပ်နှင့်မြန်မာတို့၏ ဒုတိယစစ်ပွဲပြီးသွားသည့်နောက် ပဲခူးတိုင်း တို့ အိန္ဒိယပိုင်နက်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းရှိ သရက်မြို့အထက်မှနေ၍ စစ်တောင်းမြစ်ကမ်းပါးပေါ်ရှိတောင်ငူမြို့သို့ မျဉ်း တကြောင်းဖြတ်၍ ဆွဲသွားကြည့်လိုက်လျှင် တောင်ဘက်တပိုင်းလုံးသည် အင်္ဂလိပ်တို့လက်သို့ကျရောက်သွားကာ မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်း ဟုဖြစ်သွား ရ၏။ ထိုမျဉ်း၏အထက်ပိုင်းရှိမြန်မာပြည်ကား မြန်မာဘုရင်ပိုင်သည့် မြန်မာ ပြည်အထက်ပိုင်းဖြစ်သွားရ၏။

နှစ်ပြည်ထောင်စာချုပ်အရ တပြည်နှင့်တပြည်သီးခြားကင်းလွတ်စွာ ပြင်လုံးဝကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရှိကြသည်။ သို့ရာတွင်မြန်မာဘုရင်၏နေပြည် တော်ဖြစ်သည့်အမရပူရမြို့တော်၌မူ အင်္ဂလိပ်အစိုးရတို့၏ကိုယ်စားလှယ်(သံ အရာရှိ)တစ်ယောက်ကို အဆောက်အအုံနှင့်တကွကောင်းစွာ လက်ခံထားရ၏။

မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်း၏ မြို့တော်ဖြစ်သည့်ရန်ကုန်တွင်လည်း မြန်မာအစိုးရတို့၏ ကိုယ်စားလှယ်တယောက် ကောင်းစွာလက်ခံထားပေသည်။ ဤကိုယ်စားလှယ်များနေထိုင်သည့် အဆောက်အအုံကို သံတဲဟုခေါ်သည်။

အင်္ဂလိပ်မြန်မာစစ်ပွဲပြီးသွားသည့်နောက်၊ မကြာမီအချိန်တွင် သွေးထွက်သံယိုမှုမပါပဲနှင့် ပြည်သူတို့မကြည့်ဖြူသော နောင်တော်ပုဂံမင်းကို ညီတော် မင်းတုန်းမင်းသားက တော်လှန်ပုန်ကန်ပြီး မင်းအဖြစ်ကိုရယူသည်။ မင်းဖြစ်သည်နှင့်အမရပူရထီးနန်းကို မစံလိုဟု မင်းတုန်းဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဇန္တလေးရတနာပုံနေပြည်တော်ထီးနန်းကို အသစ်တည်ဆောက်တော်မူလေ သည်။

စလင်းစုဖုရားထံကျွန်မဝင်ရောက် ခစားခွင့်ရချိန်တွင် မင်းတုန်းဘုရင် မင်းမြတ်၏နန်းစံသက်သည် ခြောက်နှစ်ကျော်လေပြီတည်း။

‘ထွက်တော်မူလာပြီ’

တီးတိုးသံများကြောင့် ဆရာမှတ်တို့အဖွဲ့မှ လွဲ၍ အားလုံးနဖူးကြမ်းထိ သံ၍ ခစားတုန်ကြသည်။ ထို့နောက်ဆရာမှတ်နောက်မှာရှိနေသည့်မေကျာ လေးဒင်ကိုကျွန်မကောင်းစွာမြင်လိုက်ရပါ၏။ ထို့အပြင်ဆရာမှတ် ခေါ်လာ

သည့်သူ၏ ကျောင်းသားများဟုဆိုသော မြန်မာလူမျိုး လူငယ်(၅)ယောက်တို့တို့လည်း အများနည်းသူခေါင်းငုံ့ ခစားလျက်ရှိသည်ကို သတိထားမိလေသည်။

ပတ္တမြား၊ နီလာ၊ စိန်စသည်များဖြင့် စိခြယ်ထားသည့် နှစ်ဆယ့်လေးသွယ်ရှိသော ရွှေစလွယ်ကို ရင်မှာသိုင်းဖွဲ့ထားလျက်ရှိသည့် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဖူးမြင်ရသည်မှာ အခါတိုင်းထက်ရွှင်ချိုကြည်လင်လျက်ရှိသည်။ ဆရာမှတ်နှင့်လည်းစက်နာရီဖြင့် နှစ်နာရီကြာသည်အထိ စကားပြောသည်။

အမှန်စင်စစ် ဘုရင်မင်းမြတ်သည်စိတ်နှလုံးနူးညံ့ရုံမျှမက ခွင့်လွှတ်တတ်သောစိတ်လည်းအစဉ်အမြဲရှိလေသည်။ အထူးသဖြင့် ပြဿနာနည်းပါးစွာဖြင့် ငြိမ်းချမ်းသာယာစွာနေထိုင်လိုသော ဆန္ဒလည်းပြင်းပျံ့လေသည်။

ထို့ကြောင့်ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အတွင်းသဘောသည် အောက်မြန်မာပြည်ကို ပြန်လည်သိမ်းသွင်းခွင့်ရရန် မျှော်လင့်ထားပါသော်လည်း ထိုသို့ပြန်လည်သိမ်းသွင်းရန်အရေး၌မူ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏သဘောထား ကြီးခြင်းနှင့် ပြန်လည်ခဲ့ညာ ရက်ရောမှုရှိခြင်းများအပေါ်၌သာ မျှော်ကိုးရည်ရွယ်၍ အားကိုးသမှုပြုနေသည်ဟူသော ဘုရင်မင်းမြတ်အပေါ် တိတ်တဆိတ်ထင်မြင်မှုပေးနေကြသည့် စကားများကို အတွင်းတော်အထိ ဝင်ထွက်ခွင့်ရနေသည့် ကျွန်မမှာ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သော်လည်း ကြားနာမှတ်မိနေရသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်၌ဤရည်ရွယ်ချက်များရှိသည် မရှိသည်ဟု ကျွန်မအနေဖြင့် အတတ်မသိနိုင်ပါသော်လည်းဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဆရာမှတ်ကြီးမှတဆင့်ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးထံသို့ အလေးချိန်များစွာစီးသော ရွှေထွေးခံတစ်လုံးကိုလက်ဆောင်ပေးပို့ခြင်း၊ လက်မခံပါရစေနှင့်ဟု အတန်တန်ငြင်းနေပါလျက်ငွေတော်ငါးရာစီထည့်ထားသည့်ငွေအိတ်နှစ်လုံးကို ဆရာမှတ်အား ဇွတ်အတင်းပေးသနားခြင်းစသည်များသည် စဉ်းစားဖွယ်ရာတော့ရှိနေပါ၏။

ဆရာမှတ်ခေါ်လာသည့် ဂိုဏ်းအုပ်ကြီးမိလ်မန်ဆိုသူကိုလည်း အလွန်အဖိုးထိုက်တန်သည့် ပတ္တမြားလက်စွပ်ကြီးတကွင်းကို မယူမနေရပေးသနားသည်။ ဂိုဏ်းအုပ်ကြီးက ငြင်းလျှင်ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဆရာမှတ်အကူအညီဖြင့်ဂိုဏ်းအုပ်ကြီး၏လက်ချောင်းများထဲသို့ဝတ်ဖြစ်အောင်ဝတ်ထည့်ခိုင်းသည်။

ဆရာမှတ်ကလည်း မှန်ပြောင်းတလက်နှင့်အိန္ဒိယမှယူလာခဲ့သည့် လှပသောစာအုပ်မျက်နှာဖုံးများတပ်ထားသည့်စာအုပ်များကို လက်ဆောင်ပေးဆက်သည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီးကိုလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်မှတဆင့် လှပသော

သေတ္တာကလေး တစ်လုံးကိုလက်ဆောင်ဆက်သလျှင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည်
ကြည်လင်စွာသောမျက်နှာတော်ဖြင့်. . .

‘အစ်မတော်အတွက်တဲ့၊ ဆရာကြီးကပေးဆက်တော်မူတာ’ဟု ချီချွင်
နွှာကမ်းသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မိဖုရားခေါင်ကြီးနှင့် အဖေတူအမေကွဲ
မောင်နှမတော်ဖြစ်သည့်အပြင်၊ မိဖုရားခေါင်ကြီးထက်လည်း အသက်တစ်နှစ်
ကျော်ကျော်ငယ်သည်ဖြစ်၍၊ ရှိသေရင်းစွဲရှိခဲ့သည့်အတိုင်း ‘အစ်မတော်’ဟုပဲ
ရိုက်ကူးစွာခေါ်တော်မူ၏

‘ဆရာကြီးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပေးပါမောင်တော်’

ပြောလင်း ဆရာမှတ်၏ လက်ဆောင်သေတ္တာကို မိဖုရားခေါင်
မိဖုရားဖွင့်ကြည့်သည်။ လှပသောရောင်စုံအပ်ချည်လုံးများနှင့် ဇာထိုးအပ်တစ်စုံ
ဖြစ်၏။ မိဖုရားအကြည့်သည်သမီးတော်စလင်းစုဖုရားထံသို့ရောက်သွား၏။
သေတ္တာကိုကမ်းပေးသည်။ မြတ်နိုင်စွာဖြင့်လည်း နဖူးဆံစပ်ကလေးကိုယုယစွာ
သပ်သည်။ ပြီးမှလေသံဖွဖွဖြင့်. . .

‘စုကလေးကို ဇာထိုးသင်စေရမယ်’ ဟု မိန့်တော်မူလိုက်၏။ ဆရာ
မှတ်အတော်ဝမ်းမြောက်သွားဟန်တူပါ၏။ သူ့တပည့်များဘက်သို့ လှည့်ကာ
တစ်စုံတစ်ခုပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဆရာမှတ်၏တပည့်များသည် မင်းသား
တလေးများအတွက်ဟု အင်္ဂလိပ်လုပ်ကစားစရာများကို လက်ဆောင်ပေးဆက်
ကြ၏။

ဤယနေ့တွေ့ဆုံကြခြင်းသည် ဘုရင်မင်းမြတ်အနေဖြင့်အတော်ပင်
စိတ်လက်ပေါ့ပါးနေပုံရပါ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုပါလျှင် ဆရာမှတ်၏တပည့်
ငယ် ၅-ဦးကိုလည်း ရွှေဒဂါးသုံးပေါင်လောက်စီ တန်ဖိုးရှိသည့်ပုဆိုးများကို
တစ်ယောက်လျှင်နှစ်ထည်ကျစီပေးသနားပစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါလေ၏။ ဆရာ
မှတ်ကိုလည်း မန္တလေးနှင့်ရန်ကုန်ခွဲတဲမောင်းနေသည့်ဘုရင်မင်းမြတ်၏
မီးသင်္ဘောကို ကြိုက်သလိုအသုံးပြုနိုင်ခွင့်ကို ပေးသနားလိုက်သည့်အပြင်
ဆရာမှတ်၏တပည့် ၅-ဦးကိုပါအထက်မြန်မာပြည်တခွင် စီးနင်းရန်အတွက်
အခမဲ့လက်မှတ်များကို သနားဦးမည်ဟု မိန့်တော်မူလိုက်သေး၏။

မကြာမီ နေပြည်တော်အတွင်း၌ ဆရာမှတ်လိုလားသည့် အင်္ဂလိပ်
ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ဆောင်နှင့်ဆရာမှတ်နေထိုင်ရန်အိမ်၊ မင်းညီမင်းသား
များနှင့် အရပ်သားများအတွက် အင်္ဂလိပ်စာသင်ကျောင်းစသည်များသည်

တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်၍ဆက်၍ပေါ်လာသည်။

သားတော်များထံမှ ဆရာမှတ်ကျောင်း၌ပထမဆုံးစာသင်ခွင့်ရသူမှာ သီပေါမင်းသား၊ ရွှေကူမင်းသား၊ သာဂရမင်းသားနှင့် မင်းတုန်းမင်းသားတို့ ဖြစ်သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ထံမှသားတော်ကိုးပါးကို တစ်ပြိုင်တည်းပို့၍ ဆရာမှတ်ကျောင်းသို့အပ်ပါသော်လည်း ဆရာမှတ်ကပထမဆုံးအနေဖြင့် မင်းသားလေးပါးလောက်ကိုပဲ နိုင်နိုင်နင်းနင်း သင်ကြည့်ပါရစေဦးဟုလျှောက်ထားသောကြောင့် ကျန်သောသားတော်ငါးပါးကို ခေတ္တပြန်ခေါ်ထားရသည်ဟု ကျွန်မကြားရပါသည်။

ဤမင်းသားများအနက် သီပေါမင်းသားသည်အလွန်အေး၊ အလွန်ရိုး၍ ပညာဉာဏ်လည်းထက်သူဖြစ်၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည်သီပေါမင်းသား၏ မယ်တော်ဖြစ်သူ လောင်းရှည်မိဖုရားအပေါ် စိတ်ကွက်ထားသောကြောင့် ကြေည့်ခွဲထားသည်။ ထိုအခါ လောင်းရှည်မိဖုရားသီလရှင်ဝတ်ကာ နေလိုက်သည်။ သီပေါမင်းသားမှာလည်း မယ်တော်ထံသို့ ဝင်ထွက်ယင်းဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် စာပေသင်ကြားနေလိုက်သည်။ ယခုဆိုလျှင် သီပေါမင်းသားသည် ပထမလတ်ပင်အောင်ပြီး၍ ပထမကြီးတန်းတွင်သင်ကြားနေရပြီဟု ဆိုသည်။ ဤသတင်းကြောင့်ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သားတော်သီပေါကို အနည်းငယ် အရေးပေးလာသည်ဟုပြောကြသည်။ ဟုတ်နိုင်ပါမည်။ ဆရာမှတ်ကျောင်းသို့အပ်ရာတွင်လည်း သီပေါမင်းသားသည် ရှေ့ဆုံးမှပါလာ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်သားတော်သီပေါကိုအရေးထားသည်ဟု သိလိုက်ရသည်နှင့်သမီးတော်များရှိသည့် မိဖုရားများအနေဖြင့်လည်း သားတော်သီပေါကို အရေးထားဖွယ်ရာဖြစ်လာကြသည်။ အထူးသဖြင့်အလယ်နန်းမတော်ဆိုလျှင် သားတော်သီပေါစာသင်ကြားနေသည့် ကျောင်းသို့ အပျိုတော်၊ အထိန်းတော်များကိုလွှတ်၍စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ဂရုတစိုက်ပို့သည်ဟုပင် သတင်းသုံးသပ်ထွက်လာသည်။

သို့သော်... အလယ်နန်းမတော်၏ သမီးတော်အလတ်'စုဖုရားလတ်'ကမူ သီပေါမင်းသားဆိုလျှင်အနိုင်ကျင့်ဖို့လောက်သာတတ်သည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ သွက်လက်ချက်ချာသည့်သာဂရမင်းသားကို စုဖုရားလတ်အလွန်ခင်လေသည်။ ကစားလည်းအတူတူ၊ စားလည်းအတူတူပင်။ သီပေါမင်း

သားနှင့်လည်းခင်ခင်မင်မင်တော့ရှိပါသည်။ သို့သော်... သွက်သွက် လက်လက်နှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းနေထိုင်တတ်သောစုဖုရားလတ်အဖို့အပြောအဆို၊ အနေအထိုင် သိမ်မွေ့အေးဆေးလွန်းသည့်သီပေါမင်းသား ကိုအပေါင်းအသင်း လုပ်ရန်သဘောမတွေ့နိုင်ခြင်းဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါမည်။

တစ်ခါက အဖြစ်ကို ကျွန်မမှတ်မိနေပါသေးသည်။ မြောက်ဥယျာဉ်တော်အတွင်းရှိ သစ်ပင်ကြီးများ၏ အရိပ်အောက်တွင်ဖြစ်၏။ သားတော်သမီးတော်ကလေးများကိုယ့်အစုကိုယ့်အဖွဲ့နှင့်အတူကစားလျက်ရှိကြသည်။ အထိန်းတော်၊ အမျိုးတော်များသည်လည်း ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်း အပေါင်းအသင်းများနှင့်စကားတင်းဆိုလျက်ရှိကြသည်။

ထိုအခိုက်ယောက်ျားကလေးတစ်ဦးကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားသည်စုဖုရားလတ်သည် မှန်ကူပင်ကြီးအောက်ရှိခုံတစ်ခု ပေါ်တွင်အေးအေးဆေးဆေးထိုင်နေသည့် သီပေါမင်းသားကလေးအပါးသို့ ရောက်လာကာ..

‘ဟေ့... သီပေါ၊ သာဝရ ကိုယ်တော်ကို တွေ့မိသလား’

‘မတွေ့ဘူး’

မေးသူက ဇိုးဇိုးဇတ်ဇတ်ရှိသလောက် ပြောသူက အေးတိအေးစက်၊ စုဖုရားလတ်ကိုပင် မော့မကြည့်ပဲမျက်နှာလွဲ ဖြေသည်။ အသံကလည်း မပွင့်တပွင့်။

‘ဟေ့... မေးနေတာ မကြားဘူးလား’

စုဖုရားလတ် မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် နောက်တစ်ခွန်းထပ်မေး၏။

‘မတွေ့ဘူးလို့ ပြောနေတာကို မကြားဘူးလား’

သည်တစ်ကြိမ်တွင်လည်း သီပေါမင်းသားသည် မျက်နှာမကြည့်ပဲ ဖြေသည်။ စောစောကထက် အသံအနည်းငယ်ကျယ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် စုဖုရားလတ်သည် စိတ်ဆိုးသွားဟန်ဖြင့် မျက်နှာကလေးနီရဲသွားပြီး သီပေါမင်းသားကလေးအပါးသို့ ငေါနှင့် မောနှင့် ပြေးကပ်သွားကာ ပုခုံးကိုတစ်ချက် ပုတ်လိုက်ပြီးလျှင်...

‘ဘာမတွေ့ဘူးလဲ၊ သီလရှင်သားနော်...’ ဟု အော်ကာ စုဆောင်၍ ထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်မတို့ စလင်းစုဖုရားနှင့်တော့ ကွာလှတိသည်။ ခံဝယ်ဆီနှင့် ရေနံကဲ့သို့ နှိုင်းမရလောက်အောင်ပင်။ ရက်စက်စွာပြုမူတတ်သည့် နေရာမှာလည်း စုဖုရားလတ်သည် နှစ်ယောက်မရှိ။

မြောက်ဥယျာဉ်တော်ထဲတွင် ဂွလေးတစ်ချောင်းနှင့် ငှက်လိုက်ပစ်သည်။ ငှက်တစ်ကောင်တလေ ရလာလျှင်ဓားတစ်ချောင်းနှင့် ငှက်တောင်များကို ကုန်အောင်ခတ်ပစ်သည်။ ထို့နောက်ခြေနှစ်ချောင်းကို ခတ်ဖြတ်သည်။ ထို့နောက်မှ မသေမရှင်ဖြစ်နေသည့် ငှက်၏ ကိုယ်လုံးကိုရင်ခွဲ၍ ကြည့်သည်။ အာဝဇုဖုရားလတ်ဟု အားလုံးအံ့ကြကုန်ရ၏။

ဆရာမှတ်က တစ်ခါပြောဖူးလေသည်။

ဆရာမှတ် အလယ်နန်းမတော်နှင့်တစ်ခါတွေ့ဖူးစဉ်အခါက အလယ်နန်းမတော်သည် စုဖုရားလတ်ကို ရင်ခွင်ထဲသို့ဆွဲသွင်းကာ . .

‘ဆရာကြီးရေ . . . ဟောဒီကောင်လေးဟာ သိမ်မိုက်တယ်။ ပြောဆိုလို့တို မနိုင်ဘူး။ သူ့ကို ဒီအတိုင်းထားယင် ရှေ့လျှောက်မိုက်ဦးမှာပဲ။ မဖြစ်ဘူး။ သူ့ကို ဆရာကြီးကျောင်းပို့ရမယ်’ ဟုပြောဘူးသည်ဆို၏။ ထိုအခါ စုဖုရားလတ်သည် မယ်တော်ရင်ခွင်မှပြေးထွက်ကာ ‘နေပါလိမ့်မယ်၊စောင့်နေ’ ဟု အော်ဟစ်၍ ဆရာမှတ်ကိုပါလျှာထုတ်ပြပြီး ထွက်ပြေးသွားသည်ဟု ဆိုလေသည်။

စုဖုရားလတ်ထွက်ပါးသာ ဤသို့ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်၏။ အစ်မတော်စုဖုရားကြီးနှင့်ညီမတော် စုဖုရားလေးတို့မှာ ဤသို့မဟုတ်ပါ။ အလွန်သိမ်မွေ့အေးဆေးကြပါသည်။

သို့သော် အလယ်နန်းမတော်ဆင်ဖြူရှင်မသည်လည်း စုဖုရားလတ်လိုပင် စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိတော်မူတတ်ပုံကို ကျွန်မမျက်မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးလေသည်။

အလယ်နန်းမတော်မိဖုရား၏ သမီးတော်သုံးပါးကို နားထွင်းမင်္ဂလာကျင်းပပေးစဉ်အခါက ဖြစ်လေသည်။

စလင်းစုဖုရားတုန်းကလိုပင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ကျင်းပပေးခြင်းဖြစ်၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်အတူ မိဖုရားခေါင်ကြီး စကြာဒေဝီသည် ဘမရာသနပလ္လင်တော်ထက်၌ ယဉ်တွဲစံနေတော်မူလျက်ရှိသည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ပုဏ္ဏားတော်များ ရွတ်ဆိုနေသည့် သျှန္တမင်္ဂလာဂါထာကို စိတ်ဝင်စားတော်မူနေသည့်အခိုက် သူ့ဘေးသို့ အလယ်နန်းမိဖုရားဖြုန်းကန် တက်လာပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်ကို အမှတ်တမဲ့ဖြစ်၍ လန့်သွားသည်။ သို့သော်ချက်ချင်းပင် ကျွန်မ၏ဆည်လိုက်ပါ၏။

ဤအခမ်းအနားပြီးလျှင် မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ‘အလယ်နန်းလုပ်ပုံ’

ဦးလုံအလယ်မှာ အရုပ်ဆိုးလှတယ်။ ဒီလိုရာဇက္ခန္ဓာ ပျက်လောက်အောင်တော့
လုပ်သင့်ဘူး'ဟု ပြစ်တင်သည်။ ထိုအခါ အလယ်နန်းသည် ကက်ကက်လန်
ဇွာဖြင့်...

‘အို... ကိုယ့်... သမီးတော်တွေနားထွင်းလို့မှ မယ်တော်အရင်း
တိုယ်တိုင်က ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်အတူ ပလ္လင်ပေါ်ထိုင်ခွင့်မရှိဘူးတဲ့လား။ သား
သမီးမထွန်းကားတဲ့သူက ဘာကိစ္စနဲ့ သူများသားသမီးနားထွင်းတာကို လာပြီး
စီမံချင်တာလဲ’ဟုရန်တွေ့သည်။

ဤအဖုအထစ်များစွာသည် နောက်ဆုံးတွင် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မိဖု
ရားခေါင်ကြီးတို့၏ အရေးထားခြင်းကိုခံနေရသည့် စလင်းစုဖုရားထံသို့ စုပုံ
ကျလာကာ အမုန်းပင်ကြီးစိုက်ဖျိုးခြင်းကို ခံလိုက်ရလေသည်။

သမီးတော်စလင်းစုဖုရားကို ပင်တိုင်နန်းတင်သည့် အမိန့်တော်လွှတ်
တော်မှ ထွက်လာသည်။ မိန်းမသားများသာနေခွင့်ရှိသည့် အနောက်ဆောင်
လောကတွင် များစွာလှုပ်ရှားသွားသည်။ မိဖုရားတချို့ဆိုလျှင် တစ်ဆောင်ဝင်
တစ်ဆောင်ထွက် ဤသတင်းကိုပဲ လှည့်၍ပြောသည်။ တချို့ကဝမ်းသာသည်။
တချို့က ဝမ်းနည်းသည်။

ဝမ်းအနည်းဆုံးနှင့် မခံမရပ်နိုင်အဖြစ်ဆုံးကား အလယ်နန်းမတော်
ပင်တည်း။

ငါ့မှာ ရွှေနန်းထက်ဖွား သမီးတော်သုံးပါးရှိပါလျက် မောင်တော်
ရက်စက်လွန်းလှသည်ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုလည်း မကျေမချမ်းဖြစ်သည်။

အမှန်စင်စစ်... ပင်တိုင်နန်းမှာ စံရသည့်ပင်တိုင်စံ မင်းသမီးသာ
လျှင် နောင်အခါ ထီးနန်းလက်ခံရမည့် မင်းသားအတွက် မိဖုရားခေါင်ကြီး
အဖြစ် အခွင့်အရေးရှိသည်ဖြစ်စေ၊ သမီးတော်သုံးပါးပင်လျှင်လက်ဝယ်ရှိနေ
သည့် အလယ်နန်းမိဖုရားဆင်ဖြူမရှင်အဖို့ ဝမ်းနည်းလောက်ပါပေသည်။
စိတ်မခံမရပ်နိုင်အောင် ခံစားသင့်ပါသည်ဟု ကျွန်မယူဆမိလေသည်။

ဤအခွင့်အရေးကြီးမျိုးကို ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရားသည် သူကိုယ်တိုင်
လည်း လက်လွှတ်ခဲ့ရ၍ နာကျည်းခဲ့ရဖူးပြီ။ သူသည် မောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ်
၏ဘကြီးတော်အရင်း အင်းဝနန်းစံစစ်ကိုင်းမင်းနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီး နန်းမတော်
မနု၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီးတော်ဖြစ်ပါလျက်နှင့် မောင်တော်မင်းတုန်းစား
ရွှေနန်းတက်သောအခါမှာ မောင်တော်နှင့်အစ်မဝမ်းကွဲတော်သည့် စကြာဒေဝီ

မင်းသမီးက မိဖုရားခေါင်ကြီးနေရာကို ဝင်ယူလိုက်သည်။ နိုင်ငံတော်၏ အခြေအနေအရ ဖြစ်သွားရပါသည်ဟု ဆိုပေသည့် သည်ကတည်းက မောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ် ရက်စက်လှသည်ဟု ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရားမှတ်ယူခဲ့သည်။ ရင်မှာ နာခဲ့ရသည်။ ကံကြမ္မာကိုလည်း မယုံချင်တော့။ ကံဆိုသည်မှာ လူသားများက ဖော်စပ်နေသည့် စိတ်ပြေဆေး တစ်ဖုံသာဖြစ်သည်ဟု ပုထုဇဉ်ပီပီ ယူဆယုံကြည်လိုက်သည်။

မည်သည့်အခြေအနေကိုမျှ မကြည့်မရှုပဲ ကိုယ်လိုချင်သည့် နေရာသို့ ရောက်အောင်သွားနိုင်လျှင် ကံကြမ္မာဆိုသည်မှာနောက်ကလိုက်လာသည်ဟုပဲ ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရားလက်ခံထားကောင်းထားပါမည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဒုတိယတောင်ဆောင်တော်မိဖုရားကဲ့သို့သော မီးစတစ်ဖက်၊ ရေမွတ်တဖက်ကိုင်တတ်သည့် မိဖုရားမျိုး၏ပါးစပ်မှ အကျိုးလိုလေယောင်ဖြင့် မြှောက်ထိုးပင့်ကော်ပြောလာသော စကားမျိုးကိုပင် စိတ်ဝင်စားဟန်မပြပဲ၊ ပြုံးမျက်နှာနှင့်စံနေလိုက်သည်။

‘မောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ်က သင့်တယ်ထင်လို့ စိမံတာကို မဖုရားတို့က မလိုလားဘူးပြောလို့ မသင့်ဘူး ညီမတော်ရဲ့’ဟု အလိမ္မာနှင့်နေပြလိုက်သည်။

သို့သော် ဤသို့မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြသည်ကို အထောက်တော်များထံမှ ဘုရင်မင်းမြတ်သိတော်မူသောအခါမှာ မိဖုရားခေါင်ကြီး စကြာဒေဝီမိဖုရား၏အဆောင်တော်သို့ ဘုရင်မင်းမြတ်ထွက်ကြွသွားကာ နှစ်ပါးတည်း တိုင်ပင်တော်မူလေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်အပေါ်မင်းသားဘဝကတည်းက ဆုံးမသွန်သင်ကောင်းရာညွှန်ခဲ့သည့် စကြာဒေဝီမိဖုရားကြီးသည် ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြားသည့် အစ်ကိုရင်းဖြစ်သူ ပုဂံမင်းထက်ပင် စိတ်ရင်းသဘော၊ မနောဖြူလှသည့် မင်းတုန်းမင်းသားအပေါ် သံယောဇဉ်ထားခဲ့သည်။ ပုဂံမင်းကို နန်းမှချ၍ မင်းတုန်းမင်းသားကို နန်းတင်သည်အထိ စကြာဒေဝီမိဖုရားသည် အစအဆုံး ကူညီခဲ့သည်။

ဗေဒင်ပညာနှင့် ပတ်သက်၍ ပေါက်မြောက်အောင် တတ်ကျွမ်းထားသူပီပီ ပုဂံမင်း၏အမရပူရထီးနန်းကို သိမ်းပိုက်အောင်မြင်ရေးတွင် စကြာဒေဝီမိဖုရားသည် မင်းတုန်းမင်းသားနှင့် ကနောင်မင်းသားတို့ ညီနောင် နှစ်ပါးဘက်

မှ အခါပေးလည်းဖြစ်ခဲ့လေ၏။

ထို့ကြောင့် လုံးဝသွေးထွက်သံယိုမှုမရှိပဲ ပုဂံမင်းကို နန်းချ နိုင်လိုက်သောအခါ စင်္ကြာဒေဝီမိဖုရားသည် အပျိုစင်အပျိုကြီးဘဝဖြင့် သန့်စင်စွာ ထိုက်ထိုက်တန်တန်ကြီး တောင်ညာစံမိဖုရားခေါင်ကြီးဘဝကို လိပ်ပြာလုံစွာဖြင့် လက်ခံလိုက်သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကလည်း စင်္ကြာဒေဝီမိဖုရားကို မိဖုရားခေါင်ကြီးနေရာသို့ ချီးမြှောက်လိုက်သည်နေ့မှစ၍ သူဆံပင်ကိုမည်သူ့အားမျှ ပြီးသင်ခွင့်မပြုတော့ပဲ စင်္ကြာဒေဝီမိဖုရားလက်သို့သာ အပ်လိုက်သည်ကို ကျွန်မတို့နန်းတွင်းသူများသည်တဆင့်စကား တဆင့်နားဖြင့် ဝါရင့်အပျိုတော်များထံမှ ကြည်နူးစွာ ကြားနာမှတ်သားခဲ့ရပါသည်။

ထို့ကြောင့်မောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ်က ပင်တိုင်စံသမီးတော်အရေးတွက် စိတ်မအေးဖွယ်ခံစားနေရသည့် အနောက်ဆောင်သူများ၏ မကျေနပ်မှုများကို မည်သို့ကျေအေးအောင်ပြုပါမည်နည်းဟု အကြံဉာဏ် တောင်းသောအခါတွင် အေးဆွေးစွာပြုံးလျက်၊ ဟန်မပျက်စံနေတော်မူရာမှ...

‘သည်အရေးနှင့်ပတ်သက်လို့တော့ မောင်တော်ဘုရားအေးအေးပဲစံပါ ဘာမျှသောကမရောက်ပါနဲ့ အားလုံးပြေလည်သွားအောင်မဖုရားစီစဉ်သွားပါ့မယ်၊ မောင်ဘုရားအနေနဲ့ မဖုရားကို တစ်ခုပဲ ခွင့်ပြုပါ’

‘ဘာများပါလိမ့်၊ မဖုရား’

‘တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ရွှေတိုက်ဆောင်ထဲမှာ မောင်ဘုရား သိမ်းဆည်းထားတော်မူတဲ့ မယ်တော် ကျောက်မော်မြို့စား ဖုရားရဲ့လက်ဝတ်ရတနာတွေနှင့် အထည် အဝတ်တွေကို မဖုရားနှင့်အတူ သမီးတော်စလင်းစုဖုရားကိုပါ ရှုစားခွင့်ပြုဖို့ပါ’

‘ဪ ငါလား၊ ခွင့်ပြုပါတယ်ဗျား... ခွင့်ပြုပါတယ်၊ မဖုရား သဘောတော် အတိုင်းပါ’

ဤသို့ဖြင့်စလင်းစုဖုရားပင်တိုင်စံ မင်းသမီးဘဝသို့ ရောက်ပြီးသည့် တစ်ပတ်အတွင်းမှာပဲ ဘုရင်မင်းမြတ်အခေါ်တော်ရှိသည်ဆို၍ အနောက်ဆောင်သူမိဖုရားများနှင့် သမီးတော်များပါ ဘုရင်မင်းမြတ်စံတော်မူသည့် ရွှေနန်းဆောင်သို့ အားလုံးသွားရောက်ကြရသည်။

သို့သော် ကျွန်မတို့ ပင်တိုင်စံ စုဖုရားနှင့်တကွ အထိန်းတော် အပျို

တော်များအပါဝင် မည်သည့်အမှုထမ်း၊ အရာထမ်းကိုမှ ခေါ်ယူခြင်းမပြုသည် ဟူ၍ ဆန်းလှပေသည်ဟု ရှင်ခါနွေက ကျွန်မကိုပြောသည်။ ရှင်ခါနွေ တွေးကြောင့် စုဖုရားအပါးမှာရှိနေသည့် အထိန်းတော် အမေကျောက်ကာစား အမေနှစ်တပြောသည်။

‘မသွားရတော့ နားချမ်းသာတာပေါ့ ရှင်ခါနွေ၊ နို့မဟုတ်ယင် အနောက်ဆောင်သူတွေ အပေါက်အစများပုံနဲ့ နားမချမ်းမသာ ခံစားလာ ရဦးမယ် သူတို့တွေက အမေစုဖုရားကို တော်ကြီးဘုရားက မြှောက်စားလေလေ အမေတို့ပင်တိုင်စံဆောင်သူတွေကို မျက်မှန်းကျိုးလေလေပဲအေ့၊ အခွင့်အရေး များရရင် တို့အသားကိုတောင် အစိမ်းလိုက်စားချင်နေကြတာတွေ’

‘သူတို့စားခွင့်ရရင် တစ်ကိုယ်လုံးဘာမှ မကျန်အောင် စားကြမယ် ထင်တယ်နော်’

ရှင်ခါနွေ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့တွန့်ပြယ်င်းပြီးစပ်စပ်ပြောလျှင် တယ်... ဒီကလေးမ မဟုတ်တရုတ်တွေ ဟုဆိုရင်း အမေအထိန်းတော်က မျက်စောင်းထိုးစစ်လိုက်သဖြင့် ဝါးကနဲရယ်ကုန်သည်။ ထိုအခိုက် ပင်တိုင်စံ စုဖုရားကို ခမည်းတော်ဘုရားအခေါ်လွှတ်လိုက်သည်ဟု အနောက်ဝန်လာ၍ ပြောသည်။

ရွှေနန်းဆောင်သို့ ကျွန်မတို့ရောက်သောအခါတွင် ဘုရင်မင်းမြတ် နှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့ စံနေတော်မူသည့် သလွန်တော်ရှေ့၌ အထည်အဝတ် များစွာတို့ အရောရော အနှောနှောဖြင့် အရောင်အသွေးစုံစွာ စုပုံထားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ အခြားတနေရာတွင်မူ ပုလဲ၊ ဂေါ်မုတ်၊ သန္တာ၊ နဝရတ်ကိုးဖြာ စသည့်ရတနာအမျိုးမျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လက်ဝတ်တော်အမျိုးမျိုးတို့သည် မျက်စိကျိန်းစပ်မတတ် အရောင်တဖျက်ဖျက်ခတ်လျက် လိုချင်စဖွယ်ရှိနေကြ သည်။

ပင်တိုင်စံစုဖုရားမှာလည်း အထိန်းတော်အမေထားလက်ကိုဆုပ်၍ သာ လိုက်လာသည်။ ဘယ်သို့ ဘယ်ပုံဟု ဝေခွဲရခက်စွာသော မျက်နှာတော်ဖြင့် ခပ်ငုံ့လှမ်းကြွလာသည်ဖြစ်လေရာ စုဖုရားစံရမည့် သလွန်တော်ရှေ့သို့ ရောက် မှပဲ ခမည်းတော်မယ်တော်နှစ်ပါးရှိရာသို့ လက်ယှက်ထိုးဖူးမြော်ကာ အမိန့်တော် ကို ငဲ့လင့်နေရတော့သည်။

ကျွန်မနှင့် ခါနွေမှာလည်း ရှုပ်ပွနေသည့် အဝတ်ပုံကြီးနှင့် လက်ဝတ်

ရတနာများရှိရာသို့ အကြည့်များမကြာခဏရောက်သွားရင်း ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲဟူသော အဓိပ္ပါယ်ဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်မကြာခဏ ကြည့်မိကြ၏။ ထိုအခိုက် ဘုရင်မင်းမြတ်ထံမှ အသံတော်ထွက်လာသည်။

‘သမီးတော် လာ လာ၊ ဒီအပါးကိုလာ’

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကိုယ်တော်တိုင် နေရာမှထ၍ စုဖုရား၏ လက်ကိုဆွဲယူကြိုဆိုကာ အဝတ်အထည်များစုပုံထားရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး

‘မယ်မယ် ဝင်စားလာပါတယ် ဆိုတဲ့သမီးတော်ရယ်၊ မယ်မယ် ဘဝဟောင်းကဝတ်ဆင်တော်မူခဲ့ဖူးတဲ့ အဝတ်တော်တွေကို ဟောဒီအထဲက ဆွဲထုတ်ယူပြစမ်းပါ’ ဟု စိတ်ထိခိုက်စွာဖြင့်မိန့်သည်။ စုဖုရားကလည်း အိမ်မက်ထဲလမ်း လျှောက်နေသူသို့ မျက်လွှာကိုလုံးဝမပွင့်ပါပဲနှင့် စကြာဒေဝီမဖုရား၏ အဝတ် များကိုပါ ရောနှောစုပုံထားသည့် အဝတ်တွေကြားမှ ကျောက်မော်မြို့စားမိဖုရား၏အဝတ်များကို အမှားအယွင်းမရှိတစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် သွက်လက်စွာယူထုတ်ပြနေသည်မှာ အနောက်ဆောင်သူမိဖုရားများနှင့် သမီးတော်များအဖို့ မျက်လုံးပြူးဖွယ်ရာနှင့် အံ့ဩဖွယ်ရာဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟုထင်ပါသည်။

လက်ဝတ်ရတနာများကို ရွေးချယ်ယူထုတ်ရာမှာလည်း ရွှေနည်းအတိုင်းပင် မှန်ကန်စွာ ထုတ်ပြနိုင်သည် ဖြစ်နေသောကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မျက်နှာတော်သည် ပြည်းပြည်ချင်း လန်းဆန်းလင်းလက်၍ပင်လာပါသည်။

သို့သော် အလယ်နန်းမတော်ထံသို့ ကျွန်မကြည့်မိသောအခါ၌မူ အလယ်နန်းမတော်၏ မထွေထွေပြုံးထားသည့် မဲပြုံးမျက်နှာကို လျှပ်တပြက်အချိန်အတွင်း ကျွန်မကောင်းစွာ ရိပ်စားမိလိုက်ပါ၏။

ကိုင်း... နှမတော်တို့ မြင်ကြရဲ့နော်။ သမီးတော်များလဲ မြင်ကြရဲ့မဟုတ်လား၊ တကယ်စင်စစ် သမီးတော်စုဖုရားဟာ မယ်မယ်ဝင်စားတော်မူလာတယ်ဆိုတာကို ခမည်းတော်ဘုရားဟာ ရှေးမဆွကတည်းက သိပြီးသား။ မယ်ဖုရားနတ်ပြည်စံတော်မူတဲ့ညမှာပဲ အိပ်မက်တော်ပေးလို့ မယ်ဖုရား ပြန်လာတော်မူမယ်ဆိုတာကို ခမည်းတော်ဘုရားဟာ စောင့်မျှော်ခဲ့ရတယ်။

သမီးတော်စလင်းစားကို မယ်တော်ဘုရား နတ်ပြည်စံလို့ တစ်နှစ်တိတိ ပြည့်လာတဲ့နေ့မှာ ရလိုက်တော့ ခမည်းတော်မှာ မယ်ဘုရား ပြန်လာပြီလို့ အများကြီး ဝမ်းသာခဲ့ရတယ်။

စကားကို ပြီးပြတ်သည်အထိပင်ဆက်မပြောနိုင်တော့၊ ပြောရင်း

နှလုံးကြေကွဲ ဝမ်းနည်းလာသည်ထင်၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် နဂိုစိတ်ရင်းနှီး
ညှည်နှင့်အမျှ မယ်တော်အား တမ်းတမိသွားကာ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်
ကြည်များပင် လည်နေသည် ထင်ရပါသည်။

စလင်းစုဖုရားမှာလည်း စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာသော ဤအဖြစ်ကြောင့်
တတ်အားသမျှ ပြီးဟန်ဆင်ထားပေသည့် မျက်နှာတော်သည် ကုဏ္ဍေ မပျက်ရုံ
သာရှိတော့သည်။ သိသိသာသာကို ညှိုးနေပါ၏။

အ၊ အနှင့်တူချင်ပြု၊ ပူချင်သူအဟန်။

ဓုချင်ဓုဈေးဆန်တယ်၊ ကလေးဉာဏ်မငွေ့။

ရှင်ကြပ်မှ သေတယ်၊ ဧရာဝတီကိန်းဆင်လို့တွေ့။

လိမ္မာရဲ့မေခိုက်ဟန်လို့၊ ရွှေဆိုက်ခံမထွေ။

ရေတိုက်ခံ ဓလေ့မို့၊ နေ့ရွှေ့လို့ရက်ငင်။

လှရုပ်သွင်ပါ ဘုရားရယ်လို့၊ နှစ်ခါများ ဦးတင်လိုက်ချင်

လွှာလွှာပါးနုတဲ့ခင်မှာ။

ရူးချင်အောင်၊ အနိုင်အောင်လိုက်ရ။

သွပ်ယောင်ယောင်၊ နှောကာခေါ်ပြောလိုက်ပါရဲ့နော်။

ခုကာလသဘောမျှော်လျှင်၊

အလောတော်ကောင်းတာမို့လေး။

‘အလို အမေ့သမီးက တေးထပ်တွေ့သိကုံးလို့ပါလား၊ အထိန်းတော်
အမေကြည့်ပါရစေလား စုဖုရားရဲ့’

အထိန်းတော်သခင် အမေစိုးလက်သို့ စုဖုရားရေးဖွဲ့နေသည့် တေး
ထပ်ရောက်လာသည်။ အမေစိုးအစအဆုံးဖတ်သည်။ ပြီးလျှင် သာသာပြုံး၍
စုဖုရားမျက်နှာကို ခုမှမြင်ဖူးသလို အတန်ကြာသည်အထိ ငေးကြည့်သည်။
ပြီးမှ ဂရုဏာသက်စွာသော လေသံဖြင့် စုဖုရားကိုပြောသည်။

‘ဓမ္မသံတွေများလှပါကလား၊ စုဖုရားရယ်၊ အရွယ်တော် တဆိတ်ရွှေ
ပါဦး။ ညှာရွှေတို့တောင် ခုထိပျော်ပျော်ပါးပါးပဲ၊ အမေ့ သမီးက ဘာကိုများ
လိုအင်မကျလို့ အ၊အလိုဖြစ်နေပြီတို့၊ ရူးချင်အောင်အနိုင်နိုင် အောင်ရတယ်
ဆိုတာတို့၊ ပွင့်အံ့ထွက်လာရတာလဲ ဘုရား’

စုဖုရားထံမှ ရုတ်ခြည်းစကားပြန်မလာ၊ နှုတ်ခမ်းကို သွားတတ်
ကလေးဖြင့် အသာဖိထားပြီး တွေးနေသလိုရှိသည်။ ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်နေရာမှ

ခြေအစုံကို ညောင်စောင်းပေါ်မှချသည်။ ကိုယ်ပေါ်လွှမ်းမြဲ ထားသည့် ဖဲပေါက် ပုဝါကို သပ်သပ်ယပ်ယပ် ဖြစ်သွားမိအောင် ပြင်ခြံသည်။ တအောင့်ကြာမှ 'အထိန်းတော်အမေရယ်' ဟု စကားစသည်။

'စုဖုရား သည်းခံနေရတာတွေအများကြီးပါ။ ရေငုံနေပေမယ့် စုဖုရား အခြေအနေအားလုံးကို ရိပ်စားမိပါရဲ့။ ခမည်းတော်မေတ္တာတစ်ခုတည်းနဲ့ ရပ်တည်နေရတဲ့ စုဖုရားဘဝမှာ အားလုံးကို ရေလိုက်ငါးလိုက် ကြည့်ပြီး ခံနေရပါတယ်။ စုဖုရားဆန္ဒ တစ်ခုတည်းနဲ့ ဘာကိုမှလုပ်ပိုင်ခွင့်လဲမရှိဘူး မဟုတ်လား။ တွေးကြည့်ယင် ပူစရာချည်းပါ အထိန်းတော်အမေ'

ဘုရား... ဘုရား... အရွယ်နှင့်မမျှ စုဖုရားစကားတွေ နက်နဲလွန်း ပါကလားဟု ကျွန်မမှာ အနီးကပ်ခစားနေရာမှရင်ကိုဖိမိသည်။ စုဖုရားမျက်လုံး အစုံသည် မျက်ရည်ကြည်များဖြင့်လဲနေသည်။ ဆံနွယ်တွန့်ကလေးများ နဖူးဝါ ပြေပြေပေါ်တွင် လေပြည်နှင့်အတူဆော့ကစားနေကြသည်။ စိမ်းညိုနေသည့် စင်ရော်တောင်မျက်ခုံး၊ မွေးညှင်းရှိုန်းရှိုန်းကလေးများ ထင်ဟပ်နေသည့် နှင်းဆီသွေးပါးပြင်စသည်တို့ ကျွန်မမျက်စိများ တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာ ကူးပြောင်းရောက်သွားသည်။ ကျက်သရေရှိလွန်းသည့်လှမျက်နှာ။ ဤလှမျက် နှာကလေးကို မည်သို့သောအကြောင်းနှင့်မှ မညှိုးနွမ်းစေချင်ပါ။

'စုဖုရားရယ်... ရင်ထဲမှာချည်း ဆိုမထားပါနဲ့၊ အမေ့သမီးရင်မှာ ဘယ်လိုခစားနေရတယ် ဆိုတာတွေကို အထိန်းတော်အမေ့ကိုလဲ အသိ ပေးပါဦးတော့၊ ဝေမျှခံပါရစေ'

မျက်လွှာပင်၍ အခုမှကြည့်သည်။ သို့သော် တွေ့နေပြန်သေး၏။ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေပုံရသည်။ ခဏကြာမှ တိုးညှင်းစွာပြောသည်။

'အထိန်းတော်အမေ့သိပြီးပါပြီ၊ ခမည်းတော်ဘုရားက စုဖုရား ဇာတာ နဲ့ မကွရာကိုယ်တော်ကြီးဇာတာကို ပုဏ္ဏားတော်တွေနဲ့ညှိနှိုင်းတော့ နေ့ချင်း နံချင်းရော၊ ဇာတာချင်းပါသင့်မြတ်ကြောင်းပါဆိုပြီး အကောင်းတွေချည်းစုလို့ ဟောစာတမ်းထုတ်လိုက်တယ်မဟုတ်လား။ ခုအဲဒီ ဟောစာတမ်းကို ရွှေလွှာ မှာရေးပြီး ခမည်းတော်ဘုရားကစုထားဆီ ပို့တော်မူလိုက်ပြီလေ'

'ဒါတွေတော့ အထိန်းတော်အမေ့သိသားပဲ၊ နို့... စုဖုရား မရွှင်မပျော် ခစားနေရပါတယ်ဆိုတာတွေက ဒီအရေးနဲ့ ပတ်သက်တော် မူနေလို့လား'

'အို... 'ဟုရေရွတ်ယင်း စုဖုရားအလိုမကျ ဖြစ်သွားသည်ကို မြင်၍

အမေစိုး ပြာပြာသလဲဖြစ်သွားသည်။

‘အထိန်းတော်အမေနားထွေးသွားပါတယ်၊ စုဖုရားရှင်းရှင်းမိန့်မှပဲ သိရပါတော့မယ်’

လေအေးနှင့်ချောသည်။ စုဖုရားကျောကိုသပ်၍လည်းပေးသည်။
ထိုအခါမှ စုဖုရားမျက်နှာ ကြည်လင်လာပြီး ‘မသက်မသာပြောသည်။

‘မေ့ရာကိုယ်တော်ကြီးကို စုဖုရားသဘောမမျှနိုင်ပါဘူး။ အသက်
တော်ချင်း အဆမတန်ကွာနေတာက ပဓာနမဟုတ်ပေမယ့် မကွာရာ ကိုယ်တော်
ကြီးရဲ့ မယ်တော်နဲ့ စုဖုရားမယ်တော်တို့ဟာ ဆွေမျိုးတော် အစဉ်အဆက်ကိုက
သင့်မြတ်လာကြတာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒါအပြင် မကွာရာကိုယ်တော်ကြီးမှာ ကိုယ်လုပ်တော်တွေ များလှ
တယ်’

‘ပြီးတော့ သစ္စာနည်းပါးပုံကလည်း ခမည်းတော်ဘုရား ကိုယ်တော်
တိုင်လက်ဆက်ပေးတော်မူထားတဲ့ ပင်းမင်းသမီးကိုလည်း လက်ဆက်ရုံ
ဆက်ထားပြီး မပေါင်းပဲ ပစ်ထားတယ်မဟုတ်လား။ ဒီလောက် ဖောက်ဖောက်
ပြန်ပြန် ကျင့်သုံးတတ်တဲ့ မကွာရာကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ ရင်ခွင်ကို စုဖုရားဘယ်လို
သတ္တိကိုမွေးပြီး ဝင်ရမှာလဲ’

အများကြီးပြောပြပြီးနောက် ငေးငိုင်စွာဖြင့် အဝေးသို့လှမ်းမျှော်
နေသည်။ စိတ်အကျပ်အတည်းကြားမှ ရုန်းထွက်ရန် မလွယ်သည့် အဖြစ်ဟု
ကျန်မမှာ များစွာစိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

ပြောသွားသမျှ အမှန်ချည်းဖြစ်သည်။ အိမ်ရှေ့စံ ကနောင်ဘုရား
သားတော် မြင်ကွန်းနှင့် မြင်းခုန်တိုင်အရေးကြောင့် တိမ်းပါးသွားပြီးကတည်းက
ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကြီးစွာသတိထားခဲ့သည်။ နောက်ထပ် အိမ်ရှေ့တင်ရန်
အရေးကိုလည်း လွယ်ကူစွာမတွေးရဲသေးပဲ ဆိုင်းငံ့ထားခဲ့ရ၏။

သို့သော် သမီးတော်စလင်းစားကို ပင်တိုင်စံအဖြစ်ချီးမြှင့်ပေးပြီးသည့်
နောက်၌မူ ရတနာပုံထီးနန်းအတွက် သားတော်တစ်ပါးပါးကို ရွေးချယ်မှ
ဖြစ်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးသည်။ ထိုအခါ အာရုံအမြင်တွင် ပထမဆုံး ပေါ်လာ
သူကားမကွာရာမင်းသားပင်။ ထို့ကြောင့် မူးမတ်များကို ဖွင့်ထုတ်တိုင်ပင်သည်။
ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တော်တိုင်က စိတ်တော်ညွတ်နေပြီ ဖြစ်သော မကွာရာ
မင်းသားကိုပဲ မူးမတ်များကလည်း ဗောင်းတော်ညိတ်၊ စိတ်တော်သိကာ

‘မှန်ပါဘုရား၊ သင့်လျော်ကြောင်းပါဘုရား’ဟုလျှောက်ထားကြသည်။

သို့သော်... တိုင်းပြည်ကမူ ညောင်ရမ်းမင်းသားကလေးကို သဘောကျသည်။ ညောင်ရမ်းမင်းသားက ရုပ်ဆင်းဟန်မူ တင့်တယ်သည်။ အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်ကလည်း ယဉ်ကျေးပြေပြစ်သည်ဟု ချစ်ခင် ကြသည်။

ညီတော် မင်းသားအများစုကမူ ညောင်ရမ်းက နုသည်။ မကွရာက ကြမ်းသည်။ လေထွားသည်ဟု မထောက်ခံချင်ကြ။ သူရသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံသည့် သုံးဆယ်မင်းသားကြီးကို အားကိုးကြသည်။

အမှန်စင်စစ်... မကွရာကိုယ်တော်ကြီးသည် ခမည်းတော်ချစ် ဖြစ်ရန်များစွာကြိုးစားနေလင့်ကစား၊ ဘုရင်မင်းမြတ်နောက်ကွယ်၌ တားမြစ် ပိတ်ပင်ထားသည့် အရက်သေစာကို သုံးဆောင်မှီဝဲနေရုံမျှမက၊ နေပြည်တော်မှာ လုံးဝမပေါ်ရဟု အမိန့်ထုတ်ထားသည့် နွားသားကိုပင် ဘုရင်မင်းမြတ် မသိအောင် တိတ်တဆိတ်ပေါ်စားနေသူဖြစ်၏။

‘စုဖုရားမှာတော့ မကွရာကိုယ်တော်ကြီးနှင့်သာ လက်ဆက်ရမယ် ဆိုယင် ပင်တိုင်နန်းမှာလဲမစံရပါစေနဲ့၊ မကွရာကိုယ်တော်ကိုလဲ လက်မဆက်ပါ ရစေနဲ့လို့ ခမည်းတော်ကိုလျှောက်ထားပြီး ပင်တိုင်နန်းကဆင်းမယ်။ မြောက် စလင်းကျောင်းတိုက်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး ၂၀၀ သိတင်းဆောက်တည်နေ လိုက်မယ်’

အသံပြတ်ပြတ်ပြောပြီး အတွင်းဆောင်သို့ ထသွားသည်။ အထိန်း တော်အမေနှင့် ကျွန်မတို့အပျိုတော်တစ်စုသာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနှင့် ကျန်ခဲ့ကြ၏။ အင်း... မလွယ်တဲ့အလုပ်ပါလားဟု သက်ပြင်းပင်ချမိလိုက် သည်။ တဖက်မှစဉ်းစားပြန်လျှင် စုဖုရားဘဝသည် မလွန်သာမလူးသာသည် ဘဝ။

စုဖုရား တကယ်သံယောဇဉ်တွယ်နေသူကား... ညောင်ရမ်းမင်း သားဖြစ်သည်။ မြောက်ရွှေရေးဆောင်မိဖုရား၏သားတော်ဖြစ်သော ညောင်ရမ်း မင်းသားနှင့် စုဖုရားသည် ငယ်စဉ်ဘဝကတည်းက ဆွေမျိုးရင်းချာပမာ တွယ် တာလာသူချင်းလည်းဖြစ်၏။ မယ်တော်ချင်းလည်းရင်းနှီးသည်။

စုဖုရားကို ပင်တိုင်နန်းတင်သည့်အရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အနောက် ဆောင်လောကတွင် မကျေနပ်သံများ ပွက်လောရိုက်ဆူညံသွားသည်ကို စုဖု

ဧည့်သည်တော်များသည် ညောင်ရမ်းမင်းသား၏ မယ်တော်
 မင်းမြင့်၏။ ထို့ကြောင့် အများစုမကျေနပ်သော ပင်တိုင်နန်းကို မြောက်မြား
 ထူထောင်အထိန်းတော်၊ အချီတော်၊ အချောတော်၊ ပန်းတော်ဆက်၊ အနှိပ်
 တော်ဆက်၊ အဆိုတော်၊ အငြိမ့်တော်၊ စင်တော်စသည်များဖြင့် လိုသေးသည်မရှိ
 ခမည်းတော်ဘုရားက စောင့်ရှောက်ထားပေးသည့် စုဖုရားအဖို့ မပြေလည်သော
 ဘဝပေးအခြေအနေများစွာကြောင့် မရွှင်ငိုင်ငေး၊ စိတ်လက်လေးခဲ့ရ၏။

အချိန်ရှိသမျှ ဗုဒ္ဓဝေယျာဝစ္စများနှင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့သည် သီတင်း
 နေ့တိုင်း ကျွန်မတို့လိုအပ်ပျော်ကြီး၊ အထိန်းတော်ကြီးများနှင့်အတူ ရှစ်ပါးသီလ
 ဖြစ်ခဲ့သည်။ ခမည်းတော်ဘုရား၏ ကောင်းမှုတော်များဖြစ်သည့် ရွှေမြို့တော်
 လေးပြင်လေးရပ်ရှိ ကုသိုလ်တော်များနှင့် စေတီကျောင်းတန် ဇရပ်များကို
 ရေတော်သွန်းချလေတိုင်း ခမည်းတော်အပါးမှာ စုဖုရားလိုက်ပါရသည်။ ဘုရင်
 မင်းမြတ်သည် အဖိတ်နေနှင့် ဥပုသ်နေ့တိုင်းတွင် ဇေတဝန်ဆောင်သို့ လွှတ်ကြ
 ၍ ဝတ်ပြုတော်မူလေ့ရှိရာ၊ ဇေတဝန်ဆောင်တစ်ဆောင်လုံးကို သပ္ပာယ် ကြည်
 ညိုဖွယ်ဖြစ်ရလေအောင် ပန်း၊ ဆီမီး၊ ရေချမ်း၊ အမွှေးတိုင်စသည်များ
 ပြင်ဆင်ကပ်လှူခြင်း တာဝန်ကို စုဖုရားသည် အမြဲဆောင်ရွက်စိမံထားသည်။

ပုဂံပြည် အလောင်းစည်သူမင်းလက်ထက်မှစ၍ ဘေးလောင်းတော်၊
 ဘိုးလောင်းတော်များ၏ နန်းစဉ်ရွှေရုပ်တုများကို ထုလုပ်ကိုးကွယ်ခဲ့သည့်
 နန်းမလေ့ရှိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ၊ ယခုဇေတဝန်ဆောင်တွင်လည်း ရွှေရုပ်ထုတစ်ဆူ
 လျှင် ရွှေသားအလေးချိန်ငါးပိဿာထက်မနည်းသော ရွှေစင်ရုပ်ထုပေါင်း
 ဆယ့်ငါးဆူကို ပူဇော်ထားရှိလေသည်။

အလောင်းမင်းတရားကြီးနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီး၊ စစ်ကိုင်းမင်း
 နောင်တော်ကြီးနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီး၊ ကုန်ဘောင်ဆင်ဖြူရှင်မင်းနှင့် မိဖုရား
 ခေါင်ကြီး၊ အမရပူရမြို့တည် ဘိုးတော်မင်းတရားကြီးနှင့် မိဘုရားခေါင်ကြီး
 သီဟသူရဘွဲ့ခံအိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်ကြီးနှင့် အိမ်ရှေ့မိဖုရား၊ ဘကြီးတော်၊
 ရွှေဘိုမင်း၊ ပုဂံမင်းနှင့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မယ်တော်၊ တောင်တော်မိဖုရား။

စသည့်ဤရုပ်တု ဆယ့်ငါးဆူတို့အား ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အလောင်း
 မင်းတရားကြီး၏ ရုပ်တုမှစ၍ မယ်တော်ရုပ်တုသို့တိုင်အောင်၊ နဖူးကြမ်းထိ
 ရှိသေစွာ ပူဇော်သည်။

အတွင်းတော်၌အများစုပြောနေကြသည့် စကားအရ ပြောရပါလျှင်

ဘုရင်းမင်းမြတ်သည် 'သမီးမှာ စလင်း၊ သားမှာ ကျပင်း' ဟု ဆိုရလောက်အောင် သမီးတော်များတွင် စလင်းမင်းသမီးကို အချစ်ဆုံး၊ သားတော်များတွင် ကျပင်းမင်းသားကိုအချစ်ဆုံးဟုဆိုကြပါ၏။

သို့သော်... မကွရာမင်းသားသည် လူမှန်းသိတတ်ချိန်မှစ၍ ခမည်းတော်ဘုရား မျက်နှာသစ်တော်ရေအချိန်ကျလေတိုင်း နေ့စဉ်ဝတ်မပျက် လျောင်းတော်ဦးသို့လာ၍ မျက်နှာသစ်တော်ရေဆက်သည်ဖြစ်ရာ မကွရာမင်းသားသည် ခမည်းတော်ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မျက်နှာသာပေးခြင်းကို အများဆုံး ခံရသူဖြစ်သည်ဟု အနောက်ဆောင်လောကမှာ ပြောစမှတ်ပြုပါသည်။

ရတနာပုံ မြို့တော်သစ် တည်ဆောက်ပြီးသည်နှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ အလှတော်ဖြစ်သော ကျောင်းတိုက်ကြီးနှစ်တိုက်ကိုလည်း တည်ဆောက်ကြသည်။ ကျောင်းတိုက်ကြီးနှစ်တိုက်လုံးတွင် သီတင်းသုံးနေတော် မူသော ဆရာတော်များသည် စလင်းမြို့ဇာတိများဖြစ်၍ ထိုကျောင်းတိုက်နှစ်တိုက်လုံးကို စလင်းကျောင်းတိုက်ဟု ခေါ်ကြကုန်၏။

သို့သော်... မြို့တော်၏ အရှေ့ဘက်သို့ ရောက်နေသည့်ကျောင်းကို အရှေ့စလင်းကျောင်းဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြို့တော်တောင်ဘက်သို့ ရောက်နေသော ကျောင်းကို တောင်စလင်းကျောင်းဟူ၍လည်းကောင်း ကွဲပြားအောင် ခေါ်ထားသည်။

စုဖုရား ပင်တိုင်နန်းစံရပြီးနောက် မရွေးမနှောင်းအချိန်အတွင်းတွင် ကျောင်းတိုက်ကြီးတစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်ပူဇော်ချင်သည်ဟု ဘုရင်မင်းမြတ် ထံ အသနားခံသဖြင့် ဆောက်လုပ်ခွင့်ရခဲ့သည်။

ဆောက်လုပ်မည့်နေရာကို ရွေးသောအခါ ရွှေမြို့တော်မြောက်ပြင်ရှိ ခမည်းတော်ကောင်းမှုဖြစ်သော ရတနာဘုံစံစံကျောင်းတော်ကြီး၏မြောက်ဘက် နေရာကိုတွေ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းတော်ကြီးကို စလင်းပင်တိုင်စံ၏ ကုသိုလ်တော် ဖြစ်သောကြောင့် စလင်းကျောင်းတိုက်ဟုပဲ လွယ်လွယ်ခေါ်လိုက်သည်။ သို့သော် မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ ကုသိုလ်တော်ဖြစ်သည့် ပထမစလင်းကျောင်းတိုက် ကြီးနှစ်တိုက်နှင့် မှားမည်စိုး၍ စလင်းစုဖုရား၏ ကျောင်းတိုက်ဟူ၍ ခွဲခြား ခေါ်ကြသည်။

စုဖုရား၏ ပင်တိုင်စံဘဝတွင် ဤသို့သော ကုသိုလ်ရေးများဖြင့် အချိန်

ကုန်ခဲ့ပြီး တဖန်မှလည်း ကန့်ကွက်လှည့်ငယ်ဆရာဖြစ်ခဲ့သည် အချုပ်တန်း ဆရာမေတ္တာ တဗျာ၊ နအေ၊ အထွေထွေစာနုများကို ပြုစုသိကုံးနိုင်ရန်သင်လှူ ချိန်ရခဲ့လေသည်။ ဆရာဖေသည် မကွရာမင်းသား၏ အဆောင်ကိုင်ဖြစ်ခြင်း ကြောင့်လည်း အတွင်းတော်မှာ ဝင်ဆံ့သည်။ လူချစ်လူခင်ပေါ်၍ တပည့်ခံလို သူလည်းများလှ၏။

စုဖုရားနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်မတို့ တွေ့မြင်ဖူးသူနောက်တစ်ဦးကား မောင်းထောင်ရွာသား မောင်ကျော်လှဖြစ်ပါ၏။ မောင်ကျော်လှကား တခြား လူမတုတ်၊ စလင်းစုဖုရား၏တပင်တိုင်နန်းမှာ က၊ ပြခွင့်ရထားသည့် သံချို၊ အဆိုကောင်း မောင်ကျော်လှပင်ဖြစ်၏။

အတွင်းဆောင်တော်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာသော ဖြစ်ပျက်မှု များသည် ဆက်၍ဆက်၍ပေါ်လာသည်။ စိတ်အားငယ်ဖွယ် ကောင်းလှပါ၏။ ထေမဆုံး ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ငယ်ချစ်ဖြစ်သည့် မြောက်နန်းမိဖုရားကြီး သီရိ ဟော ရတနာမင်္ဂလာဒေဝီဘွဲ့ခံ ခင်သဲ နတ်ပြည်စံသည်။ မိဖုရားကြီး ခင်သဲနှင့် သုံးနှစ်သာခြားပြီး မိဖုရားခေါင်ကြီး လွန်ပြန်သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်မှ ချစ်အား ကိုးလွန်းရသည့် မိဖုရားခေါင်ကြီးမရှိသည့်နောက် ကြေကွဲဝမ်းနည်းတော်မူလွန်း ၍ မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ အလောင်းတော်ကိုမြှုပ်နှံထားသည့် မြောက်ဥယျာဉ်ထဲရှိ အုတ်ဂူပြဿဒ်အနီးတွင် ယာယီတံနန်းဆောက်၍ တိတ်တဆိတ်စွာ စံတော် မူသည်။

စလင်းစုဖုရားမှာလည်း မိဖုရားခေါင်ကြီးကွယ်လွန်သည်နှင့် အားကိုး ရာမဲ့လေပြီဟု စိတ်ထိခိုက်ရတော့သည်။ ပင်တိုင်နန်းမှနေ၍ မည်သည့်နေရာ ကိုမှလည်းမလှမ်းတော့။ တစ်ဖက်ကလည်း ယာယီတံနန်းမှာ စံမြန်းနေသည့် ခမည်းတော်၏ ကျန်းမာရေးကိုလည်း ကောင်းစွာစိတ်မချ။ အပူကြီးလှသည့် ဘဝဟု ဘဝကိုပင် စိတ်နာချင်လာသည်လား မပြောတတ်တော့ပါ။ တစ်နေ့ ထက်တစ်နေ့ နှုတ်ဆိတ်လာသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်မှာလည်း သက်တော်မနည်းတော့။ မြောက်ဆယ် ငါးနှစ်ပင်ရှိလေပြီ။ အသက်ကြီးလာလေလေ ကျန်းမာရေးက ချွတ်ယွင်းလာလေ လေပင်။ လွန်ခဲ့သည့် တော်သလင်းလ၊ နန်းမြို့ကျုံးတော်ထဲ၌ ရေသဘင် စံတော်မူစဉ်ကလည်း ပြည်ကြီးမွန်ဖောင်တော်သို့ အတက်မှာမူးမေ့၍ လဲတော် မူသေးသည်။

လွင်ပင်တိုင်နှင့် နန်းဘုံသီဟာဠာ

အကြောင်းကြောင်းကိုတွေးယင်းဖြင့် စိတ်မအေးနိုင်အောင် ရှိနေ
ချသည့်အပေါ် အလယ်နန်းမတော်မိဖုရားကြီး အဆောင်တော်သို့ လူဝင်၊
လူထွက် တစ်နေ့တခြား ရှုပ်လှသည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီး စံတော်မူခဲ့သည့်
အဆောင်သို့ အတင်းဝင်ရောက်စံနေရန်ကို မြှောက်ပင့်ပေးကြသည်။ သို့ပေ
သည့် လွယ်သည်တော့မဟုတ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မိဖုရားခေါင်ကြီး
အဆောင်ကို တံခါးပိတ်ထားလိုက်လေပြီ။ အဆောင်ဝန်များကိုလည်း
ဘာတစ်ခုမျှ လက်ရာ ခြေရာမပျက်စေနှင့်ဟု အမိန့်တော်ပေးထားလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မိဖုရားခေါင်ကြီး လွန်ပြီးနောက် သုံးလအကြာလောက်မှာ
ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ယာယီတဲနန်းမှ စံနေရာက ပြန်လည်ထွက်ကြွလာသည်။
သို့သော် ကျန်းမာရေးကမူ ချွတ်ယွင်းလာလေပြီ။ သတိတော်များကလည်း
မကောင်းလှတော့ အမေ့မေ့ အလျော့လျော့ ရှိတော်မူလှ၏။

အရာခပ်သိမ်းသည် စုဖုရားအတွက် စိတ်နှလုံး နောက်ကျိဖွယ်ရာ
ချည်း ဖြစ်ကုန်ပြီလားဟု စိုးရိမ်နေရလေပြီ။

ဧက္ကရာရိပါမှ လွမ်းတာမို့၊ တန်ပါပြီ ကာလကဆန်းတာကြောင့်၊
ရာမခန်းကွယ်သည့်နယ်။

ဘောမကျသူမို့၊ လောကကို ဖိခွာဆန်လို့၊ ညီလာခံမြိုင်ခြေကို လှမ်း
တော့မယ်၊ နန်းနှင့်မနွယ်။

အဘိဇ္ဈာ အမျက်များတာကြောင့်၊ ထိတ်စရာတစ်ဖက်သားမှာဖြင့်၊
မျက်နှာထားခက်လှတယ်၊ သက်ကယ်မှရှုဝံ့ဘူး။

ဟေမဝါကဲ့မဲ့သူ ပွေ့ဗျာပါကြောင့်၊ ဧကစာဖယ်ဂူပုန်းတော့မယ်၊
သုံးဘဝကူး။

ပင်တိုင်နန်းအမှုထမ်းအားလုံးကို ဘုရားဝတ်တက်မပျက်ကြစေနှင့်ဟု
စုဖုရားနှိုးဆော်သည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ဘုရားဆောင်ရှေ့ရှိ ငွေသင်ဖြူးပေါ်တွင်
တစ်နေ့လုံး ထိုင်ပြီး ခမည်းတော်ဘုရားကျန်းမာစေကြောင်း ဆုတောင်းရသည်။
အလယ်နန်းမတော်က အစစ အရာရာ ခြယ်လှယ်လာပြီဖြစ်၍ စုဖုရားဘဝသည်
ပင်လျှင် မချောင်လည်ချင်တော့။ ပင်တိုင်နန်းတွင် ခမည်းတော် ပေးထားသည့်
အမှုထမ်းများစွာတို့ကိုလည်း အလယ်နန်းမတော် အမိန့်ဖြင့် လျော့ပစ်လိုက်ပြီ။
ယုတ်စွအဆုံးပြောရလျှင် ခမည်းတော်ဝေဒနာခံစားတော်မူနေရသည်ကိုပင်
ကြည့်ခွင့်မပြုတော့။ ဆူးကြားထဲသို့ရောက်နေရသည့် ဗူးသီးကဲ့သို့ မလှုပ်သာ

လွန်သောရှိလှသည်။

ဤအချိန်မှာပဲ အလယ်နန်းမတော်ခေါ်ယူသည့် တောင်ဥယျာဉ်တော် အစည်းဝေးပွဲကြီးတွင် ထီးမွေနန်းမွေအတွက် ဘုရင်ရွေးပွဲကြီးပြုလုပ်သည်ဟု ကြားရလေသည်။

အတွင်းသိဖြစ်သော ကျွန်မတို့အဖို့ ရတနာပုံထီးနန်းအတွက် အလယ် နန်းမတော်ဖုရား၏ သမီးတော်အလတ်နှင့် မေတ္တာယှက်နေသည်ဟု သတင်း ကြီးနေသော ပထမကျော်အောင်မြင်ပြီးသည့် သီပေါမင်းသားမှလွဲ၍ မည်သူမျှ ဘုရင်မဖြစ်နိုင်ဟု သေချာပြီးသား။

သီပေါမင်းသားလို၊ ပင်ကိုယ်သဘောနူးညံ့သူ၊ နှလုံးစိတ်ဝမ်းအေးချမ်း သူတို့ ဘုရင်အဖြစ်တင်နိုင်မှသာလျှင် အလယ်နန်းမတော်ဖုရားသည် သူ့စိတ် ကြိုက်တိုက်ညီသည့် နန်းတွင်းရေးရာများကို ခြယ်လှယ်နိုင်မည်ဟူသောယုံကြည် ချက်ရှိထားသည်ဖြစ်၍ ထောက်ခံသဘောတူမည့် ကင်းဝန်မင်းကြီး၊ တိုင်တား မင်းကြီးစသည်တို့ကို အပါးမှာမပြတ်ခေါ်ယူထားသည်။

ထို့ကြောင့် ထောင်ဥယျာဉ်တော်အစည်းဝေးပွဲကြီးတွင် သီပေါမင်းသား ကို ဘုရင်အဖြစ်ရွေးလျှင် ငယ်လွန်း၊ နုလွန်းမနေဘူးလား။ တိုင်းပြည်က လိုလားတဲ့ ညောင်ရမ်းမင်းတို့၊ မကွရာတို့၊ သုံးဆယ်မင်းသားတို့ကိုရော ထည့် မတွက်တော့ဘူးလား ဟု ရွှေပြည်ဝန်ကြီးနှင့် ခန်းပတ်ဝန်ကြီးနှစ်ပါးတို့က အကြံ ပေးမိရာ တိုင်တားမင်းကြီးက ဘယ်ဘက်မှာ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ဓားလွယ်ကို ညာဘက်သို့ရွှေ့ဆွဲပြီး..

‘သီပေါဘယ်ငယ်မလဲဗျ၊ ဆယ့်ကိုးနှစ်ရှိနေပြီ၊ ပဋိသန္ဓေရက်ပါထည့် တွက်ယင် ပဉ္စင်းတောင်တက်လို့ရနေပြီပဲ’ဟု မျက်စောင်းကဲ့ခဲပြီး ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောဆို၏။ သီပေါမင်းသား၏ ငယ်သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်၊ ငယ်ကျွန်တော်ရင်း လည်းဖြစ်သည့် မောင်မောင်တုတ်က ဆိုလျှင် ဓားအိမ်မှဓားကို ဆွဲထုတ်ကိုင် မြှောက်ပြပြီး

‘ဘယ်သူမှစကားမရှည်နဲ့၊ သီပေါကို မကြိုက်ဘူးဆိုယင် ဒီအစည်း အဝေးပွဲမှာ ခေါင်းကိုထားခဲ့၊ ကိုယ်ချည်းပဲ ပြန်ကြ’ဟု ကြိမ်းမောင်းသည်ဆိုသော သတင်းကိုကြားရသည့်ညမှာ ပင်တိုင်နန်းတစ်ဆောင်လုံးအိပ်မပျော်နိုင်အောင် စိတ်ထိခိုက်ကြရပါသည်။ အထူးသဖြင့် ခါနွေနှင့်ကျွန်မမှာ မိုးလင်းသည်တိုင် တမေးမှ မပျော်ပါ။ ပင်တိုင်စံ စုဖုရား၏ ရွှေရေးကိုတွေးပြီးကျွန်မတို့နှစ်ယောက်

သားမှာ ရင်လေးလျှက်ရှိနေကြလေသည်။

နိုင်ငံတော်မှာလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်ကျန်းမာတော်မမူသည့် အတွင်း အင်္ဂလိပ်သံမှူး မစ္စတာရှော့ဆိုသူကလည်း အတွင်းတော်သို့ အထွက် အဝင် များလှသည်။ ဝန်ကြီးမှူးကြီးများနှင့်လည်း အလွမ်းသင့်သည်။ မင်းညီ၊ မင်းသား များနှင့်လည်း အကျွမ်းဝင်သည်။ အလွန်ပင် ပရိယာယ် ကြွယ်ဝသည်ဟုလည်း ကျွန်မတို့ကြားဖူးထား၍ မစ္စတာရှော့အတွင်းတော်သို့လမ်းပေါက်နေခြင်းသည် တစ်စုံတစ်ခုသော ပြဿနာဝင်လာနိုင်မည်လားဟု တွေးကြသည်။ တဖက်က လည်း ဘုရင်မင်းမြတ် အမြန်ဆုံးထူထောင်လာနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းရသည်။ စုဖုရားဆိုလျှင် ခမည်းတော်ဘုရားထံဝင်ဖူးခွင့်မရသည့်နေ့မှစ၍ အဓိဌာန်ဖြင့် ပုတီးစိတ်သည်။ ရေသက်စေ၊ မီးသက်စေ ကပ်လျှူပူဇော်ပေးသည်အသက်လွတ် စားသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကျန်းမာတော်မူလျှင် ဤအရှုပ်အထွေးများစွာသည် ပျောက်ပျက်ကုန်မည်ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက သားတော်ချည်း ခုနှစ်ဆယ် ကျော်ရှိသော နန်းတွင်းရေးသည်မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အေးမည်မဟုတ်။ အလယ်နန်းမတော်၏ လက်အောက်တွင် အားလုံး ဆိုးဆိုးရွားရွားဖြစ်လာ နိုင်ပါသည်။

တွေးသင်း ရင်မောရသည်။ မကောင်းလိုက်သည့် အဖြစ်။

၁၂၄၀-ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလပြည့်ကျော် ၉ ရက်။

မည်သူမျှ ရေရေရာရာမသိပါဘဲ၊ ဒီကနေ့မှာမှ ဖြုန်းစားကြားလိုက် ရသည်။

သီပေါမင်းသားကို အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာအဖြစ် ဆောင်နှင်းတော်မူဖို့ လွှတ်တော်က အမိန့်တော်ထုတ်လိုက်ပြီတဲ့။

မည်သူမျှ မတတ်နိုင်ပါ။ ကိစ္စမရာပဲဟု အားလုံးငုံ့လျှိုးကုန်၏။ ချို သည်ခါးသည်ဟုလည်း မည်သူမျှ မဟပဲ့၊ အလယ်နန်းမတော် ဓားထက်ကြောင်း ကို ကောင်းကောင်းရိပ်မိကြပြီထင်၏။

မကြာမီ သားတော်၊ သမီးတော်အားလုံးကို ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ ဝင် ရောက် ဖူးမြော်ကြဖို့အတွက် မူးမတ်တွေကတဆင့် အခေါ်တော်လွှတ်သည်ဟု သောသတင်း ပင်တိုင်နန်းသို့ရောက်လာသည်။

စုဖုရားခေါင်းခါလိုက်သည်။ ဤသတင်းကို မည်သည့်နည်းနှင့်မှ လက်

ခံတော်မူနိုင်ပါဟု ဆိုရှာသည်။ ထို့ကြောင့် ယုံကြည်ရဆုံး ပြစ်နေသည့် ခါနွေနှင့်ကျွန်မတို့ကို အပါးသို့ခေါ်ယူပြီး စာတစ်စောင်ကို ပေးသည်။

“ဒီစာလွှာကို အရိုးတော်မြောက်ရွှေရေးဆောင် မိဖုရားဆီကို ရောက်အောင်ပို့ပါ” ဟု စိတ်လွှပ်ရှားစွာဖြင့်ခိုင်းသည်။ ကျွန်မတို့တသက် စုဖုရား ဤစိတ်လွှပ်ရှားသည်ကို မမြင်ဖူးခဲ့၍ အံ့သြနေရ၏။ “အရိုးတော်နှင့် လွဲနေရင် ညောင်ရမ်းကိုယ်တော်ဆီ ပို့ခဲ့ရမလား”

အခြေအနေကို ရိပ်စားမိ၍ အရေးကြီးသော စာလွှာအတွက် ကျွန်မမှာ ဓလေ့လဲလို့လဲလျှောက်လိုက်သည်။ စုဖုရားမျက်နှာလင်းလက်သွားသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့... ဟုတ်ပါရဲ့... အဲသလိုမှာဖို့ကို လောကြီးပြီး စုဖုရားသတိ လစ်သွားမိတယ်။ အရိုးတော်နဲ့မတွေ့ယင် ညောင်ရမ်း မောင်မောင်ကို ဖြစ်ဖြစ်၊ ညီတော်ညောင်အုပ်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လက်တော်အရောက်ပို့ပါ”

ကံကောင်းထောက်မ၍ အရိုးတော်နှင့်ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်တွေ့လာခဲ့ရကြောင်းကို စုဖုရားသိလျှင်အလွန် ဝမ်းသာသွားဟန်ဖြင့် ‘ဘုရားမ၊ တာပဲ’ဟု တီးတိုးရေရွတ်သည်။

မကြာမီအတွင်း ခမည်းတော်ထံအခစားဝင်ရောက်ကြသည့် သားတော်၊ သမီးတော်များအားလုံးကို ဖမ်းဆီးပြီး ထောင်သွင်း အကျဉ်းချ ထားလိုက်သော သတင်းကြီးနှင့်အတူ ညောင်ရမ်း၊ ညောင်အုပ်ညီနောင်နှစ်ပါး အင်္ဂလိပ်သံတဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့လှသွားသည်ဟူသော သတင်းကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။ စိုးရိမ်လာခဲ့သည့် အခြေအနေဆိုးကြီးတော့ကျရောက်လာပြီဟု အထိန်းတော် သခင်ရော၊ ကျွန်မနှင့်ခါနွေပါ မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင်လောက်အောင် စိုးထိတ်လာသည်။ စုဖုရားကိုလည်း ဖွင့်ထုတ်မပြောဝံ့။

ဤသို့ဖြင့် သတင်းဆိုးများစွာသည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပင်တိုင်နန်းသို့ လွင့်လာသည်။

သားတော်၊ သမီးတော်၊ တူတော်၊ တူမတော်များပါ မကျန်အဖမ်းခံရသည့်အရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး မခံမရပ်နိုင်အောင်ရှိနေကြသည့် လင်ပန်းတိုက်စား မိဖုရားခေါင်းဆောင်သော လင်ပန်းမိဖုရားနှင့် မြောက်ရွှေရေးဆောင် မိဖုရားတို့သည် တားမြစ်ထားသည့်ဘုရင်မင်းမြတ်အဆောင်တော်သို့ အတင်းဝင်ရောက်လာကာ

‘ကယ်တော်မူပါဘုရား... သားတော် သမီးတော်အားလုံးနှင့်

တုတော် တုမတော်တွေပါ အကျဉ်းချထားတာကို ခံနေရပါပြီဘုရား'

ဟု ငိုကြွေးချက်မနှင့် လျှောက်ကြသည်ဆို၏။

အိမ်ရှေ့စံ သီပေါမင်း၏ မယ်တော်လောင်းရှည်မိဖုရား ရဲမက်တို့ပင် မပါပဲ၊ သားတော် သီပေါမင်းသားထံသို့ အပြေးအလွှားသွားရောက်ကာ..

'သားတော် ဒီမင်းစည်းစိမ်ကို ကိုလဲမမက်ဝါနဲ့၊ ညီတော်နှမတော် ကောရှီသေးရဲ့လားလို့ ကြည့်တော်မူပါဦး' ဆိုကာငိုယိုသွားသည်ဟုကြားရသည်။

သို့သော်လည်း အားလုံး၏ကံကြမ္မာပဲဟု ဆိုရပါမည်။ ဘုရင်းမင်းမြတ် သည် သားတော်သီပေါမင်းသား အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာအဖြစ် တင်မြှောက်ခံရပြီး သည့်ဆယ့်တစ်ရက်အကြာ သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၆ ရက်မှာ လူ့ပြည်ပြီး၍ နတ်ထီးစံတော်မူသွားလေတော့၏။

ရတနာပုံထီးနန်း၏ နေမင်းကြီးကွယ်လေပြီးတည်း။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှာ၊ ဆုတ်ကပ်မို့ကြောက်ရန်။

ရုပ်ကလပ်ဖောက်ပြန်တယ်၊ မှောက်အလှန်ထွေပြား။

ဝင်သက်နှင့်ထွက်သက်လှယ်တယ်၊ ဘဝဂ်ကယ်စိုးမရငြား။

သည်ကဲ့သို့ ပျက်မဟာကို၊ လက်မကွာတရား။

သက်သာရာအရှားမို့၊ ဘုရားရှင်သင်းဝင်။

စိတ်မလူ၊ ရိပ်ဖြူပါလို့၊ ဘိက္ခုလုပ်မှူးမယ်လို့ပင်။

နောက်ရမဲ့၊ ဥယျာဉ်မှာ၊ ဖူးသဇင်ငွေကျောင်းနှင့်၊ ရွှေသောင်းလုံး

ရွှေကေသီ၊ မြန်းခဲ့လေပြီ။

သယံမိတ်ဆွေထေရီလို့၊ နေသာယီကျင့်ဆဲပလေး။

ကဗျာအနုဖြင့် စာပြုနေယင်းမှ မျက်ရည်တွေတွေကျဆင်းနေရာရှာ သည့် စုဖုရားကိုမြင်ရသည်မှာ ဟစ်၍ငိုချင်စိတ်ပင်ပေါက်လာသည်။ လောက တွင် အားကိုးရာမဲ့သည့် ဘဝလောက်စိတ်အားငယ်ဖွယ်မရှိတော့။

ခမည်းတော်ဘုရား နတ်ပြည်စံပြီးသည့်နောက်တစ်နေ့တွင် အိမ်ရှေ့ မင်းသား သီပေါကိုယ်တော် ရွှေထီးရွှေနန်းကို သိမ်းမြန်းစိုးစံသည်။ ခမည်းတော် ဘုရားအလောင်းတော်ကို ခုနှစ်ရက်ထားပြီးနောက် လွှတ်တော်မြောက်ဘက်ရှိ

အုတ်နံရံသန်၌ ထီးဖြူတော် ရှစ်လက်မိုးပြီး သလွန်တော်နှင့်အတူ ဂူသွင်း
သင်္ကြံတော်မူသည်။

မျက်စိတမှိတ်အတွင်း အားလုံးပျက်စီးကုန်ပြီ။ ဘာဆို ဘာမျှ
မရှိတော့။ အားကိုးအားထားဖွယ်ရာ မရှိတော့ဟု ဆိုသည်နှင့် ပင်တိုင်နန်းမှာ
မည်သူမျှမရှိတော့။ တစတစဖြင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ခွာကုန်ကြသည်။
သံဝေဂရဖွယ်ရာသော အဖြစ်။

ခမည်းတော်ဘုရားကို အုတ်နန်းပြဿဒိမ္မာထားတော်မူခဲ့ပြီး သီပေါ
မင်းတရား၊ ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရားနှင့် သမီးတော်သုံးပါးတို့၏ နောက်မှ မျက်လွှာ
ကိုချ၍ ညှိုးငယ်နွမ်းရိစ္ဆာ လှမ်းလာသည့် စုဖုရားကိုမြင်ရတာလောက် သနားဖွယ်
တောင်းသည်မှာလည်း မရှိ။

ပင်တိုင်နန်းသို့ ရောက်မှပဲ မျက်လွှာကို ပင့်ပြီး အထိန်းတော် သခင်
သုံးယောက်လုံးကို အပါးသို့ခေါ်၍ ပြောသည်။

‘ကဲ . . . ခမည်းတော်ဘုရားနတ်ထီးမစံခင် ကတည်းက ရည်ရွယ်
လာတဲ့ ဘဝစခန်းကို အခုတော့ စုဖုရားမြန်းရတော့မယ်။ ပြီးတော့ ခမည်းတော်
ဘုရား ရှိတော်မမူတဲ့နောက် ဟောဒိနန်းတော်ကြီးပေါ်မှာလဲ မစံလိုတော့ဘူး။
ခါနွေ . . .’

အထိန်းတော် အမေများကိုပြောသင်း စကားဖြတ်ပြီး ခါနွေကို
ခေါ်သည်။ ပြီးမှ . . . ‘ခါနွေ . . . မြောက်စလင်းကျောင်း ဆရာတော်ဆီကို
ပြေးလျှောက်ချေစမ်း၊ အခုညတွင်းပဲ စုဖုရားသီလရှင် အဝတ်နှင့် ကျောင်းတော်
ကို လာခဲ့မယ်ဆိုတာ’

ဟု အသက်မရွံ့ ပြောသည်။ စက်မပျော်နိုင်ရှာပဲ မည်မျှကြိုတင်
ကြံစည်ထားသည်မသိ။ ဣန္ဒြေတစ်ချက်မျှမလွင်းပဲ ဇယ်စက်သကဲ့သို့ သီလရှင်
ဝတ်ရန်အရေးကို လျင်မြန်စွာစီစဉ်သွားသည်။

အပျိုတော်အားလုံး စုဖုရားကိုဝိုင်းရံလာသည်။ ငိုသူငို ရှိုက်သူရှိုက်နှင့်
မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။ အပျိုတော် ငယ်ကလေးများ
ဆိုလျှင် စုဖုရားကိုပင် တစ်အားဖက်ပြီး ငိုကြရှာသည်။ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ
သော မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်မမှာ တော်ရာချောင်တစ်ခုခုသို့ သွားပြီး တအား
ငိုချ လိုက်ချင်တော့၏။ သည်တော့မှ ကျွန်မရင်မှာ အောင့်အီးမျိုသိပ်ထားသမျှ
ပေါ့သွားရတော့သည်။

‘ဟဲ့ . . . ဟဲ့ ဖယ်ကြစမ်း၊ ဆုတ်ကြစမ်း၊ ဘယ်သူမှ မျက်ရည်မကျနဲ့၊
ငါ ကောင်းရာစခန်းကိုသွားတာ၊ သာဓုမခေါ်ချင်ကြဘူးလား၊ ကဲ အထိန်းတော်
အမေနှစ်ရေ ဆံကိုသာပြန်ပြန်ချပေတော့။ အမေထားက သီလရှင်အဝတ်ကို
အဆင်သင့်ထုတ်ထားနော် အေးလေ အားလုံးအကျိုးပေးပါပဲ၊ စိတ်မကောင်း
မဖြစ်ကြနဲ့’

ကြီးမားသော ဣန္ဒြေနှင့်လေသံ တစ်ချက်မသွင်းအောင် ပြောနိုင်သည့်
အဖြစ်ကြောင့် ရင့်ကျက်သောပါရမီကို ချီးကျူးမိပါသော်လည်း မျက်ရည်များက
တစ်ပေါက်ပြီးတစ်ပေါက် တစ်လိမ့်ပြီးတစ်လိမ့်၊ အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် ကျဆင်း
လာသည်။ မည်သို့မျှ ထိန်းမနိုင်တော့။

‘အို ညာရွှေ ငိုနေပါလား၊ ကလေးတွေရှေ့မှာ အားငယ်အောင်
ညာရွှေရယ်၊ စိတ်တင်းမ့ပေါ့။ အားလုံးဟာ ကံစီမံရာကို လိုက်နာရမယ်လို့
စုဖုရား အကြိမ်ကြိမ်ပြောခဲ့ဖူးသားနဲ့’

ကျောက်ကာစား အမေနှစ်မှာ ပိတုန်းရောင် သုံးတောင်ကျော်
ဆံပင်ထွေးကြီးကို ထက်လှစွာသော ကတ်ကြေးဖြင့် ပယ်ဖြတ်နေသေးမှ မမျို
သိပ် နိုင်တော့ပဲ စုဖုရားဆံပင်များကို ရင်မှာအပ်ပြီး ဝါးကနဲငိုချလိုက်လျှင်
နဲ့သာရောင် သီလရှင်အဝတ်များကို ပိုက်ပွေ့ထားသည့် သရက်တောရွာစား
အမေထားမှာလည်း မည်သို့မျှ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပဲ ကျောက်ကာစားနှင့်
အတူ ရောပြီးတအစ်အစ်ငိုတော့သည်။

မကြာမီ သီလရှင်ဝတ်ဖြင့် လွမ်းခြုံရစ်ပတ်ပြီးသည့် စုဖုရားသည်
အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီးလေပြီ။

‘မင်းတို့ဆန္ဒအရ ငါ့နောက်ကို လိုက်ချင်ယင်လိုက်နိုင်တယ်။ မလိုက်
ချင်ယင်လဲ နေနိုင်တယ်။ ဟောဒီပင်တိုင်နန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ ငါပိုင်ပစ္စည်းတွေကို
လိုချင်သူရှိယင် ဝေယူနိုင်တယ်။ ကဲ ကြာပြီကွယ်တို့၊ ပင်တိုင်နန်းကခွာကြစို့’

စလင်းစုဖုရားပင်တိုင်စံ သီလရှင်အဝတ်သို့ ကူးပြောင်းသွားပြီး
မြို့တံခါးမပိတ်မီကလေးတွင် မြောက်စလင်းကျောင်းတိုက်သို့ ထွက်ခွာသွားပြီ
ဆိုသောသတင်းကို အလယ်နန်းမတော်ဘုရားသိရလျှင် ဒေါသတကြီးနှင့်
စုဖုရားကို သီလရှင်ဝတ်ပေးလိုက်ကြသည့် အထိန်းတော်အမေသုံးယောက်လုံးကို
ပင်တိုင်နန်းသို့တက်ရောက်ပြီး ညတွင်းချင်းဖမ်းစေအမိန့်ချသည်။

မြောက်စလင်းကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ဘုရား၏ စောင့်ရှောက်သမှု

ဖြင့် သပ်သပ်လှသော သီလရှင် နန်းတစ်ဆောင်ကို သုံးရက်အတွင်းမှာ ရရှိလိုက်သည်။ ဘဝသစ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာသလို စိတ်အေးချမ်းသာမှု ရနေရာသည့် စုဖုရားအဖြစ်ကို ရင်ထဲမှာ ဂရုဏာသက်မိသည်။

စုဖုရားကိုမည်မျှ တွယ်တာချစ်ခင်ကြပါသည် ဆိုသော်လည်း လက်တွေ့၌မူ စုဖုရားနောက်သို့ လိုက်ကြသူမှာကျွန်မနှင့် ခါနွေပါမှ ရှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ သစ္စာအရှိဆုံးနှင့် စုဖုရားအပေါ် သံယောဇဉ်အရှိဆုံး ချစ်ယောက် ဟုဆိုရပါမည်။

တစ်နေ့ ညနေခင်းတွင် သံမှူးမစ္စတာရှောနှင့် သူတပည့်တစ်ဦး ကျွန်မတို့ တဲနန်းသို့ရောက်လာကြသည်။ မစ္စတာရှောမှာ ပြောစရာစကား ရှိသည့်ဟန်ဖြင့် ကျွန်မတို့အပျိုတော် တစ်စုကို မကြာမကြာ ကြည့်သည် ထို့ကြောင့် သီလရှင်စုဖုရားက တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့် မျက်လွှာမပင့်ပဲ...

‘မစ္စတာ... ပြောချင်တာကိုလွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောပါ။ စုဖုရား တွေတ အားလုံးသစ္စာရှိပါတယ်’ဟု ပါးနပ်စွာဖြင့်စကားစပေးသည်။ မစ္စတာရှော ကျေနပ်သွားသည်။ ‘ထွောင်းပြီ ကောင်းပြီ’ ဟုခေါင်းညိတ်ကာ ညောင်ရမ်း ကိုယ်တော် အကြောင်းကိုပြောပြသည်။

တစ်နေ့တည်းမှာ အင်္ဂလိပ်သံတဲသို့ ခိုဝင်လာသူပေါင်းသည် ဆယ့် လေးယောက်လောက်ရှိသည်။ တစ်ချို့က ဈေးသည်ဟန်ဆောင်၍ ဝင်လာ သည်။ တစ်ချို့က ကူလီဟန်၊ တစ်ချို့က အလုပ်သမားဟန် စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးရုပ်ဖျက် ဝင်ရောက်လာကြသည်။ ဤလူများအားလုံးကို အင်္ဂလိပ် ဘုန်းတော်ကြီးကိုးလ်ဗက်(James Colbeck)က သူနေထိုင်သော တဲထဲသို့သွင်းကာ လုံခြုံအောင်ဝှက်ထားပေး၏။

နောက်ဆုံး ဝင်ရောက်လာသူကား ညောင်ရမ်းမင်းသားဖြစ်၏ ကူလီ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရုပ်ဖျက်ဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဘုန်းတော် ကြီး ကိုးလ်ဗက်က မေးသည်။

‘ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ’

‘ကျုပ် ညောင်ရမ်းမင်းသားပါ ကျုပ်ကို ကူညီပါ’

ညောင်ရမ်းမင်းသား တစ်ကိုယ်လုံးတုန်နေသည်။ အသက်ဘေးမှ လုပြေးလာရသည်ဖြစ်၍ များစွာထိတ်လန့်နေမည်ဖြစ်လေသည်။

‘ကျုပ်ကိုသုတို့ ဖမ်းပြီးအိမ်တစ်အိမ်ထဲမှာ လှောင်ထားတာ။ အဲဒါကို

ကျပ်ရဲ့ ဦးမိုးတော်က ကူညီတာနဲ့ ထွက်လာခဲ့ရတယ်'ဟု ညောင်ရမ်းမင်းသားက ဆက်၍ပြောသည်။ ဘုန်းကြီး ကိုးလံဗက်သည် အလင်းရောင်မပျောက်မချင်း ညောင်ရမ်းမင်းသားကို သူ့ထဲမှာ ဝှက်ထားပေးသည်။ အလင်းရောင် ပျောက်၍ မှောင်သွားသည်နှင့် ညောင်ရမ်းမင်းသားကို တမိလ်လူမျိုးအစေခံ တစ်ဦးကဲ့သို့ အဝတ်အထည်ပြောင်းလဲဝတ်ပေးပြီး မြန်မာလူမျိုးတံခါးစောင့် မျက်စိအောက်မှပင် သံတဲအတွင်းသို့ ခိုးသွင်းပေးလိုက်သည်။

ထိုညက မိုးအတော်ရွာသည်။ မိုးရွာကြီးထဲ၌ပင် ညောင်ရမ်း မင်းသား သည် ဘယ်လက်ဖြင့် မီးအိမ်ကိုင်ပြီး ညာလက်ဖြင့် ဘုန်းကြီး ကိုးလံဗက်ကို ထီးမိုးပေးကာ ဣန္ဒြေမပျက်လျှောက်လာသည်။ ဘုန်းကြီး ကိုးလံဗက်ကလည်း ညောင်ရမ်းမင်းသားကို အစေခံတစ်ဦးအားပြောဆိုဆက်ဆံသည့်အတိုင်း ဆက် ဆံ၍ အန္တရာယ်ကင်းသည့်နေရာသို့ ရောက်သည်အထိပို့ပေးလိုက်၏။

သို့သော် နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် အင်္ဂလိပ်သံတဲတွင် ခိုအောင်း နေကြသည့် မင်းသားများကို မြန်မာအစိုးရက ပြန်အပ်ပါဟု တောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းသားနှစ်ဆယ်နီးပါးထဲမှ ညောင်ရမ်းနှင့် ညောင်အုပ်ညီနောင် နှစ်ပါးကို မန္တလေးသံတဲတွင် ကြာကြာထားရန် မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်းကို မစ္စတာရှော့တို့ ရိပ်မိလာသည်ဖြစ်၍ ညောင်အုပ်မင်းသားကို 'လက်နက် လုသူ တွေ စုဆောင်းပါ။ ကျုပ်တို့လည်းကူညီပါ့မယ်'ဟု နှစ်သိမ့်ပြီး သရက်နယ်သို့ ပို့လိုက်သည်။ ညောင်ရမ်းမင်းသားကိုကား အင်္ဂလိပ်အစိုးရနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် တိုင်ပင်လိုက်ရန်အတွက် နောက်တော်ပါအနည်းငယ်နှင့်အူ အိန္ဒိယပြည် ကာလကတ္တားမြို့အနီးရှိ ဘာရပ်ပူရ်ရွာကြီးသို့ ပို့ပေးလိုက်ပြီဟု မစ္စတာရှော့က ပြောသည်။

စုဖုရား မျက်နှာတော်တစ်ချက်မျှပျက်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ပြင်လိုက်သည်။ သက်ပြင်းဖွဖွချသည်။ ရင်နှင့်စေသော စကားများကြောင့် မရွှင်မလန်းဖြစ်သွားရသော်လည်း အခုလိုလာရောက်ပြောပြခြင်းအတွက် ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်းကိုတော့ မိန့်တော်မူလိုက်ပါသေးသည်။

နောက် မကြာ မကြာလည်း မစ္စတာရှော့သည် သီလရှင် စုဖုရားထံသို့ ညအချိန်များတွင် မြင်းတစ်စီးနှင့်ရောက်လာတတ်သည်။ နန်းတွင်းအခြေအနေ မကောင်းသည်များကို မစ္စတာရှော့သည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်သည်။ ကျုပ်တို့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကလည်း သည့်ထက်ပိုပြီးမဆိုးဖို့ကို အမြဲသတိပေး

နေတာပဲဟု မစွတာရှောကပြောသည်။

သီဝေါဘုရင်မင်းမြတ် နန်းတက်လာသည့် အရေးအခင်းတွင် မင်းသားဝေါင်း လေးဆယ်ကျော်ကျော်အသက်ခံလိုက်ရသည်။ ညောင်ရမ်း ကိုယ်တော်ကို လွတ်အောင်ကူညီပေးလိုက်သည့် ညောင်ရမ်းကိုယ်တော်၏ ဦးခိုတော်ကိုလည်း ညောင်ရမ်းကိုယ်တော်လွတ်သွားရသည်ဟု ညာလက်ကို ပြတ်ဝစ်သည်။ မယ်တော်မြောက်ရွှေရေးဆောင်မိဖုရားနှင့် နှမတော်နှစ်ပါးကို လည်း ထောင်ထဲသွင်းထားလိုက်လေပြီ။

စုဖုရား၏မယ်တော် လင်ဗန်းတိုက်စားမိဖုရားကိုလည်း သမီးတော် စုဖုရားနှင့်ဆက်သွယ်ပြီး အင်္ဂလိပ်သံတဲသို့ သတင်းပို့သည်ဟူသော စွပ်စွဲချက်ဖြင့် အကျဉ်းချထားလိုက်သည်။

စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာဟူ၍ တစ်ချက်ကလေးမှမရှိ။ ကြားရသမျှသည် နှလုံးပုတ်ဖွယ်ရာချည်းဖြစ်နေသည်။ ညောင်ရမ်းကိုယ်တော် စွမ်းဆောင်ချက်ဖြင့် ထီးနန်းပြန်ရလျှင်တော့ ဟု တစ်ကြိမ်တစ်ခါ စိတ်ကူးယဉ်အတွေးဖြင့် တဒဂ်မျှ ချမ်းသာရာရသည်ကိုပင် အဟုတ်ကြီးထင်နေမိသည့်အဖြစ်။

ဪ... လမ်းမမြင်၊ ကမ်းမမြင်သည့် ဘဝပါတကား...။

နှလုံးရောဂါဖြင့် သံမှူမစွတာရှော မန္တလေးမြို့မှာပဲကွယ်လွန်သွား ပြန်လျှင် စုဖုရားရင်မောရပြန်သည်။ ရဲရဲတင်းတင်း ဝင်ဝံ့၊ ထွက်ဝံ့သည့် မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက်ဆုံးရှုံးရပြန်သည်ဟု မချီတင်ကဲ ခံစားရပြန်သည်။ ဆိုးလိုက်သည်ကံ။ ဘဝဘဝများစွာက ဘယ်လောက်များဆိုးခဲ့ မိုက်ခဲ့လို့ အခုလောက် ကံဆိုးနေရတာလဲဟု တွေးပေမည်။

အပိုင်စားခဲ့ရသည့် စလင်းမြို့၏ ကံကျွေးကိုလည်း မည်သူကမျှ လာရောက် ပေးဆက်ခြင်းမရှိတော့။ မရှိသည့်အပြင် စလင်းဘက်တွင် ထကြွသောင်းကျန်းသည်ကိုပင် ဘာမျှမဆီမဆိုင်ပါပဲလျက် စလင်းစားဟာ သူပုန်မ၊ သီလကြောင်မဟု အကြောင်းမဲ့စော်ကားလာကြသည်။ ဤလောကမှာ နေလို့မှ ကောင်းပါတော့မလားဟုပင် စုဖုရားမှာအတွေးဝင်လာသည်။

အပါးမှာလည်း ခါနွေနှင့်ညှာရွှေပဲ ကျန်တော့၏။ သစ်တစ်ပင် ကောင်းခဲ့စဉ်က ခိုအောင်းခဲ့ကြသော ငှက်တစ်သောင်းတို့ကလည်း ပျံထွက် ကုန်ကြပြီ။ အထိန်းတော်အမေတို့ သတင်းကိုလည်း ဘာမျှမကြားရတော့။ သေသည်လား ရှင်သည်လားမသိ။ မယ်တော်ဘုရားကရော မယ်တော်လော

မယ်တော်. . . . ။

ခေါင်းထဲ ချာလယ်လယ်ဖြစ်လာသည်ထင်၏။ မျက်လုံးများ အသာ
မှိတ်ပြီး အတန်ကြာသည်အထိငြိမ်သက်နေသည်။ စိတ်နေကျ ပုတီးပင်လက်
မှ လွတ်သွားရှာသည်။ ခဏနေမှ မျက်လုံးကိုအသာဖွင့်သည်။ ကျနေသော
စိတ်ပုတီးကို ဖျာပေါ်ပုံလိုက်ပြီး. . . ။

‘ညာရွှေရယ်. . . မနေ့က သီကုံးထားတဲ့စာ ပုရပိုက်ထဲမှာရှိတယ်။
ဖွင့်ပြီးစုဖုရားကို ဖတ်ပြစမ်းပါ။’

တောင်းပန်သလို ပြောသည်။ ကျွန်မပုရပိုက်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။
ဖတ်သင်း နှုတ်မှတိုးတိုးရွက်ဆိုမိသည်။

ကုသိုလ်ပေးသမျှနှင့်၊

အေးကြမှတော်မယ်။

ဘေးဘယပေါ်လွင်အောင်

မလော်လယ်ချင်ဘူး။

သက်တမ်းစေ့မနေ့ကြည်အောင်၊ သင်္ဘောချည်ဝတ်မယ့်စိတ်ကူး။

ပွဲတော်ချက်ဝက်သနီကို၊

မမက်ပြီအထူး။

ကြက်အဆီမလူးတဲ့၊

ဗူးဆိုများဟင်းချို။

တစ်ပြားတန်ကျွတ်ထမင်းငယ်နှင့်၊

သည်လည်ပင်း ကြိတ်လို့သာမျို။

ရည်ရွယ်သင်းစိတ်နဂိုမှာ၊

ဟိတ်မလိုချင်လှလို့၊

မရွှင်ပျံ့မျက်နှာတော်၊

ကြွား၍မမော်။

ခုများဖြင့် မြူမမျှော်တယ်၊

လူခေါ်သင် အ၊ ချင်ပလေ။ ။

ဆောင်းလေသည် တစ်မိမိမိအေးလာသည်။ ချမ်း၍ပင်လာ၏။

ခြုံထည်ကိုလည်း မလွမ်းမိ၊ စုဖုရားအေးတော်မူလှပြီ။ ခြုံထည်များ ဆက်ပါရစေ
ဦးဟု သူပြောနေသည်ကိုမကြား အလိုစုဖုရားဘာဖြစ်နေပါလိမ့်ဟု နဖူးပြင်ပေါ်

လက်တင်စမ်းလိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေပါကလား။
စုဖုရားဖျားနေပြီ။ 'ခါနွေရေ... ဆရာတော်ဘုရားဆီသွားပါဦး။ စုဖုရား
တို့ယ်တွေ အတော်ပူနေတယ် ဆေးသွားယူပါ။' ကျွန်မမှသာ ပျာပျာသလဲ
မြင်နေသည်။ စုဖုရားမှာက တုံ့ကိုဘာဝေပင်။

မကြာခင်ဆရာတော်ဘုရားပါ လိုက်ကြွလာသည်။ တောင်သာ
ဆရာဦးစွဲကိုပါ ခေါ်လာပြီး ဆေးပေးသည်။ စလင်းကျောင်းတိုက်ကိုမည်သည့်
နန်းတွင်းဆရာမှလည်း မလာဝံ့၍ လာဝံ့သော တောင်သာဆရာမဲ့နှင့်သာ
တူနေရသည်။ သက်သာသည်ဟုကားမရှိ။

စိတ်၏ညှင်းပန်းနှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံယင်းဖြင့် အစားအ
သောက်တလည်းမမှန်၊ အနေအထိုင်တလည်း ဆင်းရဲ၊ စိတ်ဒဏ်ကိုယ်ဒဏ်
ဤနှစ်တန်သော ဖောက်ပြန်မှုဖြင့် စုဖုရား၏ ရောဂါသည်းခဲ့ရသည်။ ဆေး
အမျိုးမျိုးဖြင့် တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုးတည့်ဟု ပြောင်းလဲကာတိုက်ပါသော်လည်း
ရောဂါကမထူးခြား။

'ခါနွေရယ် မယ်ဖုရားရှိတော်မူသေးရဲ့လား။ စုဖုရား တွေ့မသွား
ရတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့'

နှုတ်ခမ်းကို အနိုင်နိုင် ဟ၊ ပြီး တောင်းတောင်းတတ ပြောသည်။
လေသံက သဲ့သဲ့သာရှိတော့၍ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်မှာ စုဖုရားမမြင်အောင်
မျက်ရည်သုတ်နေရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါမှာလည်း...

'ညောင်ရမ်း မောင်မောင်တို့ အင်္ဂလိပ် စစ်သင်္ဘောတွေနဲ့ လာကြ
မယ်ဆို၊ ခုထိမရောက်လာကြသေးဘူးလား ရွှေညှာရယ်'

တဲနန်းကို ဝိုင်းထားကြသည့် မြင်းစီးတပ်သားနှစ်ဆယ်ခန့်ကို ဝိုးတ
ဝါးမြင်လိုက်သည်။

'ဘုရား... ဘုရား၊ စုဖုရားကိုလာဖမ်းကြတာပါကလား'

ထိတ်လန့်ခြင်းပြင်းစွာဖြင့် စုဖုရားကို ကျွန်မကြည့်လိုက်သည်။
စုဖုရားကိုဖြင့် သူတို့နောက်သို့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မထည့်နိုင်။ တအားပွေ့ချိပြီး
ဆရာတော်ဘုရားကျောင်းတိုက်ပေါ်ကို ယူပြေးမည်ဟု ခါနွေကိုလက်တို့ပြီး
စုဖုရားကိုပွေ့လိုက်သည်။

အလို... ဘုရား... ဘုရား တစ်ကိုယ်လုံး အေးနေပါပေါ့လား။
စုဖုရား... စုဖုရားရယ် ညှာရွှေတို့ချည်း ပစ်ထားခဲ့ပြီလား ဘုရား။

စုဖုရားကို တစ်အားဖက်ပြီး ကျွန်မသံကုန်အော်လိုက်မိသည်ထင်၏။
ဘာကိုမျှမသိတော့။ တစ်ကိုယ်လုံးအရပ်ကြီးပြတ် ပုံလဲကျသွားသည်ကိုပဲ
သိလိုက်သည်။

အလင်းရောင်သည် မှန်ရိပ္ပာယူသလိုလျက်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း
ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်လွန်းနေပါ၏။

‘ကိုင်း ကိုင်း လုပ်စရာရှိတာလုပ်ကြ၊ မိုးမလင်းခင် အားလုံးပြီး
ထားပါစေ။ ဟိုဒကာမကြီးနှစ်ယောက်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး အတင့်အတယ်ဖြစ်အောင်
ဦးပဋ္ဌင်းနှစ်ပါးက ကြည့်စိစဉ်’

ဒီလောက်ပဲမိန့်တော်မူပြီး မျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့် ဆရာတော်ဘုရား
ပြန်ကြွသွားသည့်တိုင် ကျွန်မမှာ ငိုနေဆဲ။ စုဖုရားနှင့်အတူ သေလိုက်ရလျှင်
ကောင်းမည်လား စဉ်းစားသည်။

မိုးလင်းသည်နှင့် စုဖုရားကကုန်တော်မူကြောင်းကို ရွှေနန်းတော်
ကြီးသို့ ဆရာတော်ဘုရားကအကြောင်းကြားသည်။ သို့သော်...

‘ကျောင်းတိုက်ထဲသို့သည်ဖြစ်၍ ကျောင်းတိုက်ထဲမှာပဲ မြှုပ်နှံစေဟု
ဝန်ကြီးတစ်ပါးကမှာလိုက်ကြောင်း သုဿာန်စောင့်က လာပြောသည်။
ထို့ကြောင့် ကြာကြာမဆိုင်းဘဲ ဆရာတော်ဘုရားကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ခေါင်းရွက်
ပြုကာ စုဖုရားကို သီလရှင်တဲနန်း၏ အရှေ့ဘက်ရှိ ညောင်ကြပ်ပင်ကြီး
အောက်မှာ ဂူသွင်းမြှုပ်နှံလိုက်သည်။ ပင်တိုင်စံစလင်းစုဖုရား ဟူသော စာကိုမျှ
မထိုးပုံ၍ ‘သက္ကရာဇ် ၁၂၄၆ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၆ ရက်’ဆိုတာလောက်ကို
ပဲ အမှတ်တရရေးထိုးရသည်။

‘ခါနွေနဲ့ ညှာရွှေတဲ့လား၊ ကောင်းလိုက်တဲ့အမည်တွေ၊ နှစ်ယောက်လုံး
စုထားပါးမှာ နေရမှာနော်၊ ဘယ်ကိုမှမသွားရဘူး၊ သိလား’

ကျွန်မနားထဲတွင် ကလေးပီပီဝမ်းသာအားရ ပြောခဲ့ဖူးသည့် စုဖုရား
အသံကိုကြားယောင်လာသည်။

‘စုဖုရားရယ် ရွှေညှာတို့ကို စုထားအပါးမှာပဲ နေရမယ်ဆို၊ ဘယ်ကိုမှ
မသွားရဘူးဆို၊ ခုတော့ စုဖုရားက သွားနှင့်ပြီလား’

အပြင်သို့အသံထွက်မလာပဲ ရင်ထဲ၌သာ ငိုနေမိသည်။ မြေမဆည်
နိုင်အောင်ဆွေးနေရမည့်အဖြစ်ပါလား။

တောင်းတတိုင်းသာပြည့်မည်ဆိုလျှင် ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်းမှာ သူတစ်

ပါးမနာလိုမရွံ့စိမ့်သည့် ဘဝမျိုးနှင့်မကြုံပါစေနှင့်လို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ချင်
ပါရဲ့ စုဖုရားရယ်။

ညောင်ရွက်ဝါတို့သည် စုဖုရားလဲလျောင်းရာသို့ တဖြုတ်ဖြုတ်
ခွန်ဆင်းနေသည်။ ခဏကြာလျှင် စုဖုရားအနားယူရာ နေရာကလေးကို
လုံခြုံသွားအောင် ဖုံးအုပ်ပေးကြတော့မည်။

ညောင်ရွက်ဝါကလေးတွေရယ်၊ မင်းတို့အားလုံးကိုကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်ကွယ်။ တို့ သခင်မဖုရားကလေးလောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေထူပြောလွန်း
တဲ့ လူသားတွေကို ကြောက်လို့တဲ့။ မြေနန်းပြဿာဒ်ထဲကို ခိုဝင်ပုန်းအောင်းသွား
ပါပြီ။ ဘယ်သူမှ စုဖုရားကို မမြင်နိုင်အောင် ဖုံးလိုက်ကြပါ။ ကွယ်လိုက်ကြပါ
နော်.....။

အေးမြတဲ့ ညောင်ညိုရိပ်မှာ ချမ်းမြေ့စွာ ချွေးသိပ်ပါစေတော့။

စုဖုရားကံကုန်တော်မူရှာပြီးနောက်တစ်လကျော်ကျော် အကြာ
၁၂၄၆ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလ အတွင်း၌ ညောင်ရမ်းကိုယ်တော်သည်လည်း အင်္ဂလိပ်
ပို့ထားပေးသည့် ဘာရုပ်မှုရ်ရွာကြီးမှာပဲ ကံကုန်တော်မူသည်ဟု ကြားရပါသည်။

ကျမ်းကိုး

- ၁။ ကုန်းဘောင်ဆက် ရာဇဝင်ကြီး(တ) ဦးမောင်မောင်တင်
- ၂။ ရတနာသီရိ မဟာရာဇဝင် နဂါးဗိုလ်ထိပ်တင်ထွေး။
- ၃။ သီလရှင်ထိပ်ထား မြကေတု။
- ၄။ Forty Years in Burma Dr. Marks'

ဆိုဆိုပေသားငယ်နှင့် ပျိုနားမထောင်

ဒဂုံမြို့ပြ ကျေးမြောင်းများကို ပျံ့ပြန့်ရလေပြီ။ သားတော်ချစ်နှင့် တွေ့ရတော့မည်ဟု မိုးအဲလောရင်မှာ ကြည်နူးသွား၏။ ညိုညိုအုပ်အုပ်မြင်နေရသော တောရိပ်တောင်ရိပ်များ။

ထိုတောတောင်ရိပ်များအလယ်မှ မားမားမြင့်မြင့် လွင့်လွင့်စူးစူး ဖူးမြင်လိုက်ရသည့် ဒဂုံဆံတော်ရှင်။

ဤရှုခင်းအားလုံးသည် မိုးအဲလော၏ မျှော်လင့်ကြီးမားစွာသော ဆန္ဒကို အားပြည့်လာစေသည်။ ထိုစဉ် ကျယ်လောင်စွာသော အောက်သံကြီးတစ်ခု မိုးအဲလောနားထဲဝင်လာသည်။

‘ဟေး... ရပ်’

မိုးအဲလော လှေပေါင်းမိုးအပြင် ခေါင်းပြုကာ ကြည့်လိုက်၏။ ကမ်းပါးအမြင့်မှာ ရပ်နေကြသည့် စစ်သည်တစ်ချို့ကို မားလှဲအဖွေးသားနှင့်တွေ့ရသည်။

‘နင်တို့လေ ဘယ်သွားမှာလဲ။ တို့သခင်ဗညားနဲ့ တပ်သားတွေ နကွယ်’

မိုးအဲလော ရင်အေးသွားသည်။

‘ဩ... ဩ နင်တို့သခင်ကို သွားလျှောက်ပါကွယ်။ အထိန်းတော်

အမေ လာပါတယ်လို့

တပ်သားများမျက်နှာပေါ် အံ့သြရိပ်မြှတ်သွားသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ 'ခဏစောင့်ပါစိမ့်'ဆိုကာ ပျောက်သွားကြ၏။ သို့သော် ဘာမျှမကြာလိုက်ပါ တပ်သားနှစ်ယောက် မြုတ်ဆိုပြန်ရောက်လာသည်။

'သခင်က အမယ့်တစ်ယောက်သာ လာပါစေတဲ့'

ပြောပြီး မိုးအဲလောကို လက်ကမ်းသည်။ မိုးအဲလောပါလာသည့် ဝစ္စည်းများကို အကြိုလာသည့် တပ်သားလက်သို့ထည့်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းလာသည်။

ကမ်းပါးစပ်မှ လွန်သည်နှင့် တဲတန်းလျားနိမ့်နိမ့်ပြားပြားလေးများကို အစီအရီတွေ့ရသည်။ ဓားရေးလေ့ကျင့်နေသူများ၊ လှံကစားနေကြသူများ စသည်ဖြင့် ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ မိုးအဲလော လာနေသည်ကိုမျှ ဂရုမစိုက်နိုင်။

ဒဂုံကား လှုပ်ရှားတက်ကြွအားမာန်ပြည့်ဝနေသည့် စစ်စခန်းမြို့တော် ကလေးပါလားဟု မိုးအဲလောတွေးသည်။ ထိုစဉ်တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အမယ်ဟုခေါ်ကာ သူ့ခါးကိုလာဖက်၏။ ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့သားချစ် ဗညားနွဲ့။

'အို အမယ့်သား၊ အမယ့်သား ပိန်သွားပါကလား'

ပြောရင်းမျက်ရည်ကျလာသည်။ မင်းဧကရာဇ် ရင်သွေးတော်အား ဤသို့သော တောခြံအုံကြားတွင် ညှိုးနွမ်းမှေးမှိန်စွာ မြင့်တွေ့လိုက်ရခြင်းသည် အမှန်ပင် မိုးအဲလောရင်ကို နာကျင်သွားစေလေသည်။

သို့သော် ဗညားနွဲ့ကား အပြုံးမပျက်၊ မိုးအဲလောကို ဖက်ထားလျက် က 'လာအမယ်' ဆိုကာတဲနန်းထဲသို့ တွဲခေါ်သွားသည်။

တဲနန်းဝမှာကား မိုးအဲလောတို့ သားအမိကို လှမ်းကြိုနေသည့် အပြုံးချိုချိုနှင့် မိန်းကလေးတစ်ဦး။

'အမယ် ဒီမှာ အမယ့်သမီး အိမ်နိတ်ငယ်လေ'

ဗညားနွဲ့က မိန်းခလေး၏ လက်ကိုဆုပ်ပြီး မိုးအဲလောနှင့် မိတ်ဆက်သည်။ သည်တော့မှ သူ့သားဗညားနွဲ့ဒဂုံသို့ ရောက်ပြီး မကြာမီ ဒဂုံဆံတော်ရှင် ဘုရားစောင်းတန်းမှာ ဈေးသည် မွေမနိတ် ဆိုသူကို ကောက်ယူလိုက်သည် ဆိုသော သတင်းကို မိုးအဲလောသတိရသည်။

‘ဪ မွေမနိတ်ပါလား’ဟု သေချာစွာထပ်၍ ကြည့်သည်။ နှမတော် တလမည်ဒေါလုံသွားသွား စိုစိုမတုတ်၊ နွဲ့နွဲ့ ပါးပါးနှင့်အကြည့်ချိုသည်။ အထူး သဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည့်မျက်လုံးတောက်တောက်ကလေးများ သူသား ဗညားနွဲ့အတွက်ပို၍ စွဲမက်စရာဖြစ်နေပါလိမ့်မည်ဟု မိုးအဲလောတွေးစဉ် သူ သားချစ်က...။

‘အမယ် လာလေ အတွင်းကိုသွားကြမယ်၊ အမယ်လက်ထဲကဘာလဲ’
မေးမေးပြောပြော မိုးအဲလောကိုင်လာသည့် အတပ်ကိုမြေသည်။
မိုးအဲလော မွေမနိတ်ကို ဖြတ်ခနဲကြည့်ရင်း လေသံဖွဖွနှင့်ပြောသည်။
‘အရိုးတော် လက်ဆောင်တော်နဲ့ သခင်နှမတော်က ပေးလိုက်တာ တွေပါ’

ဪ... ဟုဆိုရင်း ဗညားနွဲ့စိတ်ဝင်စားစွာ အထုပ်ထဲမှပစ္စည်းကို ယူကြည့်စဉ် ရယ်သံကြီးထွက်လာသည်။ မွေမနိတ်ဘက်သို့လှည့်၍လည်း

‘ရော အမနိတ်ငယ်။ ဒီလမည်ဒေါက မင်းအတွက်လက်ဆောင်တဲ့၊
ဟောဒီမှာ ချိန်ခွင်တစ်လက်နဲ့ စဉ်အိုးလေးတစ်လုံး’

ဟု ကမ်းပေးသည်။ မွေမနိတ် လှမ်းယူသည်။ မျက်နှာအနည်းငယ် ကလေးမှ မပျက်။ သူ့နဂို အပြုံးချိုချိုနှင့်ပင်...။

‘ကျွန်မက ဈေးသည်မို့ ဈေးသည်ပစ္စည်းလက်ဆောင်ပေးတာ ဝမ်း သာပါတယ်’

ဗညားနွဲ့မှာ အားရပါးရ ရယ်နေသည်ကို ရပ်ကာ မွေမနိတ်ကို ချစ် ကြင်နာသနားစွာဖြင့် အတန်ကြာသည့်အထိငေးလျက်ရှိနေတော့သည်။

‘အရိုးတော်က ဘာတွေမှာလိုက်လဲ အမယ်’

‘အရှင်ကို အမြန်ပြန်လာပါတဲ့၊ ခမည်းတော်နာမကျန်းဖြစ်နေတုန်း အပါးမှာ ရှိနေစေချင်ပါတယ်တဲ့။ အရှင်နှမတော်လဲ ကျန်းခနဲတော်မမူဘူး ဆိုတာကိုပါ လျှောက်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်’

‘အမယ်ပြောတာတွေက ဟိုတစ်ခေါက် သမိန်တိဿလာခေါ်တုန်းက ပြောသွားတာတွေနဲ့ အတူတူပါပဲလား၊ ဒီမှာ အမယ်၊ ဟံသာဝတီနန်းမှာ ကျွန် တော် ဘယ်လောက်မျက်နှာငယ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာတွေကို အမယ်အသိနော်၊ အဲဒါ တွေကို မခံနိုင်တော့လို့ ကျွန်တော်ဒီထွက်လာမဟုတ်လား။ ဒီတော့ အရိုးတော် စကားကို ကျွန်တော်ယုံရမှာလား၊ အမယ်စကားကလွဲရင် ဘယ်သူ့စကားကိုမှ ကျွန်တော်မယုံနိုင်ဘူး’

ဗညားနဲ့ မိုးအဲလော လက်များကို ဖျစ်၍ မျက်နှာနားကပ်ကာ လေသံ တိုးတိုးနှင့်ပြောသည်။

‘ဟံသာဝတီအခြေအနေကို တစ်လုံးမကျန်သိချင်တယ် အမယ်။ အရိုးတော်တို့ ဘာတွေကြံစည်နေကြသလဲ၊ အမယ်သိသမျှ ကျွန်တော့်ကို အားလုံး ပြောစမ်း၊ ကျွန်တော်ဟာ မယ်တော်အရင်းနို့ကို လွှတ်ပြီး အမယ်နို့ကို စို့လာတဲ့ အမယ်သား၊ ကျွန်တော်ကြီးမြင့်တာကို အမယ်မကြည့်ချင်ဘူးလား၊ ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်တာကို အမယ်ကြည့်ရက်မလား’

ဗညားနဲ့သူ့ရှေ့မှာ လာရပ်သည်။

ကျွန်တော်တကယ်စိတ်မချမ်းသာလို့ ဟံသာဝတီက ထွက်လာခဲ့ရတာပါ။ ဒါကို အရိုးတော်က ခမည်းတော်ကိုကျွန်တော်ပုန်ကန်တယ်လို့ထင်နေသတဲ့ လား၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ ဝတ်စရာမရှိ၊ စားစရာမရှိနဲ့ ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်တယ်ဆိုတာတွေ အမယ်သိရင် စိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ထမင်းထည့်စားစရာ ပန်းကန်တောင်မရှိဘူး။

ဗညားနဲ့သည် စကားဆုံးသည်နှင့် မိုးအဲလောကို အတွင်းခန်းထဲခေါ်ပြသည်။

ကဲ... အမယ်၊ ဘာပြောချင်နေလဲ အပြင်ဆောင်မှာ အမယ် ဟို ကြည့် ဒီကြည့်လုပ်နေတာ ကျွန်တော်မြင်တယ်၊ ဒီထဲမှာ ကျွန်တော့် နားနှစ်ဖက် ပဲရှိတယ်။ စိတ်ချလက်ချသာပြောပေတော့။

‘မောင်ထွက်သွားတာနဲ့ အရိုးတော်မောင့်ငယ်ကျွန် ငဒေါကုန်းကို ခေါ်စစ်တယ်။ ငဒေါကုန်းဘူးကွယ်မရလေတော့ ဇရဲ့ကနုနုလူထွက်က အခါပေးလို့ မောင်ထွက်သွားတာပါ ဆိုပြီး အစစ်ခံလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ဇရဲ့ကနုနုလူထွက်ကို ဖမ်းပြီး သမိန်မရွေးလက်ကိုအပ်တော့ အခုသံခြေချင်းခတ်ခံထား ရပြီ’

ဗညားနဲ့တောက်ခေါက်သည်

‘ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ပြန်ရမှာလား အမယ်သဘောပြောစမ်း’

‘အို... မပြန်သင့်ပြီကော၊ မောင့်အသက်ကို သူတို့အကြိမ်ကြိမ်လုပ်ကြံခဲ့ကြသည် မဟုတ်လော။ အခုပဲ အရိုးတော်အစီအမံနဲ့ သမိန်မရွှေကို နန်းတင်တော့မလို့ ထီးဖြူမကိုင်းနဲ့ ပုလဲသင်တိုင်းကိုတောင် လုပ်ပြီးကြပြီ။ ခမည်းတော်လဲ ရောဂါသည်းနေပြီ’

‘ဒါဖြင့်ကျွန်တော်ဘာလုပ်သင့်သလဲ အမယ်ပြော’

‘ဟံသာဝတီမှာ အမတ်ကြီး သမိန်ဇိဗြဟာ အရှင်လူမဟုတ်လား။

ဦးလက်မြင်နဲ့လောက်ဖျားတို့ နှစ်ယောက်ကို လက်ဆောင်ပဏ္ဏာပို့ပြီး ပေါင်းထားပါ။ ဒီသုံးလေးယောက်အင်အားကိုရရင် ဟံသာဝတီဟာ မောင့် အတွက်သေချာသွားပြီ။ ကဲ... အမယ်ပြန်မယ်။ ကြာနေရင် အရိုးတော်က သံသယဝင်လာလိမ့်မယ်။ ရော့ အရှင်သား လိုရာသုံးဘို့ ရွှေငါးပိဿာ’

‘ရွှေငါးပိဿာ’

ဗညားနဲ့မျက်ရည်ဝေသည်။ မိုးအဲလောက်ကို ကလေးဘဝတုန်းကလို အားရပါးရဖက်ပြီး သူပြောသည်။

‘အမယ့်ရွှေတွေနဲ့ လက်နက်လူသူစုပြီးလုပ်ကြံတော့မယ်။ ဟံသာဝတီ ဘယ်ပြေးမလဲ’

ထိုစဉ် မိုင်ဆရာတော်နှင့် မင်းကံစီတို့ရောက်လာကြောင်း သတင်းလာပို့သည်။

ဟံသာဝတီဘုရင် ဆင်ဖြူရှင်ဗညားဦးတွင် မိဖုရားသီရိမာလာမှ ဗညားနဲ့၊ မိဖုရားရာဇဒေဝီမှ ဗောဓ်မိုင်း၊ မိဖုရားစန္ဒာဒေဝီမှ တလမည်ဒေါ၊ မိဖုရားနှင်းအံ့ပို့မှ တလမည်သီရိ၊ အားလုံး သားတော်နှစ်ပါးနှင့် သမီးတော်နှစ်ပါးရှိခဲ့၏။

ဗညားနဲ့ကိုဖွားပြီး မယ်တော်နတ်ရွာစံသွားသောကြောင့် ခမည်းတော်အစ်မမဟာဒေဝီက ဗညားနဲ့ စောင့်ရှောက်ထားသည်။ ဗညားနဲ့၏ ငယ်မည်မှာ ဗသုန်ဗန်စက်ဖြစ်၏။

ဗသုန်ဗန်စက် သုံးနှစ်အရွယ်လောက်မှာ အရိုးတော် မဟာဒေဝီသည် ခမည်းတော်ဆင်ဖြူရှင် ဗညားဦးထံ ယူလာသည်။

‘မောင်တော့ သားလေးမဖွံ့ထွားဘူးလားကြည့်ပါဦး’

‘အင်း အဗသုန်ငယ်ဟာ ငါ့သားသာဆိုတယ် ငါနှင့်ဘယ်နေရာမှာမှ မတူပါလား။ ခေါင်းကြီးပြီး ဆံပင်တွေကောက်နေပုံက ဘယ်သူနှင့် တူပါလိမ့် သူ့သလို သားတွေကိုလည်းကြည့်စမ်း အမတော် မတုပ်လွန်းဘူးလား၊ ဒီရုပ်ရည်ဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မယ့် ရုပ်ရည်ပဲ’

ဒီလိုနှင့်ပင် အဗသုန်ငယ်မင်းသားသည် ဗညားနဲ့ဘဝသို့ရောက်လာသည်။ အရိုးတော်က ဒဂုံကိုစားရသည်ဖြစ်၍ ဗညားနဲ့မှာလည်း အရိုးတော်နှင့် အတူ ဒဂုံမှာစံလိုက် ဟံသာဝတီမှာစံလိုက်နှင့် ဟံသာဝတီနှင့် ဒဂုံကို ကူးသန်းနေခဲ့သည်။

အသက်တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် မင်းသားဗညားနဲ့သည် ခမည်း

တော်သမီး တလမည်ဒေါနှင့် မေတ္တာဖက်မိပြီး အဝံသို့ ခိုးပြေးသည်။ သို့သော်ဝံသို့ မရောက် ခမည်းတော်သိသွား၍ လမ်းမှာပဲ အဖမ်းခံလိုက်ရသည်။ တလမည်ဒေါကို ခမည်းတော်သိမ်းထားလိုက်ပြီး ဗညားနွဲ့ကို အကျဉ်းချထားလိုက်သည်။ သမီးတော်နှင့် လုံးဝသဘောမတူဟုမိန့်သည်။ တလမည်ဒေါကလည်း အေးအေးမနေ အရိုးတော်ထံ မကြာခဏသွားပြီး နားပူသည်။ သူ့မှာ ဗညားနွဲ့နှင့် ဝဋ်သန္ဓေရှိနေပါသည်ဟုလည်း ငိုပြောသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးကို သီးသန့်စံအိမ်ဖြင့် အတူနေခွင့်ပြုလိုက်သည်။ သို့သော် စုလျားထိမ်းမြားပေးခြင်းမရှိပေ။ ဗညားနွဲ့သားတော်ကလေး ဘောလောကျမ်းတောကို ရလာသည်။ ဤအချိန်မှာပဲ ခယ်မတော် တလမည်သီရိကို သမိန်မရွှေနှင့် ခမည်းတော်ကိုယ်တိုင် ကြီးကျယ်စွာထိမ်းမြားပေးသည်။ ခုနှစ်ရက်တိုင်တိုင် သဘင်ပွဲလမ်းခံစေသည်။

သမိန်မရွှေကား ခမည်းတော်၏ အမှုထမ်းကောင်းတစ်ဦး၏ သားဖြစ်၏။ သမိန်မရွှေ၏ဖခင်သည် ခမည်းတော် အမှုတော်ကိုထမ်းရင်း ဆင်ဦးကင်းပေါ်တွင် အသက်စွန့်သွားရသည်။ သမိန်မရွှေသည် တလမည်သီရိကို လိုချင်ပါသည်ဟု ရွှေငါးပိဿာကို ခမည်းတော်ကို ဆက်နိုင်သူလည်းဖြစ်၏။

ဤသို့သော အကြောင်းများကြောင့် သမိန်မရွှေသည် ဘုရင်သမက်တော်ပင်ဖြစ်ပါသော်လည်း ဟံသာဝတီနန်းတွင် သားတော်ကြီး ဗညားနွဲ့ထက် မျက်နှာပွင့်ခဲ့သည်။

အရိုးတော်ကလည်း သမိန်မရွှေကို တူမနှင့်ပတ်သက်ပါမှ တူတော်ရပါသော်လည်း မွေးစားသားတူအရင်း ဗညားနွဲ့ထက်ပိုပြီး မျက်နှာသာပေးခဲ့သည်။ ခမည်းတော်ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းသောအခါ အရိုးတော်သည် ခမည်းတော်ကိုယ်စား တရားစီရင်ရေးများတွင် သမိန်မရွှေနှင့်တွဲပြီး သွားလာလှုပ်ရှားမှုများပို၍ များပြားလာသည်။

‘မိန်းမအိုလျက် ကြောက်ရွက်မရွံ့ သူ့လင်လှသော’ဆိုသည့် ကောလဟလ စကားများလည်း ပျံ့ခဲ့၏။ အရိုးတော် အနေအထိုင်မဟုတ်သည်မှာလည်း ဗညားနွဲ့ မျက်မြင်၊ သင်္ကြန်ကစားကြစဉ်က လူသူလေးပါးအလယ်၌ သမိန်မရွှေသည် သူစားနေသည့်သရက်သီးအစေ့နှင့် အရိုးတော်ကို ပေါက်ကစားသည်။ ကိုစယ်ရမည့်အရွယ်လား။

အရိုးတော်နှင့်တူ အရိအသေပြုရမည့်ဖြစ်ပါလျက် ဤသို့ မခန့်လေးစားပြုရသလောဟု ဗညားနွဲ့အမျက်ထွက်မိပါသော်လည်း အရိုးတော်ကပါ

အလိုတဲ့ပြီး ကြည်ဖြူလျက်ရှိနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် ဗညားနွဲ့ အံ့ကြိတ်ခဲ့ရ၏။

‘အံ့ကြိတ်မျှသိပ်ရလွန်းသောအခါ ဗညားနွဲ့အသက်ရှူမဝတော့ရင်မှာ ဆို့ကျပ်လှိုက်မောလာသည်။ ထိုအခါ အထိန်းတော်အမေ မိုးအဲလောကို ခေါ်ယူပြီး’

‘အမယ့်ရင်ခွင်မှာ မအိပ်ရတာကြာပြီ ကျွန်တော့်ကို အိပ်ပျော်အောင် သိပ်ပေးစမ်းပါအမယ်’

မိုးအဲလောသည် ဗညားနွဲ့မျက်နှာကို ငုံ့ကြည်လျက်.

‘ဪ ငါသားလေး အိပ်ပျော်ရှာပေါ့’

မထိန်းသိမ်းနိုင်သော မျက်ရည်တစ်ပေါက်က ဗညားနွဲ့ရင်ပေါ်လိမ့် ကျသွားသည်။

‘ဟင် အမယ်ငိုနေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

မျက်ကနဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီးမေးသည်။

‘သခင်ကို နို့ချိုတိုက်ပြီး ကျွေးမွေးလာခဲ့ရပါတယ်။ သခင်ကြီးမြင့်တာကို မြင်ချင်ပါတယ်။ သခင်ကျေးဇူးတော်ကိုလဲ ခံစားချင်ပါတယ်။ အကြံအစည်မအောင်မြင်မှာကိုလဲ စိုးရိမ်ပါတယ်ဟု တွေးတွေးပြီး ငိုမိတာပါ’

မိုးအဲလောကို တအားဖက်၍

‘ကျွန်တော့် ကျေးဇူးကို မခံစားရပဲ အမယ်မသေစေရဘူး’

မိုးအဲလော စိုးရိမ်သည့်အတိုင်း နန်းတွင်းရေးများ တစ်နေ့တခြား ရှုပ်လာသည်။ ခမည်းတော်ကလည်း စက်ရာကမထနိုင်တော့ ထိုအခါ မဟာဒေဝီကို အပါးသို့ခေါ်ယူပြီး ခမည်းတော်မှာသည်။

‘အစ်မတော် ငါမရှိရင် ဟံသာဝတီကို ဟေခံမှိုင်းယူပါစေ’

သို့ပါလျက် မဟာဒေဝီသည် သမိန်မရွက်သော နန်းအပ်ချသည့် အရိပ်အကဲများ တစ်နေ့တစ်ခြားပြုလာသည်။ အမတ်ကြီးလိပ်နှင့် မှူးမတ်တို့ကလည်း သားတော်တစ်ပါးပါးကိုသာ နန်းတင်စေချင်သည်။

တစ်နေ့သောည.

အမတ်ကြီးလိပ်ပြသည် ဘုရင်မင်းမြတ် ကျန်းမာရေးအတွက် သူ့အိမ်မှာ နတ်ကနားပွဲ ပေးသည်။ နတ်ကနားပွဲကို ဗညားနွဲ့နှင့် မညီဝန့်ဂေါင်တို့လာသည်။ မညီဝန့်ဂေါင်ကား တလမည်ဒေါ၏ မယ်တော်တူဖြစ်သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကလည်း မညီဝန့်ဂေါင်ကို ချစ်မြတ်နိုးသောကြောင့် ဒလမြို့ကို စားခွင့်ပြု

ထားသည်။

နတ်ကနားပွဲသည် ညဉ့်နက်လာသည်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း မင်းဖျို မင်းလွင်တို့၏ သေရည်ပွဲကပါလာသည်။ ထိုသေရည်ပွဲသို့ သမိန်မရူသည်လည်း သူ၏နောက်ပါများနှင့် ရောက်လာသည်။ ဗညားနွဲ့နှင့် မညီဂန်ဂေါင်တို့ နှစ်ယောက်က အလျင်ရောက်နှင့်၍ အားလုံးကိုမြင်နေရသည်။ သမိန်မရူက ဗညားနွဲ့အနားလာထိုင်သည်။ သမိန်ရူ၏နောက်လိုက်သုံးယောက်တို့ကအထွက်အဝင်ပေါက်၌ ဓားကိုင်၍စောင့်သည်။

ဤသည်ကို အမတ်ကြီး ဇိပ်ပြ မြင်သွားပြီး ဓားများကို အမှုထမ်းများလွှတ်ပြီး သိမ်းခိုင်းလိုက်သည်။ ဤကနားပွဲမှာ သူ၏ အိမ်တော်အမှုထမ်းများမှ တစ်ပါး မည်သူမှ လက်နက်ကိုင်စွဲခြင်းမပြုရန်ကိုလည်း အမတ်ကြီးဇိပ်ပြကိုယ်တိုင် မေတ္တာရပ်ခံလိုက်သည်။

ဤမေတ္တာရပ်ခံစကားကြောင့် အရိုးတော်မျက်နှာ ဖျက်သွားသည်ကိုလည်း မျက်စိလျင်သောဗညားနွဲ့ ဖျက်ကနဲ မြင်လိုက်သည်။ အရိုးတော်သည် နတ်ကနားပွဲသို့ မည်သူမှ မရောက်ခင်ကတည်းက အခြံအရံများနှင့်ရောက်နေသည်ကို ဗညားနွဲ့သိပြီးဖြစ်သည်။

ခတ်စိုးသံများ တဖြည်းဖြည်းကျယ်လာသည်။

လက်ခေါက်မှုတ်သံနှင့် ဩဘာပေးသံများကလည်း ဆူညံလာ၏။ ဤအချိန်မှာပဲ အမတ်ကြီးသမီးနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် မွေကနောင်မွန်နှင့်မွေဖြန်းတို့ကလည်း ပျော်ရွှင်စွာ ဝင်ကသည်။ ဗညားနွဲ့က လင်ကွင်းတီးသည်။ အကတစ်ကျော့ပြီးလျှင် အမတ်ကြီးသမီးနှစ်ယောက် အကကောင်းလှသည်ဟု ခါသာပိတ်တစ်အုပ်စီ ဗညားနွဲ့ဆုချသည်။ ထိုအခါ လင်ကွင်းသံနှင့် အတူ ကောင်းချီးပေးသံများ ဆူညံသွားသည်။

လူငယ်တို့ပွဲဖြစ်၍ ပျော်ကြသည်။ ရယ်မောသံများလည်း ဆူညံလျက်ရှိသည်။

ထိုအခိုက် သမိန်မရူသည် ညောင်းညာ၍ ခြေဆန့်သလိုလုပ်စဉ် ဗညားနွဲ့ကို ခြေနှင့်ထိမိ၏။ ဗညားနွဲ့ မျက်နှာဖျက်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် မျက်နှာကို ပြန်ပြင်ပြီး မသိဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။ မညီ ဂန်ဂေါင်က ဒေါသတကြီးထအော်သည်။ ဗညားနွဲ့မို့ခံတာ ငါ့များထိလာယင်တော့လား...။

အရိုးတော်ကလည်း သူ့နေရာ မိန်းမဝိုင်းမှနေပြီး ရန်တွေ့၏။

‘အောင်မာ ကြီးကျယ်လိုက်တာ နင်ကဒီလောက်ဒေါသကြီးရအောင် နင့်ထိလို့လား’

‘တော်ကြပါ၊ တော်ကြပါ။ အားလုံးအချင်းချင်းတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်အိမ်မှာ ဖြစ်ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အစီအမံညွှန်ပြန်သွားရတာပါ။ စိတ်မရှိကြပါနဲ့’

လက်ဝါးကာကာနှင့်အမတ်ကြီး တောင်းပန်နေစဉ် အရိုးတော်သည် မညီဂန့်ဂေါင်ကို မျက်စောင်းခဲပြီး ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။ သမိန်မရူကပါ နောက်မှတပ်လိုက်သွားသည်။

တစ်ချိန်လုံးနှုတ်ဆိတ်နေသည့် ဗညားနွဲ့က မညီဂန့်ဂေါင်လက်ကို ဆွဲပြီး ပြန်မည်ပြုစဉ် အမတ်ကြီးပြေးလာသည်။ ပြီးတိုးတိုး ပြောသည်။

‘အရှင်သားကို ခဏဆိုင်းပါ။ သမိန်မရူလူတွေအကြံရှိနေပါတယ်။ သမိန်မရူကို လုံးဝယုံကြည်တော်မမူပါနဲ့။ အကောက်ကြံမှာစိုးရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အရှင်သားဘက်ကရှိနေပါတယ်။’

ထိုညက ဗညားနွဲ့ အိပ်မပျော်၊ နင်ပဲဆေ ရန်တွေ့လိုက်သည့် အရိုးတော် မျက်နှာကြီးကိုလည်း တစ်ရစ်ဝဲဝဲမြင်ယောင်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရားဆောင်သို့ သွားပြီး ဦးချသည်။

‘တပည့်တော်လက်နက်နှင့် သမိန်မရူကိုသတ်ရပါလို့၏ဘုရား’ဟု ဆုတောင်းလိုက်သည်။

မီးလင်းလျက် မညီဂန့်ဂေါင်နှင့်အတူ ခမည်းတော်ကို ဝင်ရောက် ဖူးမြင်၏။

မညီဂန့်ဂေါင်သည် ခမည်းတော်ကို ဦးချလိုက်သည်နှင့် မျက်ရည်တို့ သွန်ကျလာသည်။ ဗညားနွဲ့မှာ အံ့ကြိတ်လျက်ရှိ၏။

ခမည်းတော်က မျက်နှာမကောင်းစွာနှင့်မေးသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ မညီဂန့်ဂေါင် မင်းတို့မောင်နှမသုံးယောက်ထဲမှာ မင်းကို ငါအချစ်ဆုံး မင်းဘာဖြစ်လာသလဲ၊ ငါ့ကိုပြောစမ်း’

မညီဂန့်ဂေါင် မျက်ရည်ဖြင့်လျှောက်၏။

‘ကျွန်တော်ဓာတ်တော်၊ မွေတော်အစစ်ကိုသာ ရှိခိုးချင်ပါတယ်။ ဓာတ်တော်မွေတော်မစစ်တာကို မရှိခိုးပါရစေနဲ့’

ထိုညနေတွင် အရိုးတော်သည် သမိန်မရူတို့ မောင်နှမကို ဦးဆောင်လျက် ဗညားနွဲ့အိမ်တော်သို့ရောက်လာသည်။ ချိုပြုံးစွာဖြင့် ရွန်းရွန်းဝေအောင်

ပြောသည်။

‘ဉာဏလေ မောင်ရဲ့ သမိန်မရွှေပေါ့ သေရည်ယစ်ပြီး မောင့်ကို ခိုက်လာမိတဲ့အတွက် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘူးတဲ့လေ၊ အဲတော့ မောင့်ကို ကန်တော့ချင်ပါတယ်ဆိုပြီး အရိုးတော်ကိုလာပြီးပူဆာလို့ လိုက်လာရတယ်။ ကဲ... ကဲ... ကန်တော့ခံလိုက်ပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ် မောင်မောင်၊ သူလေ တစ်ညလုံးကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ’

တလမည်သီရိကပါ သမိန်မရွှေအတွက် အကာအကွယ်စကား ဝင်ပြောပြီး ကန်တော့လက်ဆောင်ယူလာသည့် အလေးချိန်တစ်ဆယ်သားစီးသော ရွှေလေးတစ်လုံးနှင့် ရွှေတန်ဆောင်တိုင် ပန်းပေါက်ပေါက်၊ ခါသာ ပိတ်အုပ်နှစ်အုပ်တို့ကို ဗညားနွဲ့ရှေ့မှာချသည်။

ဗညားနွဲ့ ကန်တော့လက်ဆောင်ကို လက်နှင့်တားပြီး

‘အို မဟုတ်တာ ယောက်ဖယစ်တဲ့အခါယစ်၊ ငါယစ်တဲ့အခါယစ်မိမှာပေါ့၊ ဒါအပြစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ မကန်တော့ပါနဲ့’

‘မောင်က အကန်တော့မခံရင်အမျက်ထားတယ်လို့ မောင့်ယောက်ဖ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာပေါ့၊ ကန်တော့ခံလိုက်ပါ...’

ဗညားနွဲ့ကန်တော့ခံသည်။ တလမည်ဒေါက် လက်ဆောင်များကို သိမ်းသည်။

သမိန်မရွှေနှင့်ပတ်သက်၍ကား ဗညားနွဲ့စိတ်မှာ အဖုအထစ်ဖြစ်သွားလေပြီ။ ယုံကြည်မှုလည်းမရှိတော့၊ ထို့ကြောင့် သမိန်မရွှေက သမင်ဖမ်းထွက်ရန် အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်သည်ကိုပင် အကောက်ကြံမည်ထင်၍ မလိုက်တော့။

သမိန်မရွှေကလည်း ဗညားနွဲ့သမင်ဖမ်းကောင်းသည်ဟု နွဲ့ကြီးစွာနှင့် ခေါ်သည်။

ထိုအခါ ဗညားနွဲ့ စဉ်းစားလေသည်။ အကြိမ်ကြိမ်မလိုက်ဘဲ ငြင်းထားလျှင် သူတို့အကောက်ကြံသည်ကို ရိမ်မိ၍ ငြင်းနေသည်ဟု ထင်သွားမည်စိုးသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်လာခေါ်လျှင် သတိဝိရိယထားပြီး လိုက်သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သမိန်မရွှေကလည်းလာခေါ်ပြန်၏။

‘ယောက်ဖရေ အင်ဂလိန်တောမှာ သမင်တွေ သိပ်ပေါတာပဲ၊ သွားရအောင်’

ဗညားနွဲ့ မငြင်းတော့၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သို့သော် ဗညားနွဲ့မှာ စီးစရာဆင်မရှိ၊ သမိန်မရွယ်မှ ဆင်ကိုပဲ ငှားစီးတော့မည်ဟု စိတ်ကူးကာ သမိန်မရွှနှင့်အတူလျှောက်လာခဲ့၏။ ရှေ့လမ်းဆုံးကို တွေ့လျှင် ဆင်တင်းကုပ်ကိုရောက်တော့သည်။ ထိုအခါ ဗညားနွဲ့...

‘ယောက်ဖ ငါ့မှာ ဆင်မရှိဘူး၊ ယောက်ဖဆင်မကို ငှားမလား’

သမိန်မရွှခေါင်းညိတ်သည်။ တင်းကုပ်ထဲမှ ဆင်မကိုယူထုတ်ပြီး ဗညားနွဲ့ကိုပေးသည်။ သမိန်မရွှက အခြားတစ်စီးပေါ်တက်သည်။ ဆင်ချင်းယှဉ်စီးကာ မြို့ပြင်သို့ထွက်လာသည်။ နောက်ပါများကခြေလျင်လိုက်လာကြသည်။

ထိုအခိုက် ရေချရာမှ ပြန်လာသည့် ခမည်းတော် ဆင်တော်အဝွန်းဒရောင်ကို ဆင်က အဲပနာနှင့်အတူတွေ့လိုက်ရ၍ သမိန်မရွှဝမ်းသာစွာဖြင့်လှမ်းပြောသည်။

‘အဲပနာ အဝွန်းရောင် ငါ့ကိုပေးစီးပါ...’

‘အို မပေးစီးဝံ့ပါ၊ ဘုရင်းမင်းမြတ်သိမှာစိုးပါတယ်’

အဲပနာကြောက်ကြောက်နှင့် ငြင်းနေစဉ်၊ ဗညားနွဲ့သည် သူစီးလာသော ဆင်မကို အဝွန်းဒရောင်နားသို့ ယှဉ်ပြီးဆင်ဦးစီး မဒလကိုလှမ်းကာ မဒလ ငါးစီးပါရစေ ဟုပြောလည်းပြော ဆင်ပေါ်သို့လည်းခုန်တက်လိုက်၏။

ဗညားနွဲ့ပြုမူပုံ လျင်မြန်လွန်း၍ သမိန်မရွှမှာ ကြက်သေ သေလျက်ရှိနေတော့၏။ ထိုခဏ၌ ဗညားနွဲ့ငယ်ကျွန် ငဒေါကုန်းငယ် မြင်းတစ်ကောင်စီနှင့် အပြေးနှင်လာပြီး ဗညားနွဲ့ကိုမြင်လျှင်...

‘သခင် မြန်မြန်လာပါ၊ သခင်နှမတော်အပြင်းဖျားပြီး သတိမရဖြစ်နေပါတယ်။’ ဟု ကသောကမျောပြောသည်။ ဗညားနွဲ့ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကိုမသိအောင်ဖြစ်သွား၏။ ခဏကြာမှ သမိန်မရွှမှာ လှမ်းပြီး...

‘ယောက်ဖ သခင်အပြင်းဖျားသတဲ့ ငါလိုက်သွားမှဖြစ်မယ်၊ ယောက်ဖတို့သာ သွားကြပေတော့၊ သမင်သားရလာရင် ငါ့ကို ဟင်စားလာပို့နော်’
သမိန်မရွှဘာမှမပြောသာတော့။

ဝံအိမ်ကိုပြန်ရောက်၍ အပြုံးနှင့်ကြိုနေသော တလမည်ဒေါကို မြင်မှ ဗညားနွဲ့သက်မချသည်။

ညနေစောင်းလျှင် သမိန်မရွှ သမင်သားလာပို့၏။

‘သခင် သက်သာရဲ့လား မသက်သာရင် နှမတော်ကို ခေါ်ပြီး ကျွန်တော်ပြန်လာမယ်။’

ဟု သမိန်မရွှကို မေးသည်၊ ဗညားနွဲ့ခေါင်းခါပြသည်။ ပိရိစ္ဆာဖြင့်

လည်း ကိစ္စမရှိဘူး သက်သာသွားပြီ၊ မလာကြနဲ့တော့ ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ဗညားနဲ့ကလည်း မကြာခဏ သမင်ဖမ်းထွက်သည်။ ဤသို့ ထွက်လေတိုင်း သမိန်မရူကိုသွားခေါ်သည် သို့သော် သမိန်မရူကလည်း ဗညားနဲ့ခေါ်သည်ကို တစ်ခါမှမလိုက် 'ယောက်ဖ ကျွန်တော်မအားလို့ပါ' ဟု ငြင်းသည်။

ဗညားနဲ့က မသိဟန်ဖြင့် သမင်ဖမ်းက အပြန်မှာ စံအိမ်မပြန်သေးပဲ အရိုးတော်ထံ အလျင်ဝင်ပြီး သမင်သားအမြဲပို့သည်။

ထိုအခါ အရိုးတော်အပါး၌ သမိန်မရူ ကိုအမြဲတွေ့ရသည်။

အရိုးတော်ကလည်း မိုးဦးလေဦးကျစ၊ နယုန်မိုးသေး၊ မြက်သားမွေးချိန် ဖြစ်၍ သမင်သားဆူပြီးလှသည်ဟု သဘောကျ၏။

နယုန်လဆန်း ၃-ရက်နေ့။

တစ်နေ့လုံးမိုးစွေနေ၍ ချမ်းစိမ့်စိမ့်ပင် ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဟံသာဝတီ မြို့တွင်း၌လမ်းလျှောက်သူပင်မရှိ ရှင်းလျက်ရှိသည်။

ဤသို့ နေ့မျိုးမှာမှ သခင်ကစား၍ ကောင်းသည်ဟု ဗညားနဲ့သည်သူလူများနှင့် မြင်းကိုယ်စွဲစီးကာ တောင်ခြေသို့ထွက်လာသည်။

သမိန်မရူနှင့်ဆင်တင်းကုပ်အနီးတွင် ပက်ပင်းဆုံလိုက်သောကြောင့် အရိုးတော်ကို သမင်သားလာပို့မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ ယောက်ဖ' ဟု ဗညားနဲ့အော်ခဲ့၏။

သို့သော် မိုးချုပ်သည်အထိ ဗညားနဲ့လာပို့သော သမင်သားကို စောင့်မျှော်နေသည်။ အရိုးတော်သည် ကြက်ဦးတွန်ချိန်သို့ရောက်မှ 'ဗညားနဲ့ သူလူများနှင့် ဒဂုံသို့ပြေးပြီ'ဟူသော သတင်းကိုကြားလိုက်ရ၏။ မောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ်ထံသို့ သမိန်မရူနှင့် တလမည်သိရီကိုခေါ်ကာ အမြန် လျှောက်တင်ကြသည်။

'အင်း တစ်နေ့ကျရင် ဗညုန်ငယ်ဟာ ဒီလိုပဲ အပျက်လမ်းစဉ်ကိုလုပ်မယ်လို့ အစ်မတော်ကို ငါမပြောခဲ့ဖူးလား၊ တလမည်ဒေါကော ဘယ်မှာလဲသူပါ လိုက်သွားသလား'

'သူတို့သား မယ်တော် ကျန်ခဲ့ပါတယ် မောင်တော်'

'ဒါဖြင့် သူတို့ကို မြန်မြန်သွားခေါ်စမ်း'

တလမည်ဒေါ သားတော်ကလေးနှင့်အတူ ခမည်းတော်ရှေ့တော်သို့ ရောက်လာသည်။ ခရီးရောက်မဆိုက်မှာပဲ ခမည်းတော်မေးသည်။

'ဘယ်လိုလဲ သမီးတော်၊ အဗညုန်ငယ် ဒဂုံကိုပြေးတာဘာကြောင့်

ငါ့ကို လာမလျှောက်သလဲ’

‘အို အရှင်သားတော် ထွက်ပြေးတာကို သမီးတော်မသိပါ။ မိုးလင်းတ မိုးချုပ် အရှင်သားတော် သမင်ဖမ်းချည်းထွက်နေတာ ကြာပါပြီ။ သမီးတော် ကိုလဲ မယားမှတ်မှတ်၊ သားမှတ်မှတ်မပေါင်းသင်းတာကြာပါပြီ။ ခမည်းတော် ဘုရားမကျန်းမာတော်မူတာကြောင့် သမီးတော်မလျှောက်ဝံ့တာပါ’

‘ဇိပ်မြို့ကို ခေါ်ပြီး တိုင်ပင်ကြ အစ်မတော်’

ဟုဆိုကာ မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်အရိုးတော်မှာ အမတ်ကြီးဇိပ်မြို့ကို အမြန်ခေါ်ပြီး ဆွေးနွေး သည်။ ဗညားနွဲ့ကိုလိုက်ဖမ်းမည်လား။ သို့မဟုတ်ပရိယာယ်နှင့်ချော့ခေါ်မည် လား။ အမတ်ကြီးဇိပ်မြို့သည် ဗညားနွဲ့ကို လိုလားနေသူဖြစ်သောကြောင့် ပါးနပ်စွာဖြင့် အကြံပေးသည်။

ကျွန်တော်တို့အမှုထမ်းအားလုံး လယ်ထဲရောက်ကုန်ပြီ ခုအချိန်ဟာ ပျိုးကြံချိန်မဟုတ်လား။ တကယ်လို့ မဖြစ်မနေခေါ်ယူရင်တောင် လူစုံရောက်ဖို့ လေးငါးရက်လောက်စောင့်ရဦးမယ်။ ဒီကြားထဲ ဒဂုံအထိသွားရမယ်ဆိုပြန်တော့ ဆင်ကောင်း၊ မြင်းကောင်းနဲ့ အလုံးအရင်းများများပါမှဖြစ်မယ်။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ မတော်လို့ သူက ဆီးကြိုတိုက်ပါပြီတဲ့။ ဆင်ကောင်း၊ မြင်းကောင်းတွေ သူ့လက်ထဲရောက်သွားလို့ မခက်ပါလား’

အမတ်ကြီးစကားဟုတ်လှသည်ဟု အရိုးတော်ခေါင်းညိတ်သည်။

ဗညားနွဲ့ ဒဂုံရောက်သည်။ ဒဂုံဆံတော်ရှင်သို့ သွားရောက်ဖူးမြော်ရင်း ဘုရားစောင်းတန်းမှ ဈေးသည် မွေမနိတ်ကိုကောက်ယူသည်။ မွေမနိတ်သည် ဒဂုံဆံတော်ရှင်စေတီမှ ဘုရားစာရေး မပြည်ငယ်၏ မယားဖြစ်သည်ဆိုသော အကြောင်းများနှင့်အတူ အရိုးတော်၏ ဘဏ္ဍာတိုက်ကိုဖောက်သည်။ အရိုးတော် အမှုထမ်း ၁၇-ယောက်ကိုလည်း သတ်သည်ဟူသော သတင်းများသည် တလ မည်ဒေါနားမှာ လျှံနေသည်။ ရက်စက်လိုက်တာမောင်မောင်ရယ်ဟု မပြောချင် ပေသည့် ဝမ်းနည်းစိတ်များက မျိုသိပ် မရလောက်အောင် ပေါ်လာသော အခါတွင် သားတော်လေးကို အဖော်ပြုပြီး မျက်ရည်ကျလာချင်သည်။ ခမည်း တော်စကားနားမဝင်နိုင်ပဲ ဇွတ်တိုးခဲ့မိသည်ကို မှားပြီဟု မြင်လာ၏။

အရိုးတော်ကလွတ်၍ ဒဂုံသို့လိုက်သွားရသော သမိန်တိဿကို တလ မည်ဒေါခေါ်ယူတွေ့ဆုံပြီး မောင်မောင့်သတင်းကိုမေးစဉ်ကလည်း မောင်မောင် သည် နှမတော်နှင့် သားတော်သတင်းကို လုံးဝမမေးပဲ မွေမနိတ်နှင့်သာ ကြည်

ခွေလျက်ရှိနေသည်ဟု ကြားလိုက်ရ၍ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ယခုလည်း မိုးအဲလောကို လွှတ်လိုက်ပြန်သည်။ ပြန်လာလျှင်မည်သို့ ကြားရမည်မသိ။

မိုးအဲလောသည်ဒဂုံသို့ မသွားခင် တလမည်ဒေါသဝင်တွေ့ရာ မောင်မောင်ကို စိတ်ကွက်နေပြီ ဖြစ်သောတမည်ဒေါသသည်...။

‘အမယ့်သားက ယောက်ျားပဲ။ သူက တောင်သမိန်တိဿသွားတုန်းက မမှာပဲနေသေးတာ ကျွန်မလည်း ဘာမှ မှာစရာမလိုတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တော ဒါလေးတော့ ယူသွားပါ’

ဟု ချိန်ခွင်နှင့်စဉ်အိုးကိုရွက်ပြီး ပေးလိုက်သည်။ အရိုးတော်ကမူ မောင်နှစ်သက်တတ်သော အစားအသောက်များနှင့် ပုဆိုးအင်္ကျီတို့ကိုပါ ပေးလိုက်သည်။

လှေဦးကမ်းကပ်လေပြီ။

မိုးအဲလောလှေမှ သွက်သွက်ဆင်းသည်။ အရိုးတော်စံအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ အသင့်စောင့်နေသော အရိုးတော် မိုးအဲလောကို ဆီးကြိုသည်။

‘ဘယ့်နှယ်လဲ အဗသုန်အမေ ညည်းသားပြန်လာမတဲ့လား၊ ညည်းကို ကြည့်ရတာတော့ အတော့ကို အမြူးလာပုံပဲ’

‘အရိုးတော်သား အမှန်ပြန်လာမှာပါ အရိုးတော် အမှုထမ်းတွေကို လက်လွန်သွားမိလို့ အရိုးတော်ကို ကြောက်ပြီး ပြန်မလာဝံ့တာပါတဲ့’

‘ဟုတ်ပါ့မလား မိုးအဲလော ရယ်၊ ညည်းကသာပြောနေ၊ ငါကတော့ တယ်မထင်ပါဘူး’

‘ကျွန်မတော့ ထင်တယ်၊ အရှင်သားနေရတာ ဆင်းရဲလှပါတယ်။ ထမင်း တည်စားစရာ ပန်းကန်တောင်မရှိလို့ ကျွန်မကို အတွင်းဆောင်ထဲခေါ်ပြပြီး မျက်ရည်ကျရှာတယ်၊ ဆင်းရဲဒဏ်ကို မခံနိုင်ရင် အရှင်သား မုချပြန်လာမှာပါ။’

‘ဟဲ့ မိုးအဲလောရယ် အဗသုန်ငယ်ဆင်းရဲနိုင်ပါ့မလား။ ငါ့ ဘဏ္ဍာ တိုက်ထဲက ပစ္စည်းအားလုံးကို ဖောက်ယူလိုက်ပြီပဲ’

ဒေါသနှင့်ပြောပြီး အရိုးတော်ထသွားသည်။

ဒဂုံတပ်သားတို့ သမိန်မရူတပ်ကို ဒိဉ္ဇထိုးဖောက်ကြတော့မည်။ ရန်သူသမိန်မရူသည် ဒဂုံကိုလာရောက် ဝိုင်းထားသည်မှာကြာလေပြီ။ ထွက်၍ လည်းမတိုက်၊ မြဲ၍လည်းမလာသောကြောင့် တိုက်ပွဲသည် ရက်ရှည်ခဲ့ရ

လေသည်။

ယခုတော့ ဒဂုံတပ်သားတို့ ဓားကို ကြွားကြွားတိုင်ပြီး ရန်သူနယ်ကို ဝင်ကြတော့မည်။

လရောင်ဖွေးဖွေးတွင် ညဉ့်ပိုးမွှားတွေကိုမှ မမူနိုင်တော့။

‘တို့. . . . သခင်ဗညားနဲ့ တပ်တော်သားတွေဟေ့’ဟု သံကုန်ဟစ် ကြွေးကာတိုက်ကြလေသည်။ တိုက်ခိုက်သံ အော်ဟစ်သံတို့က ကြောက်ခမန်း လိလိ၊ ဓားလှံအရောင်တို့ကလည်း တပြောင်ပြောင်တလက်လက်။

သမိန်မရူတပ်များ ခံစစ်ဖြစ်သွားရသည်။ အင်အားချင်းကလည်း မတူတော့ ဗညားနဲ့၏ ဒဂုံတပ်ကား စစ်ကူစစ်ထောက်များသည်။ ဒလမြို့စား မညီဝန့်ဂေါင်ကလည်း ဗညားနဲ့တပ်ကို ဆင်တော်အဖေါနှင့် သူရဲကောင်းသုံးရာ ကိုပို့ပေးသည်။ သူကိုယ်တိုင်ကား သမိန်မရူတပ်ကို အကူလာမည်။ ရေချောင်းချီ မြောင်းမြစားနှင့် မုတ္တမစားတို့၏တပ်ကို ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်မည်ဟု အရံသင့်တပ် ခင်းထားသည်။ တိုက်သူနှင့် ခံသူတို့၏ ကြိုးဝါးသံများ သွေးချင်း ချင်းနီကြလေ သည်။ သူသေကောင်တို့ကလည်းအထွေးထွေး၊ ထိုအချိန်တွင် ဗညားနဲ့မှာလည်း ဆင်တော် အဖေါပေါ်မှ လုံးဝဆင်းခွင့်မရ။

‘အရှင်သား စစ်မျက်နှာကမခွာပါနဲ့. . . .’

ဟု အခါပေး ပညာရှိမင်းကစီက အထပ်ထပ်သတိပေးနေသည်။ တိုက်ပွဲကို အကဲခတ်ပြန်လျှင် အသံကိုမှန်း၍ ရမ်းဆဲထိုးခုတ်နေရသည်။ မြင်း တိုက်ပွဲဖြစ်နေ၍ အားမလိုအားမရခံစားရသည်။ လမ်းမမြင်ကမ်းမမြင်ပဲ ဆင် ကိုအတင်းချွန်းဖွင့်ကာ သမိန်မရူတပ်ပေါက်သွားအောင် တရကြမ်း ထိုးဖောက် နေရသည်။

သမိန်မရူကလည်း တပ်ထဲမှလုံးလုံးမထွက် အကူအထောက်လာပါ မည်ဟုဆိုကြသည့် မြောင်းမြစားနှင့် ဗိုလ်ကမြင်လည်းမပေါ်လာ၊ တပ်မင်းများနှင့် တိုင်ပင်ပြန်လျှင် အမတ်ကြီးဇိပ်ပြကိုယ်တိုင် ‘ဆင်ဖြူရှင်မက တိုက်မိန့်မပေး သေးဘူး’ဟုအေးဆေးစွာနေသည်။ သို့သော် အဝါရောင်ဆင်ပေါ်က ဝမူ လောက်နှင့် ပစ္စယ်လမွန်ဆင်ပေါ်က မတောက်တို့မှာ ဆင်ချင်းယှဉ်ပြီး သမိန်မရူ ကို ထိုးနှက်ကြတော့မည့်ဟန် ပြင်နေကြပြီး အခြေအနေမကောင်းတော့။ ထို့ ကြောင့် သမိန်မရူသည် သူတပ်အခြေအနေကို အသီးသီးရင်ဆိုင် ထွက်တိုက်ရ မည့်အစား ရှောင်တိမ်းပြီး၊ တပ်ပါးသည်ဖက်မှ တိတ်တဆိတ်ထွက်ပြေးတော့၏။ သမိန်မရူ တပ်ပျက်နေသည်။ ဗညားနဲ့ သမိန်မရူတပ်ထဲသို့ ဖောက်သောအခါ

ဒုတိယသားများ လိုက်ခဲ့ရ၍ သမိန်မရူတပ်သားများ အတုံးအရုံးသေသည်
တို့တွေ့လျှင်မသတ်နဲ့ဟု အသံကုန်အော်လေသည်။ တပ်စခန်းတစ်ခုလုံး
ရေဆော့ခွံတော့ အားလုံးကို မီးရှို့ဖျက်ဆီး တိုက်ကြပေ၏။ သို့သော် သမိန်မရူ
သေသည်။ မသေသည်ကို မသိသေး၍ အမတ်ကြီးဇိပ်ပြီကို ခေါ်မေး သည်။

‘ဘကြီးတို့ ဘုရင်အမတ်တော်က ဒဂုံကိုနိုင်လျှင် လူကြီးအားလုံးကို
သတ်လို့ အမိန့်ထုတ်ထားတော့ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဟံသာဝတီကိုနိုင်လျှင်
လူကြီးအားလုံးကို လွှတ်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်။ အခုကျွန်တော်တို့
နိုင်ပါပြီ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသတ်ပါဘူး။ လက်စားမချေပါဘူး။ သူက သတ်လို့
သေရတာ ကျွန်တော်တို့သစ္စာခံတွေပဲ။ ကျွန်တော်တို့က သတ်လို့သေရတာ
ကလည်း သူတို့သစ္စာခံတွေပဲ အားလုံးဟာ သစ္စာခံတွေချည်းပါ။ ကျွန်တော်
သဘောကောင်းပါတယ်’

ပြောသည့်အတိုင်း ဗညားနွဲ့သည် နှစ်ဖက်သော ကျဆုံးမှုများကို
စုပုံ၍ အတုသင်္ဂြိုဟ်စေသည်။ ခမည်းတော်ရှိနေသေးသည်ဖြစ်၍ ခမည်းတော်
၏ သစ္စာခံဘက်များဖြစ်သည့် အမတ်ကြီးဇိပ်ပြီနှင့် တပ်မင်းအားလုံးကို ဟံသာ
ဝတီသို့ ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ သမိန်မရူတပ်မှ ရသည့် ဆင်၊ မြင်း အားလုံးကိုမူ
လူထားလိုက်လေသည်။

‘တော်တယ်၊ သိပ်တော်ကြပါသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုးစားလောက်
အောင်ကို တော်ကြလွန်းလို့ တပ်မတစ်တပ်လုံး သူ့လက်ကို ပါသွားရလေပြီပေါ့’

အရိုးတော်က အမတ်ကြီးဇိပ်ပြီတို့ကို ဆီးကြိုအပြစ်တင်သည်။
သမိန်မရူကမူ အရိုးတော်အပါး၌ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ထိုင်လျက် ရှိနေရာမှ
ဦးခေါင်းကို လုံးလုံးမမော့တော့။

‘ဒီ အရေးမှာ ကျွန်တော်တို့ အပြစ်လုံးဝမရှိဘူး။ သမက်တော်တပ်ကို
သူတိုက်လာလို့ ကျွန်တော်တို့ မကူရင် ကျွန်တော်တို့ အပြစ်ပေါ့။ ခုတော့သမက်
တော်ဟာ လုံးလုံး ခံမတိုက်ဘဲ ထွက်ပြေးတော့ သူ့လက်ရှိတပ်ရောက် သွားရ
ပါတယ်။ ကျန်သမျှအင်အားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ခံတိုက်လို့သာ တပ်လုံး မပြုတ်
တာကို အပြစ်တော်မတင်သင့်ပါ။’

အရိုးတော်ဘာမှမပြောတော့ စိတ်ပျက်သောမျက်နှာနှင့် ငုတ်တုပ်
ထိုင်လျက်ရှိ၏ အခြေအနေကလည်းလုံးဝမကောင်းတော့။ ဤအချိန်မှာပဲခမည်း
တော်နတ်ရွာလားပြီဆိုသော နန်းတွင်းသတင်းက ရောက်လာသည်။ မကြာမီ
ဗညားနွဲ့ချီလာတော့မည့် ဟု သမိန်မရူတွက်သည်။ ထို့ပြော၍ ဟံသာဝတီကို

အခိုင်အမာစီစဉ်သည်။ တပ်အင်အားကိုလည်း ပြည့်သည်။

ဒီတစ်ခါ ဆင်စီးချင်း ထိုးရစေပေါ့ ဗညားနွဲ့ရယ်။

သမိန်မရူလက်ရုံးတန်း၏။ သို့သော် ဆင်စီးချင်းလုံးဝမထိုးလိုက်ရ။ ဗညားနွဲ့ချီလာသည့်သတင်းကို ကြားသည့်နှင့် ဟံသာဝတီပြည်သူများ ဗညားနွဲ့တပ်ကိုဝင်ကြသည်။ မြို့တော်လည်း အုံးအုံးကြွက်ကြွက်ဖြစ်လာလေသည်။ သမိန်မရူသည် ဟံသာဝတီတွင် မနေဝံ့တော့ပဲ ရွှေငွေဘဏ္ဍာထုပ်နှင့် အတူ တလမည်သီရိကို ခေါ်ကာ မုတ္တမသို့ထွက်ပြေး၏။

‘သမိန်မရူပြေးပြီ အရှင်သား၊ ဟံသာဝတီကို သိမ်းတော်မူပါ’

အမတ်ကြီးဇိပ်မြကဗညားနွဲ့ကိုဆီးကြိုလျှောက်သည်။ သို့သော် ဗညားနွဲ့ နန်းမသိမ်းလိုသေး၊ ဘုရားမြတ်ထံတော်ပါး၌ လျှောက်ထားသစွာ ဆိုထားသည့် ရန်သူတော်သမိန်မရူကို အမိမမ်းလိုသည်ဟု အမတ်ကြီးဇိပ်မြ ကိုတာဝန်ပေးပြီး နန်းတွင်းသို့ဝင်သည်။

ဗညားနွဲ့ကိုညီတော်ဗောဓုံမိုင်းကဖက်ဝံ့သည်။ အကျဉ်းခံနေရာမှလွတ် လာသော ဖရွှဲကနန်းလူထွက်ကလည်း ပြုံးမလိုမျက်နှာနှင့် အပါးသို့ ရောက် လာလျှင် ဗညားနွဲ့က ဆီးဖက်သည်။

‘ကျွန်တော့်ကြောင့် အစ်ကို ဒုက္ခရောက်ရတယ်၊ ဒီကနေ့ကစပြီး လွတ်ပြီပေါ့။ ဘွဲ့ကို အစ်ကိုကို ချီးမြှင့်ပါ့မယ်’

ဟုလည်းမိန့်သည်။ ကိစ္စအရပ်ရပ်အောင်မြင်လေပြီ။ ရွှေနန်းတက်ရန် သာလိုတော့၏။ ထိုအခါ သမိန်မရူတို့ကို မိလာပြီ ဟူသော သတင်းရောက် လာ၏။

‘ငါ ရွှေနန်းတက်ဦးမယ်။ သင်းတို့ကို ကစားဖျဉ်းကြီးအောက်က ဆင်ကပ်မှာ ချည်ထားလိုက်။’

တင်းမာသော အသံနှင့် ဗညားနွဲ့မိန့်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ညီတော်ဗောဓုံမိုင်းကိုခေါ်၍.....

‘ညီတော်... မင်း မရိုးတော် တလမည်ဒေါက်ကို သွားခေါ်’

ဟု အမိန့်ပေးသည်။ သို့သော် တလမည်ဒေါက် လိုက်မလာ၊ သား တော်လေးဗောသောကျန်းတောကိုသာ ဗောဓုံမိုင်းလက်သို့အပ်ပြီး ‘မွေမနိတ်ကို မိဖုရားမြှောက်ထားပြီပဲ ငါလိုသေးလား’ ဟု ဝမ်းနည်းကြီးစွာ ငိုနှိုက်ယင်း မှာလိုက် သည်ဟု ဗောဓုံမိုင်းလျှောက်သည်။ သားတော်ကိုလည်း ဗညားနွဲ့လက်ကိုအပ် သည်။ ဗညားနွဲ့မျက်နှာတင်းမာသွားသည်။ ထိုစဉ် အရိုးတော်ရောက်လာသည်။

ဆင်တပ်အောက်မှာ အချည်ခံထားရသည့် သမိန်မဂ္ဂနှင့် တလမည်သီရိတို့ ခိုရာတိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ရွက်ရွက်ဖြစ်နေ၏။ သမိန်မဂ္ဂကလည်း အရိုးတော်တို့မြင်ပါမှ မျက်ရည်ကျပြသည်။ ဗညားနွဲ့မမျိုးသိပ်နိုင်တော့ ပေါက်ကွဲလေသည်။

‘ငါ့မျက်စိထဲမှာ စူးဝင်နေသလိုပဲ။ သင်းတို့အခုအထိ ရှိသေးလား’

ကျားဟိန်းသလို အသံကြီးနှင့်ကျောက်မက်ဖွယ်ရာပြောသည်။ မင်းမှုထမ်းအားလုံးလဲ မလှုပ်ရဲကြ၊ ခေါင်းငုံ့လျက်နှင့်တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

‘အရှင်သား... ရွှေနန်းတက်တော်မူပါဦး’

‘မင်းကံစီနှင့် မပိုင်ဆရာတို့လျှောက်သည်။ သို့သော်မရပြီ။ သမိန်မဂ္ဂကို ဗညားနွဲ့လက်သို့အပ်ပြီး ချက်ခြင်းကွပ်စေသည်။ တလမည်သီရိကိုမူ ဆင်တပ်အောက်မှလွတ်ပေးလိုက်သည်။’

အားလုံးစီရင်ပြီးမှ ရွှေနန်းတက်တော်မူသည်။ ရာဇမိရာဇ်ဘွဲ့ကိုခံသည်။ မွေမနိတ်ကို ပီယရာဇာဒေဝီဘွဲ့နှင့် မိဖုရားမြှောက်သည်။ ခမည်းတော်စံတော်မူသွားသည့် အိမ်တော်သို့ ကူးသည့် ငယ်ချစ်ဦး တလမည်ဒေါကိုမူ အခါလွတ်သည်ကို လိုက်မလာသည့်အပြစ်ကြောင့် အမျက်တော်ရှုကာ စည်းစိမ်ဥစ္စာအခြံအရံ အားလုံးကို ရုတ်သိမ်းသည်။

အိမ်နိမ့်စံဘဝကတည်းက ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာဖြင့် များစွာသော အထောက်အကူပြုခဲ့ပါသော မောင်တော်က ဤသို့ ရက်စက်စွာပြုလိုက်သော အခါ တလမည်ဒေါခင်ဗျာ ရင်ကွဲရတော့၏။ အဖော်သဟဲရယ်ဟုလည်း အပါးမှာ တစ်ဦးမျှမရှိတော့ အားလုံးပြေးကြည့်ပါမှ မိမိတစ်ယောက်တည်း ပါလားဟု တလမည်ဒေါမှာ အားငယ်လျက်ရှိစဉ် ခမည်းတော်ဘုရား ပေးသနားထားခဲ့သည့် ဝတ်ဆင်မြဲဖြစ်သော လက်စွပ် ၁၂-ကွင်းကိုပါ တောင်းလာပြန်သည်။

‘အော်... မင်းတို့ဘုရင်ကို လျှောက်လိုက်ပါ။ ဒီလက်စွပ်တွေဟာ ခမည်းတော်ပစ္စည်းလို့’

တင်းတင်းပဲပြောပြီး လက်စွပ်အားလုံးကို ဆံပင်နှင့် ရောထုံးထားလိုက်၏။ မူးမတ်များထပ်မံမလျှောက်ဝံ့တော့။ မင်းဧကရာဇ်သမီးတော်၏ ဆံပင်ဆိုသည်မှာ လက်နှင့်ထိကောင်းသည်မဟုတ်သောကြောင့် အသာပဲ ဆုတ်လာပြီး ဗညားနွဲ့ကိုလျှောက်သည်။ ဗညားနွဲ့ မျက်မာန်ရှလေပြီ။

‘ဟင်... သင်းက ဒီအထိ မာနထားသတဲ့လား ဒါဖြင့် အမတ်ဒိန်

ကိုခေါ်ချေစမ်း'

တဆက်တည်းအမိန့်ပေးသည်။ အမတ်ဒိန်ဆိုသည်ကား ခမည်းတော်လက်ထက်ကတည်းက သံလျင်မြို့စားအဖြစ် ခိုးမြှောက်ထားသည် ပညာရှိအမတ်ကြီးဖြစ်လေသည်။

'အမတ်ဒိန်... တလမည်ဒေါ် ဆံထုံးထဲတ လက်စွပ် ၁၂-တွင်းကို ရအောင်သွားယူစမ်း'

အမတ်ဒိန်ရောက်လာသည်နှင့် ဒါပဲပြောပြီး ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် အတွင်းဆောင်ထဲသို့ ကြွချီသွားသည်။ ခက်ချေပြီဟု အမတ်တိန်တွေး၏။ တစ်ဖက်ကလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ကျန်တစ်ဖက်ကလည်း မိဖုရား၊ မင်းဧကရာဇ်တစ်ပါး၏ ရင်သွေးတော်ကြီးဖြစ်နေ၍ မကြဲတတ်အောင်ရှိနေသည်။ အမိန့်တော်ကလည်း ပြင်းထန်လွန်းသည်။ ဤလက်စွပ် ၁၂-တွင်းကို အသာတကြည်နှင့်မပေးလျင် ရသည့်နည်းနှင့် ယူပေးရမည့်အမိန့်ဖြစ်၏။ ရသည့်နည်းကလည်း ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ယူမှသာလျှင် ရနိုင်မည့်နည်းဖြစ်သည်။ မည်သို့လုပ်မည်နည်း။

တွေးတောကြံဆရိုင်းဖြင့် မိဖုရားတလမည်ဒေါ်အဆောင်တော်သို့ ရောက်လာသည်။ မိဖုရားမှာ သလွန်ထက်တွင် လှဲခွေလျက်ရှိသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ရင်ဆိုသွားသည်။ ချွေရံသင်းပင်း ကင်းမဲ့စွာဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း စံတော်မူနေရှာသော အဆောင်တော်ကား ပကတိတိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေချေ၏တကား.....။

အမတ်ဒိန်သလွန်တော်ရှေ့မှာ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်၍ ရှစ်ခိုးလိုက်၏။ မျက်ရည်ဖြိုဖြိုကျလာသည်။

'အို..... အမတ်ဒိန် ငိုနေပါကလား၊ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်'

'မိဖုရားလှဲခွေနေရာမှ ထလာပြီးလေသံကလေးနှင့်မေးသည်။ အမတ်ဒိန် ပို၍ဝမ်းနည်းလာသည်။ နားထဲ၌လည်း.....'

'ဒီရုပ်ရည်မျိုးဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မဲ့ရုပ်မျိုးပဲ'

ဟူသော ခမည်းတော်ဆိုစကားကို ကြားယောင်လာ၏။ မျက်စိထဲ၌လည်း ဦးခေါင်းကြီးကြီး ဆံပင်တွန့်တွန့်နှင့် ဗညားနွဲ့ပုံရိပ်က ထင်းကနဲပေါ်လာသည်။ ဒီအလုပ်ဟာ အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့အလုပ်ပဲလို့လဲ ကြေကွဲမိ၏။ သို့သော် ကြေကွဲနေခြင်းဖြင့်မပြီး၊ မိဖုရားမေးသည်ကို ဖြေရဦးမည်ဟု လက်ယှက်လိုက်သည်။ မိဖုရားကလည်း အမတ်ဒိန်မျက်နှာကို စူးစိုက်လျက်ရှိနေ၏။

‘အရှင်အမိန့်တော်ပါလာပါတယ်၊ လက်စွပ် ၁၂-ကွင်းကို ရအောင် ယူရေမည်တဲ့ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မျိုး ဆင်းရဲသားလက်နဲ့ သခင်ဦးဆံကို မထိပါရစေနဲ့ မထိရစေအောင်လည်း အရှင်သမီးသတိပြုတော်မူပါ’

‘အလို ဘုရား . . . ဘုရား . . . ရက်စက်တော် မူလှပါကလား အမတ်ဒိန်ရယ်’

ဆွေးမြေ့စွာညှိတွားမိရင်းက မိဖုရားသည် မောင်တော်ဗညားနွဲ့ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားစဉ်ကအဖြစ်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။ ခမည်း တော်သည် ထိုစဉ်က သမီးတော်ကို ဗညားနွဲ့နှင့်သဘောမတူညီနိုင်ဟု စိတ်မာန် ကြီးစွာဆို၍ခဲ့ခွာစေခဲ့ပါလျက် နားမဝင်နိုင်ပဲ၊ ဇွတ်အဓမ္မ နားပူပြီး ပေါင်းသင်း နိုင်အောင် သူကြိုးစားခဲ့ခြင်းသည် မှားပါပေါ့လားဟု ယူကြိုးမရသောစိတ်ဖြင့် သလွန်ပေါ်သို့ သတိလစ် လွဲကျတော်မူသွားရှာသည်။

မကူနိုင်မကယ်နိုင်သည့်ဘဝ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ ဒုက္ခရောက် နေရှာပါကလားဟုလည်း မည်သို့မျှမပြုစုနိုင်သည့်အဖြစ်မို့ အမတ်ဒိန်မှာ မျက် ရည်များဝေဝဲလျက် မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ပဲ မထိဝံ့မကိုင်ဝံ့ဖြစ်ခါ ငေးလျက် ကြည့်နေသည်။

ခဏကြာလျှင် မိဖုရားလူးလွန်လာသည် သတိရလာပြီထင်၏။ မျက်တောင်ကော့များကို လေးပင့်စွာလှုပ်ရှားနေယင်းမှ ဖြေးညင်းစွာ မျက်လုံး များပွင့်လာသည်။

မထူးတော့ပြီဟု စိတ်ကိုတင်းလိုက်သည်ထင်၏ သလွန်တော်ပေါ် ရုတ်ချည်းထထိုင်သည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းကြပ်စွာခဲထားယင်းမှ ထိပ်ထက် တွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ထုံးနှောင်ထားသည့်ဆံပင်များကို ထွေးကနဲဖြေချ လိုက်လျှင် လက်စွပ်များအမတ်ဒိန်၏ရှေ့သို့ လိမ့်ဆင်းကျလာ၏။

‘ပေးလိုက်ပါမှာ အမတ်ဒိန်’

ပကတိအသံနှင့် တည်ငြိမ်စွာပြောသည်။

အမတ်ဒိန်လက်စွပ်များကောက်ယူသည်။ မိဖုရားကို ဦးခိုက်သည် ထို့နောက် အဆောင်တော်ထဲမှ ဦးခေါင်းငိုက်လျက်ထွက်လာခဲ့သည်။

သို့သော်အမတ်ဒိန်၏စိတ်ကမူ သနားဖွယ်ရာကောင်းလှသည်။ မိဖုရားအပါးမှာပဲ ရစ်ဝဲ၍ကျန်ခဲ့လေပြီတကား။

ဘုရင်မင်းမြတ်ရှေ့တော်သို့ ဝင်သောအခါ မိဖုရားကြီး ပိယရာဇာ ဒေဝီနှင့် ပျော်ရွှင်စွာအတူစံလျက်ရှိသည်ကို အမတ်ဒိန်တွေ့ရသည်။ လက်စွပ်

များကို ဘုရင်မင်းမြတ်လက်တော်သို့ အမတ်ဒိန် ဆက်သည်။ သို့သော် ဘုရင်
မင်းမြတ်က လက်ခံတော်မမူ.....။

‘မိဖုရားကြီးကိုသာဆက်လိုက်ပါဘိ အမတ်ဒိန် ’ဟု မိန့်သည်။
ထို့ကြောင့် အမတ်တိန်သည် မိဖုရားကြီးလက်သို့ ပြောင်းလွှဲ၍ ဆက်လျှင် မိဖုရား
ကြီးသည် လက်စွပ်အားလုံးကို အမတ်ဒိန် မျက်မှောက်မှာပဲ ချက်ချင်းဝတ်ဆင်
တော်မူလိုက်လေသည်။

ရွှေနန်းသိမ်းပွဲ ၇-ရက်တိုင်တိုင်ကျင်းပသည်။ ဟံသာဝတီတစ်မြို့လုံး
ကိုလွတ်လပ်စွာပျော်ရွှင်ခွင့်ပေးသည်။ မော်စောစေတီတော်ကို ရွှေကိုယ်လေး
လှူသည်။ ကျွန်တော်ရင်းများကို ကျေးရွာစည်းစိမ် စသည်ပေးအပ်သည်။
သားတော် ဘော်တောကျန်းတောကို အထိန်းတော်နှင့် အဝန်ဂေါင်လက်
အပ်သည်။ အိမ်တော်သီးသန့်ဆောက်ပေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် မကြာစမှ ထူးကဲလှစွာသော ပီတိဖြင့် အချိန်အဟုန်ကြီးမား
စွာ နန်းစည်းစိမ်ခံစားနေစဉ်အတွင်းမှာပင် အလွန်ခြောက်ခြားတုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ
သတင်းဆိုးကြီးသည် ဟံသာဝတီဘုရင်မင်းမြတ်၏ နားတော်သို့ ပေါက်ကြား
လာသည်။

‘မိဖုရားတလမည်ဒေါ ဘုံမသိမ်နှင့် သံပုရာ ရောသောက်ကာ နတ်ရွာ
စံတော်မူသွားရှာပြီ...။’

ကြည်ဦး